DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A

pinarnarin

SUPERNATURAL™

CADI KANYONU

Sam ve Dean'in annesi, esrarengiz, şeytani bir güç tarafından yirmi iki yıl önce öldürülmüştü. O günden sonra babaları, Amerika'nın arka sokaklarında, karanlık köşelerde yaşayan doğaüstü yaratıklar hakkındaki her şeyi bu iki kardeşe öğretecekti, nasıl yok edileceklerini de...

Sam ve Dean, Büyük Kanyon'a gitmişti ve bu, zevk için çıktıkları bir gezi değildi. Doğa harikası kanyonun yakınlarında esrarengiz cinayetler işleniyordu. Uzun aralıklarla, kırk yılda bir işlenen bu cinayetlerin üzerinde o güne dek fazla durulmamıştı. Ancak kısa süre içinde bölgede, görkemli bir törenle büyük bir alışveriş merkezi açılacaktı. Ve binlerce müşteri, binlerce olası kurban demekti.

Winchester Kardeşler, yöre halkını ve müşterileri koruma görevini üstlenmişti. Ne yazık ki mücadele ettikleri kana susamışların, bir grup hırçın, intikam alma heveslisi ölü olduğundan habersizlerdi!

Arizona Çölü'nün ortasında beliren kötü ruhlar dehşet saçmaya başladığında onlara kimse yardım edemezdi. Ve tüm bu mezarlık kaçkınlarını böylesine sinirlendirenin ne olduğunu ortaya çıkaramazlarsa Cadı Kanyonu, Sam ve Dean'e de mezar olabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org
pinarnarin

GÜNDÜZ SORUŞTURMA, GECE SAVAŞ İÇİNDİ

Çığlığı andıran siren sesleri Dean'i derin uykusundan uyandırdı. Cedar Wells normalde o kadar sessizdi ki kendilerini kasabanın ucundaki bir motelde uyuyor gibi değil de en yakın yerleşimden millerce uzakta kamp kurmuş gibi hissediyorlardı. Bu yüzden siren sesi normalde olduğundan daha da sağır ediciydi.

"Bu hiç iyi değil," dedi Sam. Yatağından çıkıp giyinmeye başladı.

"Siren her zaman kötü haber demektir," diye kardeşine hatırlattı Dean.

İmpala'ya vardıklarında –babalarının hediyesi, 1967 model gece siyahı arabaya. Kısa süre önce baştan aşağı elden geçmişti– siren sesleri uzaklarda kaybolmuştu. Ama ne yöne gitmeleri gerektiğini biliyorlardı, sesler kasabanın içinden Büyük Kanyon tarafına gitmişti. Fazla uzaklaşmaları gerekmedi, birkaç dakika sonra artık önlerinde uzanan ağaçların arasındaki boşluktan polis arabalarının tepesindeki yanardöner ışıkları görebiliyorlardı.

Dean ve Sam İmpala'dan çıkıp büyük beyaz ahıra giden yola doğru koştu. Ahırın önüne bir kamyon park edilmişti ve arkasında tahminen kısa bir süre öncesine kadar insan olan bir ceset vardı. Kamyonun sürücü kapısı sonuna kadar açıktı. Kan, kamyonun yan tarafına ve sürücü koltuğuna sıçramıştı. Yerdeki adamın kolu kapının altındaki basamağa doğru uzanıyordu ama yüzünün alt yarısı ve boğazı yoktu. Adamın kafasını parçalayan her neyse göğüs kafesini de açmıştı. Görünüşe göre bunu her ne yaptıysa yumuşak parçaların peşindeydi ama Dean organları saymakla vakit kaybetmedi. Cesede hasarı tahmin edebilecek kadar uzun süre bakmıştı ve sonunda iğrenerek başını çevirdi.

Bir sürü katliam görseniz bile yine de bu kanlı ve vahşi manzaraya alışamıyordunuz.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SUPERNATURAL™
romanları
BİR DAHA ASLA
CADI KANYONU

çok yakında
KEMİK ANAHTAR

Bu kitap Vali John Wesley Powell, Clarence Dutton,
Ed Abbey, Katise Lee'ye ithaf edilmiştir.
Ayrıca Büyük Kanyon ve Kolorado Platosu'nu
gören ve izlenimlerini bizlerle paylaşan
dostların payı da yadsınamaz.
Su akar, toprak kalır.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

Cedar Wells, Arizona
5 Aralık 1966

Bloktaki bazı evlerden *The Monkees* televizyon şovunun açılış müziği duyuluyordu. Grubun kararlı notaları Mike Taylor'ın adımlarını hızlandırmasına yol açtı. Akşamını sekizinci sınıfların tarih raporu için Cedar Wells Kütüphanesi'nde araştırma yaparak geçirmiş ve kitaplara dalıp geç kalmıştı.

Eve dönmek için acele etmek zorundaydı ama yine de şovun ilk yarısını kaçıracaktı. Favori programı değildi –o onur *Batman*'e aitti– ama pazartesi gecesi şovları arasında en iyisiydi. Annesi, oğlanın çok fazla televizyon izlediğinden yakınıyordu ama çocuk bunun ne demek olduğunu kavradığından emin değildi. Her gece *Star Trek, Green Acres, Lost in Space, Combat* ve *Rat Patrol* falan varken in-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

san nasıl 'çok fazla' televizyon izleyebilirdi? *Get Smart* ve *Görevimiz Tehlike* gibi sağlam casusluk dizilerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Oğlanı en rahatsız edense sevdiği programların birbiriyle çakışmasıydı. ABC'de cuma günleri *Green Hornet* ve *Zaman Tüneli* oynarken NBC'de aynı saatlerde *Tarzan* ve *Uzaydan Gelen Adam* vardı. Bazen iki programı aynı anda izlemeyi denerdi ama öyle zamanlarda annesi, sürekli kanal değiştirdiği için televizyon bozulacak deyip dururdu.

The Monkees kesinlikle Mike'ı ve okuldaki tüm arkadaşlarını etkisi altına almıştı. Ertesi gün ona akşamki bölümde neler olduğunu anlatabilirlerdi ama Mike şarkıları kaçırmak istemiyordu. Bittiğinde *I Dream Of Jeannie*'yi izlemek için NBC'yi açık tutacak, sonra yatmadan önce biraz askeri macera için *Rat Patrol*'e geçecekti.

Eğer bisikletini alsaydı çoktan eve varmış olurdu ama sokaklar buzluydu ve kütüphaneden kaç kitapla ayrılacağından emin olamamıştı. Şans işte! Okumasının çoğunu kütüphanede yapmıştı ve bisikleti yanında olsa, kalan kitaplar bisikletinin sepetine sığardı.

Sadece iki blok kalmıştı. İlk şarkıda olmasa bile ikincide evde olurdu. Eğer kızkardeşi Becky, *Gilligan'ın Adası*'nı seyretmek için televizyona el koyduysa ona rüşvet vermenin ya da şantaj yapmanın bir yolunu bulmalıydı. Artık neredeyse evi görebilecekti. Johnson'ların Şükran Günü'nde eve astıkları ve yeni yılın ilk gününe kadar parlayan Noel süsleri, sokağın o tarafını görmeyi imkansız kılmasaydı tabii.

Son sokağı geçmek için kaldırımdan iniyordu ki bir şey gördü. Daha doğrusu bir hareket hissetti. Bayan Izzi'nin evinin arka tarafında. Okuldaki çocuklar ona genelde *'ürkütücü yaşlı cadı'* derdi. Kadın sürekli siyah giyiyor, yas tutuyormuş gibi başını siyah şalla örtüyordu. Söylentilere göre oğlu Vietnam'da ölmüştü. Fakat öyleyse bile bu olay, kadının Mike'ın sokağına taşınmasından önce olmuştu ve çocuk henüz onunla bu dedikodunun doğru olup olmadığını öğrenebileceği bir konuşma yapmamıştı. Babasından boşanmış ama henüz dul kalmamış olan annesi de öyle. (Babası artık Virginia'da yaşıyordu. Yani bir bakıma ölmüş sayılırdı.)

Mike gözüne ilişenin ne olduğunu kavramak için o tarafa döndü. Biri vardı. Bir çocuk. Belki çocuk olmak için biraz büyük. Kostümlü balodan gelir gibi giyinmişti. Askeri ceketi vardı. Sokak lambası o kadar uzağı aydınlatmıyordu ama yanında altın rengi şeritler olan lacivert bir ceket gibi görünüyordu. Dize kadar çıkan çizmelerinin içine sokulmuş olan pantolonunun kenarında da altın rengi şerit vardı. Kafasına kovboy şapkasını andıran aynı renkte bir şapka takmıştı. Kemerinden bir kılıç sarkıyordu ve tüfeği vardı.

Eğer bir kostümse acayip başarılı bir örnekti. Sorun şu ki Bayan Izzi'nin evinin arka kapısına doğru gidiyordu ve Bayan Izzi, Mike'ın bildiği kadarıyla yalnız yaşıyordu.

Dahası, izlediği bu garip çocuk, Becky'nin program sırasında antenle oynadığı zaman olduğu gibi bir anlığına

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

titreşip kayboldu ama göz açıp kapayıncaya kadar yine oradaydı. Ki bu da Mike'ın hayretle inlemesine yol açtı. Gerçekten çok şaşırmıştı. Derken çocuk, Bayan Izzy'nin evinin arkasındaki gölgelerin arasında kayboldu.

Ön kapıya gidip Bayan Izzy'ye evinin arka bahçesinde birinin olduğunu söylemeli miyim? diye düşündü. *Polisi aramalı mıyım?*

Ama polisler hiçbir zaman çocuklara kulak asmazdı. Mike yaz boyunca saçını uzatmıştı ve Şerif Tait'i son gördüğünde, havuzdayken, adam ona saçını kestirmesini veya bone takmasını söylemişti. Bunu söylerken gülüyordu ama Mike onun gözlerinden ciddi olduğunu anlamıştı.

Eve koşmaya karar verdi, ne yapılacağına annesi karar verirdi. Koşmaya başladı. Tam sokağın karşısına varmıştı ki Bayan Izzy'nin evinden yükselen çığlığı duydu.

Mike Taylor bunu bilmiyordu ama bazılarının 'kırklık' olarak adlandıracağı süreç başlamıştı.

Yine...

1

Cedar Wells, Arizona
4 Aralık 2006

"Bu büyük bir delik."

"Büyük delik," diye tekrarladı Sam.

"Ben de öyle dedim. Bu büyük, kahrolası bir delik. Ve nehir bir şekilde deliğin içinde sıkışıp kalmış."

Sam çaresizce başını salladı. Ağabeyi demire yaslanmış kanyona bakıyordu. Diğer tarafta batmakta olan güneşin kanyona doğru süzülen ışıkları soluk pembe, bej ve somon rengi toprağı, kireçtaşlarını ve kumtaşlarını altın rengine boyuyordu. Sam bazen babasının Dean'in ruhunu tamamen yok edip etmediğini merak ederdi. "Dean, Büyük Kanyon'u yaratmak için doğa milyonlarca yıl çalıştı. Zaten kanyonun burada olmasının nedeni de Kolorado Nehri. Nehir olmasaydı böyle bir doğa harikası da olmazdı."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dean kardeşine dönüp bakışlarını genç adama dikti. Ağabeyinin dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi gören Sam kafalandığını anladı. "Stanford'a gitmemiş olmam aptal olduğum anlamına gelmez üniversiteli çocuk," dedi Dean.

"Öyle demek iste..." Sam donup kaldı. Dean kendisi aile işini sürdürürken Sam'in Stanford'a gitmesiyle dalga geçmeyi severdi. Sam neredeyse hukuk fakültesinden mezun olacaktı.

"Bak Sam, Büyük Kanyon'un nasıl oluştuğunu biliyorum. Erozyonun ne demek olduğundan da haberim var. Neden burada durmak istediğini bile biliyorum."

"Çok yakından geçiyorduk."

"Ben şimdi ne dedim? Ahbap, söylediklerimin tek kelimesini dinlemedin mi?"

Dean bu ruh halinde olduğunda kazanmanın yolu yoktu. Üniversitede, ağabeyinden uzakta geçirdiği yılların ardından Sam, Dean'in alışkanlıklarını ve takıntılarını yeni baştan öğrenmek zorunda kalmıştı. Dean'in kıymetli Impala'sıyla ülkeyi dolaştıkları son aylarda bu alışkanlıkların büyük bölümünü çözdüğüne inanıyordu.

Ağabeyini çözmüş olması, yine de arada bir farkında olmadan tuzağa düşmesine engel değildi.

"Muhteşem bir manzara," dedi Sam konuyu değiştirmeyi umarak. Son birkaç dakika içerisinde değişen ışık ve gölgeler Winchester Kardeşler'in tamamen farklı bir boyuta geçmiş gibi hissetmesine yol açmıştı. Manzara bütünüyle değişmişti. Rüzgarın taşıdığı keskin çam kokusu Sam'in

burnunun gıdıklanmasına yol açtı. Rüzgar köknar ağaçlarının dallarının hışırtısını da onlara kadar taşıyordu. "Bu yolculuğu yaptığımız için memnunum."

"Ben de," dedi Dean. Başını arkaya devirip kısa kahverengi saçlarını karıştırdı. Soğuk yüzünden deri ceketinin fermuarını sonuna kadar çekmişti. Botlarının çevresindeki kar sertti, en az bir haftalık olmalıydı. "Hiç fena sayılmaz."

"Büyük bir delik için."

"Yalan mı?"

"Daha çok... Eksik," dedi Sam.

"İstersen beni cezalandırabilirsin. Ah, bekle bir saniye... Öyle bir otoriten yok. Yani canın cehenneme."

"Hiç sanmıyorum," dedi Sam. "Artık kasabaya gitmek üzere yola çıksak iyi olur." Bunu söylediği anda, Dean'in bunu emir gibi görebileceğini kavradı. Bu konuda Dean'le sürekli mücadele ediyorlardı. Aralarında büyük olan Dean'di ve Sam aileye sırt çevirdiğinde –en azından Dean durumu böyle değerlendiriyordu– ağabeyi babalarıyla kalmıştı. Sam'e göreyse kendisi üniversiteye gitme niyetini duyurduğunda babası onu evden kovmuş, neredeyse evlatlıktan reddetmişti. Babası "Sakın geri gelme," demişti, ki bu da ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

Şimdi Sam de aile işine geri dönmüştü. Kardeşler babalarının ölümünden beri kendi başınaydı ve ikisi arasında ufak sürtüşmeler yaşanıyordu. Dean kardeşini, kardeşi de onu seviyordu ama Dean ona ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığını açıkça ortaya koymuştu.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emir almak Sam için de hiç kolay değildi. O da uzun zamandır üniversitede kendi başına hareket ediyordu ve her şeyi bildiği gibi yapmaktan hoşlanıyordu. Uzun zaman babasının yanında çalışmış olan Dean'se, aksini düşünmekle birlikte emir almaya alışkındı aslında. Daha da önemlisi bunun açlığını çekiyordu, sanki babası çocuğun bağımsız ruhunu yok etmiş gibiydi. Şimdi geriye kalan, Sam'in istese de istemese de belli etmeden patronluk tasladığı bir Dean'di. Belki işlerin doğal düzeni bu değildi ama genç adama hep böyle olacakmış gibi geliyordu her nedense.

Dean ters bir bakış attı ama kardeşine karşılık vermedi. Korkuluğu itip yürümeye başlamakla yetindi. "Gitsek iyi olacak."

Otoparka vardıklarında yolun kenarına park etmiş bir araba daha olduğunu gördüler ama etrafta kimse yoktu. Tek kelime etmeden arabalarına ilerledikleri sırada Sam bir şey duyduğunu sandı. Durdu ve Dean'i durdurmak için elini kaldırdı. "Şşş."

"Ne?" diye fısıldadı Dean.

"Dinle." Sam bu sesin yalnızca dalların hışırtısı olmadığına emindi. "Biri ağlıyor."

"Öyleyse buradan hemen gidelim," dedi Dean. "Bizi ilgilendirmez."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, bilebilirim," diye itiraz etti Dean. "Buraya, insanların öldürülmesini engellemek üzere Cedar Wells'e gitmek

için geldik. Şu an için daha emin olduğum bir şey yok. Ağlayan her kimse onun için üzgünüm ama buraya başka bir amaçla geldik."

"Ya bir çocuksa? Kaybolmuşsa? Bir bakmak ne kadar zamanımızı alır ki?"

Dean gözlerini devirdi. Sam karşısında Dean'in on iki yaşındaki halini görebiliyordu. O yaşlarda ağabeyi neredeyse her şeye gözlerini devirerek karşılık verirdi. Sam o zamanlar Dean kadar uzun değildi –uzamaya on altı yaşındayken başlamıştı– ama boyu onunkine yakındı. Yine de her konuda Dean'i örnek alır, ağabeyine neredeyse taparda ve Dean sıradan bir göz devirmeyle oğlanın kalbini rahatça kırabilirdi.

Dean tek kelime etmeden Sam'in üstüne bastığı YOLDAN AYRILMAYIN tabelasını işaret etti. Ağlayan kişi şimdi hıçkırıklara boğulmuştu. *Bir kadın olmalı,* diye düşündü Sam. Çocuklar böyle ağlamazdı. Sanki kendini kontrol altında tutmaya çalışmaktan tamamen vazgeçmişti. Ses yolun dışından, ağaçların arasından geliyordu. Sam sesi takip etti.

Çalıların etrafını dolaşmakla geçen birkaç dakikanın ardından kadını gördü. Kadın, ufak bir açıklıktaki düz kayaya oturmuş, yüzünü ellerine gömmüş hıçkıra hıçkıra ağlıyor, her hıçkırıkta koyu renk saçları ve omuzları sarsılıyordu. Kırmızı bir parka, kot pantolon ve Ugg çizmelerden giymişti. Güneşin son ışıkları kanyonun duvarını aydınlatıyordu.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hanımefendi?" dedi Sam ama artık bunun iyi bir fikir olduğuna emin değildi. Kadın bir yetişkindi. Kaybolmuş bir dağcı gibi görünmüyordu. Yalnızca üzgün görünüyordu. "İyi misiniz?"

Bir an için kadının onu duyduğundan emin olamadı. Dean'e dönüp arabaya dönmeyi önermek üzereydi ki –ağabeyi henüz açıklığa varmamıştı– kadın ellerini yüzünden çekip Sam'e baktı.

Gözleri kocaman ve kahverengiydi, ağlamaktan kızarmıştı. Burnu da aynı ölçüde kırmızıydı. Kadın dudakları arasından nefes alıyordu. Üçgenimsi bir yüzü vardı. Sivri denilebilecek çenesi yüzünden büyük gözleri daha da ortaya çıkmıştı. "Özür dilerim," dedi kadın ve gömleğinin koluna koyduğu mendili çıkarıp yüksek sesle burnunu sildi. "Ben... Şey, ilgilendiğiniz için teşekkürler. Ne kadar yüksek sesle ağladığımı farketmemişim."

"Önemli değil," dedi Sam'in önüne geçen Dean. Sam ağabeyini suçlayamazdı. Kadın deli gibi ağlamadığında çok güzel görünüyordu. "Bir yerinizi incitmediğinizden veya kaybolmadığınızdan emin olmak istedik."

"Ben..." Sam kadının, karşısında beliren iki yabancıya içinden geçenlerin ne kadarını anlatabileceği konusunda kendi kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. "Burası kocamın favori yeriydi," dedi kadın. Öyle anlaşılıyor ki, Winchester Kardeşler'in güvenilir insanlar olduğuna karar vermişti. Artık tamamen gölgelerle kaplanmış olan manzarayı işaret etti. Gökyüzündeki akbaba, suyun içine karışan yağ gibi sessizce mavi gökyüzünü iki yana ayırdı. "Buraya bayılırdı ve sık sık buraya gelip... Şey, neyse bunu boşverin." Kızaran yanakları Sam'e gözden ırak bu noktayla ilgili bilmek istediği her şeyi anlattı. "Ross öldüğünde küllerini buraya serptim. Bunu yapmak için para ödemeniz gerektiğini biliyor muydunuz acaba? Bugün onun doğum günü. Öldüğünden beri geçen ikinci doğum günü ve ben..." Sözlerini yarıda kesen kadın bir an için nefes alamadı ve başını sağa sola sallayıp bakışlarını sakince yere indirdi.

"Başınız sağolsun," dedi Dean.

Sam endişeliydi, Dean'in dudaklarından ne zaman ne dökülecegini asla bilemezdiniz. Kıza korucu olduklarını ve izin almadan ölülerin küllerini parka serpen insanları tutukladıklarını falan söyleyebilirdi.

"Teşekkürler."

"Ben Dean," diye devam etti ağabeyi. Soyadı vermedi ama en azından yalan söylememiş veya takma adlarından birini kullanmamıştı ki bu az rastlanılır bir durumdu. Belki de kadın dul olduğu için umutlanmıştı. Bir ilişki için değil, Dean ilişkilerden anlamazdı ama belki bir kaçamak yaşamak ümidiyle. "Bu benim küçük kardeşim Sam," diye ekledi.

"Ben de Juliet," dedi kadın. Yanaklarını ve burnunu mendiliyle silip baştan çıkarıcı bir gülümseme takınarak kardeşlere baktı. "Juliet Monroe. Ama bana siz demenize gerek yok."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanıştığımıza sevindim Juliet," dedi Sam.

"Cedar Wells'e gidiyoruz," dedi Dean. "Bu bölgede mi yaşıyorsun?"

Juliet başını salladı. "Fazla uzakta değil. Kasabanın dışında ufak bir çiftliğimiz var. Daha doğrusu benim ufak bir çiftliğim var. Aslında Ross'un hayaliydi ama beni de ikna etmeyi başardı. Burası o kadar güzel ki! Ben şehirli bir kızım ama Ross taşınmanın ikimiz için de iyi olacağına beni ikna etti. Şimdi çiftliği satmaya çalışıyorum çünkü çok yalnızım ama iyi bir teklif aldığımı söyleyemem." Kız gülümsemeyi denediğinde şişmiş yanaklarına rağmen yüzünün ifadesi canlandı. "Siz ikiniz bir çiftlik almayı düşünüyor olamazsınız, değil mi? Size hayvanları bedavaya veririm."

"Biz mi?" Dean yalnızca Sam'in anlayabileceği bir bakış fırlattı. "Hayır, biz bir bakıma... sürekli yoldayız. Neredeyse her zaman."

"Çiftçilik yapacak insanlar olduğunuzu düşünmemiştim," dedi kadın. "Çiftlik, insanı toprağa bağlıyor."

"Eminim öyledir," dedi Sam. "Cedar Wells'teki bütün iyi otel odaları kapılmadan yola çıksak iyi olacak."

Bu söz Juliet'i güldürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Sam.

"Sadece... Cedar Wells'te iyi otel odası bulmak fikri oldukça komik."

"Demek kasabanın hareketli bir yer olduğu söylenemez," dedi Dean.

"Kesinlikle. Elbette cuma geceleri kilisede tombala oynamayı eğlenceden saymıyorsanız. Bir de arada bir iplerini koparıp anacaddede koşturan boğalar var."

"Tahminimce gerçek boğalardan bahsediyorsun," dedi Sam. "Bu bir espri değildi, değil mi?"

"Evet," dedi Juliet. "Buralardaki boğalar oldukça gerçektir. Otel odası ararken etrafınıza dikkat etseniz iyi olur."

"Kasabada iyi bir otel biliyor musun?" diye sordu Dean.

"Elbette," diye karşılık verdi Juliet. "Ben sadece *iyi* lafına takıldım. Uyu Git motel var..."

"Adı ne hoşmuş," dedi Sam.

"İçinde dev hamamböcekleri dolaşır," dedi kadın. "En azından ben öyle duydum."

"Başka bir yer yok mu?"

"Yolun Sonu fena değildir. İlla bir yerde kalmam gerekse ben orada kalırdım."

"Yolun Sonu. Orayı bulmayı deneyeceğiz."

"Gözden kaçırmanız mümkün değil," dedi kadın. "Cedar Wells'te hiçbir yeri bulmakta zorluk çekmezsiniz, her şey Anacadde üzerinde ve Anacadde'nin de öyle çok uzun olduğu söylenemez."

"Anacaddenin adı gerçekten de Anacadde mi?" diye sordu Sam.

"Evet. Bir de Büyük Yol var. Üç blok boyunca parke taşlarıyla döşenmiş bir yol ama sonrası çamur içindedir."

"Ve bu kasabanın dünyevi bir cennet olmadığını mı düşünüyorsun? Şimdi şok geçirdim."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dediğim gibi, ben şehir kızıyım. Yanımda Ross varken hiçbir şeyin önemi yoktu, buraları o kadar seviyordu ki her yeri onun gözüyle görmekten büyük zevk alıyordum. Ama düzgün bir Mochaccino içmek veya birileriyle sohbet edebilmek için ta Flagstaff'a kadar gitmek gerekiyor." İç çekti. "Hayatın sıkıcı olduğu söylenebilir."

"Eminim öyledir," dedi Dean. "Şimdi seni rahat bırakacağız Juliet. Bizi dev hamamböcekleri konusunda uyardığın için teşekkürler."

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi kız. "Eğer bir süre kasabada kalırsanız belki Tekerlek'te görüşürüz."

"Tekerlek mi?" diye tekrarladı Sam.

"Gözden kaçırmayacağınıza eminim."

"Hoş bir kızdı," dedi Dean siyah Impala'nın yanına vardıklarında. "Çok seksiydi."

"Evet, sanırım."

"Farketmediğini söyleme."

"Benden çok senin tipin sanırım."

"Çok seksiydi," diye tekrarladı Dean. "Bana inanabilirsin."

"Demek gidip baktığımız iyi olmuş."

"Gerçek işimizden birkaç dakika götürdü," dedi Dean. "Ama büyütülecek bir mesele değil."

Sam o birkaç dakikanın kimsenin hayatına mal olmadığını umdu. Cedar Wells'e, New York'lu bir polis dedektifi olan Marina McBain'in onlara bahsettiği cinayetleri araştırmaya gidiyorlardı. Kadının onlara verdiği makaleye göre her kırk yılda bir bölgede açıklanamayan cinayetler işleniyordu. Son seferinde yirmi dokuz kişi ölmüştü ve kasabanın o dönemden bu yana ne kadar genişlediği düşünülecek olursa bu yıl daha fazlasını beklemeleri gerektiği açıktı. Arizona eyaletinde yaşanan nüfus patlamasının izlerini her yerde görmek mümkündü.

Hesaplamalarına göre kırk yıllık döngü 5 Aralık'ta başlayacaktı. Bugün ayın 4'üydü. Eğer hesapta bir hata varsa Büyük Kanyon'da geçirdikleri zaman birilerinin hayatına mal olmuş olabilirdi ve o zaman bu turistik ziyaretten eskisi kadar zevk almayacakları kesindi.

Sam ve Dean Winchester babalarının izinden gidiyordu. Babaları hayatını, eşinin, yani annelerinin korkunç ölümünden itibaren bir avcı olarak geçirmişti.

Hayvanları veya kuşları avlamazdı. John Winchester canavarları, hayaletleri, iblisleri avlardı. İnsanların ancak gecenin bir yarısı uyandıklarında inandıkları ama güneş doğup etraf aydınlandığında dalga geçmeyi tercih ettikleri yaratıklardı bunlar.

İnsanlar güneş doğduğunda rüyalardan ve gördükleri hayallerden bahsederdi. Ama aslında neden bahsettiklerini bilmezlerdi. Hiçbiri kabuslarının gerçek olabileceğinden şüphelenmezdi.

Dean anahtarı kontağa taktığında arabanın motoru tatmin edici bir gürültüyle canlandı.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arabayı geri vitese takarken Sam'i süzdü. "Büyük Kanyon koca bir delik," dedi. "Bu konuda haklıydım."

"Haklıydın Dean. Büyük Kanyon, kahrolası koca bir delik."

2

Ralph McCaig, Tennessee'li madenci bir babanın ve sürekli sarhoş bir annenin Dolan Springs'te doğan oğluydu. Babası madendeki kazada ölüp parasızlık iyice kendini göstermeye başladığında annesi kendini daha da içkiye vermişti. Körfez Savaşı sırasında orduya katılan Ralph, Frankfurt'taki bir bar kavgası dışında hiçbir şiddet olayına şahit olmamıştı. Hayatının geri kalanını Arizona dağlarında, vadiler, platolar, yeşil ağaçlar, geyikler ve turistler diyarında geçiriyordu.

Savaştan önce yeni olsa da adamın onu satın aldığı 1998 yılında çoktan eskimiş olan Chevy kamyonetin arka tarafındaki çıkartmada EĞER TURİST MEVSİMİYSE NEDEN ONLARI AVLAYAMIYORUZ? yazıyordu. Arka pencerenin

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önündeki tüfek otuz kalibrelikti. Ve onu o gün, yolun kenarında işediği sırada kendisini şaşırtıp çizmelerine işemesine yol açan BMW'ye ateş ederken kullanmıştı. Fermuarını çektikten sonra kamyona koşmuş, tüfeği kapıp ateş etmiş ama BMW çoktan gözden kaybolduğundan arabayı ıskalamıştı.

Iskalamış olması benzer bir durumda aynısını yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Hayatını hasar tespit operasyonlarıyla kazandığından, komşularının aksine geliri turistlere bağlı değildi. O an için iki iş arasındaydı ama bu durum uzun sürmeyecekti. Onu kiralayan insanlar genelde çevre araştırmalarıyla ilgilenenler ve dağlarda inşaat izni almaya çalışanlardı. Ralph'in tek yapması gereken kendisine emir verildiğinde bir ekip toplayıp ormana gitmek, yıpranmış ağaçları veya asla hayatta kalamayacak cılız fidanları kesmekti. Toprakla ilgilenenler düzgün ormanlardan hoşlanırdı, geniş araziler ve büyük ağaçları severlerdi.

Ralph'in bankada biraz parası vardı, göl balık kaynıyordu ve etraf altılı bira paketini soğuk tutmak için gömebileceği kadar karla kaplıydı. Yani günü göl kenarında geçiren Ralph'in mutlu bir adam olduğu söylenebilirdi.

İçkiyi fazla kaçırdığından *fazlaca* mutluydu. Otobanda ilerleyip gözetleme evine giden yola saptığı sırada – itfaiyecilerin on yıldır kullanmadıkları bir kuleyi eve dönüştürmüştü– az kalsın kamyonun kontrolünü kaybedecekti. Aracın arka tarafı buzda kaydı ve meşe ağacının kütüğüne çarpmadan önce arabayı güçlükle durdurdu. Ağacın üst kısmını otoban manzarasını engellediği için kesmişti. Yasadışı bir işlemdi çünkü ağaç aslında adamın topraklarında yer almıyordu.

Ama aracı kontrol altına almayı başardı. Artık evine yarım kilometre kalmıştı ve bu mesafeyi gözü kapalı bile gidebilirdi.

Bu son olay Ralph'i sarstı, neşesini kaçırdı. Şanssız bir durumdu çünkü gün o ana kadar mükemmel gitmişti. Aslında bugünü daha da mükemmel kılacak tek şeyin Doris Callender'ın yemeğe gelmesi, hatta elinde iki kap yemekle gelmesi olduğunu düşünüyordu. Ardından, adamın tabiriyle 'birbirlerini sallayabilirlerdi.' Eve girdiğinde kadına telefon açıp yapacak bir işi olup olmadığını soracaktı. Çoğu gece kadının yapacak hiçbir işi yoktu.

Ralph garaj olarak kullandığı ahırın önüne kamyoneti bıraktığı sırada az önce yaşanan kaza tedirginliği tamamen aklından çıkmıştı. Zaten onu rahatsız eden aracı çarpmak değil tamirat için kasabaya geri dönmek zorunda kalacak olmasıydı. Altı bira onu bu kadar sarsıyorsa artık yaşlanıyor demekti! Kırklı yaşlarına gelmişti. Elektrikli testere veya balta kullanamayacağı günler gelirse o zaman endişelenmesi gerekirdi.

Motoru çalışır durumda bırakıp ahırın kapısını açmak için araçtan indi. Hava iyice soğumuştu, ısıtmak için ellerini hohladı. Yoldaki bir köke takıldı ama dengesini korumayı başardı. "Tanrım," dedi yüksek sesle. "Topu topu

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

altı bira yüzünden mi bu haldeyim?" *Belki hastalanıyorumdur*, diye ekledi sessizce. *Soğuk algınlığı. Elbette öyle olmalı. Yoksa altı bira beni hayatta bu hale düşürmezdi.*

Neredeyse ahırın kapısına ulaşmıştı. Paslı kilidin her zaman olduğu gibi kendisine sorun çıkaracağını biliyordu. Derken garip bir gürültü duydu. Donup kaldı. Evin etrafındaki orman hayvanlarla doluydu. Geyikler, dağ aslanları, yılanlar, tavşanlar, sincaplar, çeşit çeşit kuş... Bazen de kara ayılar. Ralph başlangıçta gürültüyü yapanın kara ayılardan biri olduğunu sandı. İtiraf etmeliydi, ayılarla fazla karşılaşmamıştı ve bu yüzden haklı olduğuna emin değildi. Düzensiz bir soluk sesiydi, sanki bir şey dik yokuşu çıkmış ve henüz kendine gelememişti. Aynı zamanda da nemli bir sesti. Onu duyduğu anda Ralph sallanan kulakları, koca dişleri ve açık ağzından sarkan salyaları gözünde canlandırdı. Ürperdi ama bu sefer soğuk gece havası yüzünden değildi.

Gürültü yeniden duyuldu, bu sefer daha güçlüydü.

Daha yakındı.

Ralph mesafeleri hesaplamaya çalıştı. Ahır daha yakındı ama orada aptal kilitle uğraşacaktı ve en iyi ihtimalle birkaç dakika kaybedecekti. Kilidi açtıktan sonra ittirip ağır ahır kapısını da açması gerekecekti. Menteşeleri yıllardır yağlamadığından kapı güçlükle açılıp kapanıyordu. Bir de hayvan girmeden ahır kapısını kapama meselesi vardı. Eğer karşısındaki vahşi bir ayıysa ne kadar zamanı olacağını kimse bilemezdi.

Hayır, kamyon daha akıllıca bir seçimdi. Daha uzaktı ama gerekirse atlayıp Cedar Wells'e dönebilirdi. Üstelik tüfeği de oradaydı.

Yine gürültü. Bu sefer dudak yalamaya benzer bir ses gürültüye eşlik etti. Yolun öte yanındaki ağaçların arasında bir şekil görüldü, belirsiz ve koyu renk. Ama büyük.

Ralph kamyona doğru koştu. Yeniden köke takıldı ve bu sefer zamanında toparlanamadığı için yüzüstü yere yapıştı. Çimenlerin arasındaki kırık şişe elini kesip avcunun kanamasına yol açtı. Dizleri üzerinde doğruldu, cam parçasını avcundan çıkardı ve bir an için kanın akışını izledi. Tam o anda koku adamı sardı. Sanki biri, beş gündür ölü olan bir hayvanı burnunun dibinde tutuyordu.

Ayı olmalıydı. Veya oradaki her neyse o. Artık kokusunu alabildiğine göre hayvan iyice yaklaşmış demekti. Yaratığın sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Yoksa tüm bunlar hayalgücünün oyunu muydu? Dönüp bakmamaya karar verdi.

Bunun yerine ayağa kalktı ve kamyonuna doğru koşmaya başladı. Kanlı eliyle kapı kolunu yakaladı ama eli kaydı. Yeniden kapı koluna uzandı, bu sefer daha sıkı tuttu ve kan yüzünden kayganlaşan kolun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermedi. Kapı kolayca açıldı.

Derken yaratık adama ulaştı. Koyu renk kürk ve sivri dişler! Bir pençe savurup adamı yere devirdi. Adam sol koluyla kamyonun basamağına tutundu, sanki onu yutacağına emin olduğu kıyametle arasındaki tek şey kamyonun

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

basamağıydı. Ve o anda ilk kez yaratığı gördü ama doğru göremiyor olmalıydı çünkü yaratık değişiyor, bir kaybolup bir var oluyordu. Şimdi bir siyah ayı... Şimdi aylardır ölü olan çürümüş bir siyah ayı... Şimdi tamamen görünmez ama hala solukları duyulabilen bir ayı... Hayvan, adamın boğazına pençesini savurduğunda tüylerin burun deliklerini gıdıkladığını hissetti. Derken hayvan dişlerini adamın boğazına geçirip atardamarı kopardı.

Ralph'in son düşüncesi Doris'le son bir kez birbirlerini sallamalarının hoş olabileceğiydi ama kadını bu gece davet etmemekle en iyisini yapmıştı büyük ihtimalle.

Kırk yıl önceki ilk kurban da tek başına ormanın derinliklerinde avlanırken yakalanmıştı. Çabuk ölmüştü ve cesedi hiçbir zaman bulunmamıştı. Hayvanlar kemiklerini kemirdi, solucanlar etini yedi ve böcekler de kalanı halletti. Ceset şu ya da bu şekilde toprağa geri döndü.

Ölümünün üzerinden tam kırk yıl geçmişti.

Döngü tekrarlanıyordu.

Cinayetler başlamıştı.

3

Anacadde tıpkı Juliet Monroe'nun söylediği gibiydi. *Yani*, diye düşündü Dean, *hiçbir şey yok*. Binaların ön cepheleri çoğunlukla ahşaptı, çatıları karla kaplıydı ve girişlerin üzerleri örtülüydü. Birkaç tanesi tuğladandı ve arabayla ilerledikleri sırada gri taştan bir bankanın önünden geçtiler. Dükkanların pencerelerindeki Noel süslemeleri görülebiliyordu ve sokak lambalarının direkleri kırmızı kurdelelerle sarılmıştı. Sam, Tekerlek adlı kafeyi işaret etti, kafenin önünde iki çubuğu eksik, at arabalarınınkine benzeyen bir tekerlek vardı. Sıradan bir kasaba restoranına benziyordu. Kardeşlerin sürekli gittiği ve arada bir atıldığı diğer ucuz restoranlar gibiydi. Juliet'i orada görmeyi umdu, kesinlikle kadınla yeniden karşılaşmak

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istiyordu. İki bina ötede Dolu Kova barı yer alıyordu ama barın açık olduğunu gösteren tek işaret kapısındaki 'açık' yazısıydı. Dean bir avuç içkicinin içeride oturmuş demlendiğini tahmin etti, belki köşedeki masalardan birinde birbirini süzen bir çift ve diğer köşede en az iki yıllık country şarkılarını çalan bir müzik kutusu vardı. Shania Twain'in *Man, I Feel Like A Woman*'ı söylediğini hayal edebiliyordu. Gerçi, Impala'nın içinde Rush çalarken kadın kaldırımda dursa ve avazı çıktığı kadar şarkı söylese bile onu duyamazdı.

Uzanıp müziğin sesini kıstı. "Moteli görüyor musun?"

"Uyu Git'i az önce geçtik," dedi Sam. "Benim tarafımdaydı. Bir şey söylemedim çünkü odayı dev böceklerle paylaşmamak konusunda aynı fikirde olduğumuzu düşündüm. Sözüm meclisten dışarı."

"Ya Juliet'in bahsettiği diğer motel?"

"Yolun Sonu mu? Henüz görmedim."

Dean sokağı taradı. Birkaç kamyon kaldırıma park etmişti ama görünürde kimse yoktu. "Hiç insan görüyor musun?"

"Tek bir kişi bile görmüyorum."

"Sence..."

"Çok mu geç kaldık? Biri çoktan bütün kasabayı doğradı mı? Eğer öyle olsaydı etrafta cesetler görürdük, sokaklar kanla kaplı olurdu. Bence burası insanların erkenden evlerine çekildikleri ufak bir dağ kasabası sadece."

"Tamam," dedi Dean. "Böylesi daha iyi."

Yolun ilerisinde, önünde otopark olan, üst tarafı ışıklarla aydınlatılmış bir yapı vardı. Swanson'ın Marketi. Orada insanlar vardı. Yanında iki çocuğuyla ortayaşlı bir kadının alışveriş arabasını yeşil cipe doğru götürdüğünü gördüler. "Görüyor musun?" dedi Sam. "Kötü bir şey yok. Ve eğer Tekerlek'ten hoşlanmazsak buradan alışveriş yapabiliriz."

"Umalım da sakin kalmayı sürdürsün," dedi Dean. "Bir kez olsun yanılmış olmak istiyorum. Bu kasabada garip hiçbir şey yaşanmaması hoşuma gider. Eğer insanların öldürülmesi konusunda endişelenmemiz gerekmese burası tatil yapmak için hoş bir yer doğrusu."

"Senin hoşuma giden yanın da bu, Dean," dedi Sam. "Sonsuz iyimserliğin. İşe her zaman iyi tarafından bakıyorsun."

Dean kardeşini süzdü. Şimdi aralarındaki benzerlikler görülebiliyordu, özellikle de Sam'in burnunun şekline bakıldığında. Ama Sam'in yüzü daha yuvarlak, daha yumuşaktı. Kardeşinin gözleri kahverengiydi, Dean'inkilerse yeşil. Sam'in saçları ağabeyininkilerden daha uzundu ve kulaklarını örten saçlar Sam'e genç bir hava kazandırıyordu. Aralarında dört yaş vardı ve oğlan bir bu kadar yılı da üniversitede geçirmişti. Dean, Sam yirmi yedi yaşına bastığında –şimdi Dean'in olduğu yaş– yüz çizgilerinin sertleşeceğini ve karanlık yaratıklarla savaşmanın oğlana daha yaşlı bir hava kazandıracağını tahmin edebiliyordu.

Elbette o kadar uzun süre sağ kalırlarsa.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksini düşünmek bile istemiyordu. İkisi de çocukluklarından beri birer asker olarak yetiştirilmişti. Hatta Sam'in durumunda doğduğu andan beri. Ve içinde bulundukları savaş, bitmek bilmiyordu. Asker dediğin ölüme hazırlıklı olmalıydı, ancak bu sayede ondan kaçınmak için önlem alınabilirdi. Babası, o ve Sam, anneleri iblis tarafından öldürüldüğünden beri savaşıyordu. Babası ölünce bu görev iki kardeşe kalmıştı. Şimdi bu geleneği onlar sürdürüyordu. Zaten babaları da böyle olmasını isterdi.

Annelerini düşünmek bile içlerini ürpertmeye yetiyordu. Sam'in beşiğinin üzerinde tavana çivilenen annesi uhrevi bir ateş tarafından yutulmuştu. Babası, Dean'e, güvende olması için Sammy'yi dışarı çıkarmasını emretmişti. Dean bahçeden alevlerin yayılıp evi yutuşunu izlemişti. Babaları yangından kaçmayı başarmıştı ama annelerini kurtarmayı başaramamıştı.

Sam bu olayı da, annesini de hatırlayamayacak kadar küçüktü. Kadın, Sam'in doğumundan tam altı ay sonra ölmüştü. Ama Sam, Dean'in yanında savaşmak için Stanford'u bıraktığında, kız arkadaşı Jessica Moore da annesiyle aynı kaderi paylaşmış, Sam bu ikinci olaya şahit olmuştu.

Genç adam, Jessica'nın ölümü yüzünden suçluluk duyuyordu çünkü günler öncesinden olayı rüyasında görmüş ama kızı uyarmaya gerek görmemişti. Elbette o zamanlar rüyalarının sadece rüya olmadığını bilmiyordu. Ayrıca hiçbir uyarı kızı iblisten kurtarmaya yetmezdi.

Dean kendi suçluluk duygusunun daha gerçekçi olduğuna inanıyordu. Babaları ortadan kaybolduğunda Dean, Sam'i, babalarını aramak için Jessica'yı ve Stanford'ı bırakmaya zorlamıştı. Sam'i bu oyunun içine çektiğinde bir şekilde iblisin dikkatini çekmiş olabilirdi. İblis, Sam'in oyuna dönmesine, Sam'in aşık olduğu kadına da annelerine yaptığı gibi saldırarak karşılık vermişti.

Dean sonunda herkesin herkesi suçlayabileceğine kanaat getirdi. Suçluluk duygusuyla baş etmenin tek yolu savaşı sürdürmek, kurtarabilecekleri kadar hayat kurtarmaktı. Ve öldürebilecekleri kadar çok doğaüstü yaratık öldürmekti.

"İşte orada!" dedi Sam, Dean'i daldığı düşüncelerden uyandırarak. "Yolun Sonu. Senin tarafında."

Dean de tabelayı gördü. Moteli işaret eden ışıklardan biri yanmıyordu ama nerede olduğunu kestirmek güç değildi. Tabelanın üzerine motelin adı vahşi batı tarzında yazılmış, yanına da bakımsız bir atta oturan cılız bir Kızılderili'nin resmi çizilmişti. Atın kuyruğunun üzerindeki boşlukta YER VAR yazıyordu. Kızılderili'ye bakmak bile insanın uykusunu getiriyordu ama herhalde amaç da buydu. Dean motelin girişine doğru saptı.

Motel U şeklinde dizilmiş yaklaşık bir düzine kulübeden oluşuyordu. Ofisin, yani sol tarafta, sokağa en yakın olan pembe kulübenin ışıkları yanıyordu. Diğer kulübeler ten rengiydi, koyu renk kapıları vardı ve numaralar kapıların yanlarındaki duvarlara asılmıştı. Aradaki yolun ortasın-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da içi boş bir havuz yer alıyordu. Havuzun çevresi çitle kapatılmıştı ve kenarda köşede birkaç bitki duruyordu. Çitin içi havuzun kenarına kadar otlarla kaplıydı.

"Sence bizim için fazla mı lüks?" diye sordu Dean. "Dilediğin zaman hamamböceği moteline dönebiliriz."

"Yanımda smokin yok," dedi Sam, "ama sanırım burada kalmamıza izin verirler."

Dean arabayı ofisin önüne yanaştırdı. "Düzgün davran," diye uyardı kardeşini. "Sakın beni utandırma."

İçeri girdiklerinde, biri gelene kadar tezgahta duran zili iki kez çalmaları gerekti. Ofisin arka tarafındaki kapı sonunda açıldı ve Eisenhower döneminde bile yaşlı olduğunu tahmin ettikleri bir adam, alüminyum bastonuyla onlara doğru ilerledi. "Sizin için ne yapabilirim evlat?" diye sordu. Adamın uzun saçları ve kardeşlerin birkaç saat önce ziyaret ettikleri kanyon kadar derin yüz çizgileri vardı.

Dean sahte kimlik kartlarından birini tezgahın üzerine koydu. Impala'nın torpido gözünde bulundurdukları bir düzine sahte kimlikten biriydi. "Ben Dean Osbourne," dedi. Sahte isim kullanmak doğasının bir parçası olmuştu. Kendini o kadar ender Dean Winchester olarak tanıtırdı ki bazen gerçek adını hatırlamak için bir–iki saniye düşünmesi gerekirdi. "*National Geographic* dergisinden geliyoruz. Ulusal Park'ın çevresindeki yerleşimlerle ilgili bir makale hazırlıyoruz. Cedar Wells'e odaklanmaya karar verdik. Yanımdaki arkadaşım, Sam Butler fotoğrafları çekiyor. Birkaç günlüğüne kiralayabileceğimiz bir odanız var mı?

Ne kadar süreceğine emin değiliz ama en az bir–iki gün kalacağımız kesin."

"*National Geographic* ha?" dedi yaşlı adam. Suratında gülümsemeyi andıran bir ifade belirdi. Belki de pis pis sırıtıyordu. Hangisi olursa olsun korkutucu bir manzaraydı. "Çocukken onu okurdum. Göğüs resimleri olurdu."

"Artık o iş için internet var," dedi Dean. "Kasabanın tarihiyle, efsanelerle ve elbette buralarda yaşayanlarla ilgileniyoruz. Büyük ihtimalle bize anlatabileceğiniz birkaç sağlam hikaye biliyorsunuzdur."

Adam karaciğerden kaynaklanan kahverengi lekelerle kaplı başını salladığında, Dean onun dengesini kaybedip yere düşmemesini umdu. "Hikayeler mi? Birkaç hikaye biliyorum."

"O zaman mutlaka sizinle görüşmeliyiz," dedi Dean. Başparmağıyla kardeşini işaret etti. "Sam sizin bir fotoğrafınızı çeker. Ama dekolte giyinmenizi isteyebilir tabii, ben olsam dikkatli olurdum."

Görevli, Dean'e imzalaması gereken yerde X işareti olan bir kağıt parçası uzattı. "Dokuz numaralı oda," dedi. "İki yatak. Televizyon bozuk ama içeride ufak buzdolaplarından var."

"Mükemmel görünüyor," dedi Sam, Dean'in çıplak fotoğrafla ilgili yorumunu duymazdan gelerek. Adam tezgaha bırakır bırakmaz anahtarı kaptı. "Teşekkürler."

Dışarı çıktıklarında Dean arabaya yöneldi ama Sam buz tutmuş otoparkı geçip doğrudan odaya yürüdü. "Bu se-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fer ilk önce ben yatak seçeceğim!" diye bağırdı ağabeyine. Sesi, yeri kaplayan buz kadar soğuktu. Dean arabayla kulübenin önüne yanaşırken Rush kasedini teypten çıkardı. Şimdi Sabbath'ın *Paranoid* şarkısı çalıyordu ve kasabadaki tek garipliğin, otelin resepsiyonuna verdiği isimler olmasını umdu.

Çığlığı andıran siren sesleri Dean'i derin uykusundan uyandırdı. Cedar Wells normalde o kadar sessizdi ki kendilerini kasabanın ucundaki bir motelde uyuyor gibi değil de en yakın yerleşimden millerce uzakta kamp kurmuş gibi hissediyorlardı. Bu yüzden siren sesi normalde olduğundan daha sağır ediciydi.

"Bu hiç iyi değil," dedi Sam. Yatağından çıkıp giyinmeye başladı.

"Siren her zaman kötü haber demektir," diye kardeşine hatırlattı Dean.

Kısa süre önce baştan aşağı elden geçen, babalarının hediyesi, 1967 model gece siyahı Impala'ya vardıklarında siren sesleri uzaklarda kaybolmuştu. Ama ne yöne gitmeleri gerektiğini biliyorlardı, sesler kasabanın içinden Büyük Kanyon tarafına ilerlemişti. Fazla uzaklaşmaları gerekmedi. Birkaç dakika sonra önlerinde uzanan ağaçların arasındaki boşluktan polis arabalarının tepesindeki yanardöner ışıkları görebiliyorlardı.

Dean ve Sam, Impala'dan çıkıp büyük beyaz ahıra giden yola doğru koştu. Ahırın önüne bir kamyon park edil-

mişti ve arkasında, tahminen kısa bir süre öncesine kadar yaşayan bir insanın cesedi vardı. Kamyonun sürücü kapısı sonuna kadar açıktı. Kan, kamyonun yan tarafına ve sürücü koltuğuna sıçramıştı. Yerdeki adamın kolu kapının altındaki basamağa doğru uzanıyordu ama yüzünün alt yarısı ve boğazı yoktu. Adamın kafasını parçalayan her neyse göğüs kafesini de açmıştı. Görünüşe göre bunu her ne yaptıysa yumuşak parçaların peşindeydi ama Dean organları saymakla vakit kaybetmedi. Cesede, vücutta oluşan hasarı tahmin edebilecek kadar uzun süre bakmıştı ve sonunda iğrenerek başını çevirdi.

Bir sürü katliam görseniz de yine de bu manzaraya alışamıyordunuz.

Bu tür manzaralar hala oğlanın midesini bulandırıyordu ve en büyük korkusu bir gün gözünü açıp bu vahşete alıştığını keşfetmekti. O anın gelmesini istemiyordu çünkü vahşet manzaraları içindeki öfkenin canlı kalmasını sağlıyor ve öfke de savaşmayı sürdürebilmesi için onu besliyordu.

"Bir şey mi aramıştınız?"

Bir adam önlerini kesti. Başında beyaz kovboy şapkası, üzerinde koyun derisi palto ve paltonun yakasında bir şerif rozeti vardı. Beline taktığı kemerde iki tabanca asılıydı. Elindeki fenerin ışığını yere çevirmişti. Kovboy çizmelerini ve kalın kahverengi bıyığını, koca bir burun ve zeki gözler tamamlıyordu. Dean'in daha fazlasını sormasına gerek yoktu, yetkinin bu adamda olduğu belliydi.

"Biz..." diye söze başladı.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siz dergiden gelen çocuklar mısınız?" Dean'in yüzünden ne kadar şaşırdığı anlaşılıyor olmalıydı ki adam devam etti, "Bu kadar şaşırmış görünme evlat, ufak kasabalarda haber çabuk yayılır. Siz motele yerleşir yerleşmez Delroy arayıp haber verdi. Hatta önce Kova'yı aramış, insanlar ona rüşvet olarak içki ısmarlayana kadar haberi kendine saklamıştır. Henüz turist mevsimi gelmediğinden Hollywood yıldızı muamelesi göreceğiniz kesin." Ayakkabısının burnuyla yeri tekmeleyip bir parça karı ağaçlara fırlattı. "Kesinlikle turist mevsimi değil. Bana sorarsanız hiçbir sakıncası yok, son ihtiyacımız turistlerin buna benzer olayları duyması."

"Haklısınız efendim," dedi Sam. Elini uzattı. "Ben Sam Butler. Bu da Dean Osbourne. Bu koşullar altında tanıştığımız için üzgünüm."

"Ben Jim Beckett," diyen adam önce Sam'in sonra Dean'in elini sıktı. Sert bir şekilde tokalaşıyordu. "Şerif, basın sorumlusu ve bazen günah keçisi. Burada büyük bir polis departmanımız olmadığından bütün görevleri birleştirmemiz gerekiyor." Dean'i süzdü ve Dean birkaç saniyeliğine bile olsa Şerif Beckett'in aranıyor ilanından kendisini tanımasından korktu. St. Louis'deki şekil–değiştirici, Dean'in yalan yere cinayetten suçlanmasına yol açmıştı. "Beckett iki t ile yazılır evlat."

"Bunu bir kenara not edeceğim," dedi Dean. "Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Bir şey zavallı Ralph McCaig'i öldürmüş," dedi Beckett cesedi tiksintiyle süzerek. "Şu an için tek söyleyebileceğim

bu. Bir hayvan olduğunu söyleyebiliriz ama gerisi şimdilik tahminlerden ibaret. Belki kurt, belki ayı, bilmiyorum, hey belki de kocaayak." Yeniden Dean'e baktı. "Bunu dergide görürsem peşine düşerim."

"Sorun değil," dedi Dean.

"Fotoğraf da istemiyorum," dedi Sam'e. "Bu olayın fotoğrafı yayınlanmamalı."

"Bırakın fotoğrafını çekmeyi bu manzaraya bakmak bile istemiyorum," diye adamı temin etti Sam.

"Güzel. Adamlarım suç mahallinin fotoğrafını çekecek. Gerçi buranın bir suç mahalli olduğunu söylemek için erken. Dediğim gibi, bana bir hayvan saldırısı gibi göründü. Yani, kaza sonucu ölüm sayılır."

"Kazaya benzemiyor," dedi Sam.

"Hayvan açısından kaza sayılmaz aslında ama Ralph için kaza olduğu kesin. Ya kaza ya da bireysel hata sonucu ölüm. Yine de bunu zavallı Ralph'in üzerine yıkmak istemiyorum."

"Ben olsam kaza derdim," dedi Dean.

Beckett başını salladı. "Kaza diyelim."

"Son zamanlarda başka... kazalar da oldu mu?"

Beckett parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır... Böyle bir şey olmadı. Hiçbiri ölümle sonuçlanmadı. İşçilerden biri birkaç gün önce yeni alışveriş merkezinde iskeleden düştü ve bileğini burktu ama iyileşecek."

"Yeni alışveriş merkezi mi?" diye sordu Dean.

"Evet. Ondan bahsedildiğini duymadınız mı?"

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," dedi Dean.

"Kanyon Alışveriş Merkezi," dedi Beckett. "Cedar Wells kasaba sınırları içerisinde ama her şeyden uzakta. Park tarafından gelmiş olmalısınız yoksa mutlaka inşaatı görürdünüz."

"Ulusal Park tarafından geldik," dedi Sam.

"Eğer Yolun Sonu'ndan sonra beş–altı dakika daha araba sürerseniz alışveriş merkezine ulaşırsınız. Cumartesi günü açılıyor. İki kat dolusu dükkan, üç restoran, yiyecek reyonu, sinemalar, ne isterseniz. Bebek giysileri dükkanı bile var. Tıpkı büyük şehirlerdeki alışveriş merkezleri gibi."

"Gerçek bir alışveriş merkezi," dedi Dean. "Hem de burada?"

"Nüfus artıyor," diye açıkladı Beckett. "Arizona, nüfusu en hızlı artan eyaletlerden biri ve herkes Phoenix'te kalmıyor. Etrafımız ufak kasabalarla dolu ve bütün bu kasabalar gittikçe büyüyor. Alışveriş merkezinin ötesinde şimdiden inşaatlar başladı. Alışveriş merkezini inşa edenler, insanların Nevada ve Güney Utah'dan buraya geleceklerini düşünüyor."

"Bu... çok etkileyici," dedi Dean. "Sizi işinizle baş başa bırakalım ama sonra mutlaka bu konuyu konuşmalıyız."

"Beni bulmakta herhangi bir güçlük çekeceğinizi sanmıyorum," dedi Beckett.

Dean ve Sam arabalarına geri döndü. Dean zihninden ölen adamın paramparça cesedinin görüntüsünü atamıyordu.

"Alışveriş merkezi," dedi Sam yürüdükleri sırada. "Bu çok kötü."

"Neden kötüymüş? İnsanların alışveriş edecek bir yerlere ihtiyacı var."

"Eğer alışveriş merkezi yapılmasına değecek kadar insan varsa koruyamayacağımız kadar fazla *potansiyel kurban* var demektir," dedi Sam. "Kırk yıl önce burada neredeyse hiç kimse yaşamıyordu ve düşünsene, nüfusun yaklaşık yüzde onu öldürüldü. Eğer bu döngü de önceki oranda insanı götürecek olursa yüzlerce ölüyle karşılaşacağız demektir."

Dean şoför tarafının kapısını açtı ve durup arabanın üstünden kardeşine baktı. "O zaman burada neler döndüğünü bir an evvel çözsek iyi olur."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

"Koş! Koş! Koş! Git, git, git!"

Eski denizci John Winchester bazen kumanda subayı gibi davranırdı. Oğullarını çok sıkı çalıştırıyordu. Karısını neyin öldürdüğünü anlayıp onunla savaşmaya karar verdiğinden beri yoğun bir tempo içindeydiler.

O gün çocukları inşa ettiği engelli pistte koşturuyordu. Dean o günleri hatırlamaya çalıştığında, Batı Virginia'da kiraladıkları bir çiftlikte olduklarını düşünüyordu ama o kadar sık taşınmışlardı ki zihni bazı olaylarla yerleri birleştirmek konusunda hata yapabiliyordu. Koşunun amacı altmış beş derecelik açıyla yerleştirilmiş tahta rampayı aşmaktı. Tepeye vardıklarında dönüp kırk beşlik bir tabancayla arkalarındaki hedefi vurmaları ve boşluğa atlamaları gerekiyordu. Rampanın diğer tarafına geçtiklerinde başlarını eğip kontrollü bir şekilde yuvarlanacak ve başka bir hedefi vuracaklardı.

Dean üçüncü denemesinde pisti tamamlamayı başardı. Ama Dean on iki yaşındaydı, Sam ise sadece sekiz. Dean, o yaştayken babalarının Sam'e gerçek tabanca vermediğini hatırlıyordu. Turu tamamlamak için Sam'in tek yapması gereken parmağını doğrultup 'Bam!' diye bağırmaktı.

Ne yazık ki Sam'in cılız bacakları çocuğu rampanın üzerine çıkaracak kadar güçlü değildi ve bir türlü turu tamamlayamıyordu.

"Yukarı çıkmayı başarmalısın Sam!" diye bağırmıştı babaları. Sam burnunu silip yaşlarla dolu gözlerini babasına çevirdi ve yeniden denedi. Hızla koşarak rampaya ulaştı, sağ elini yumruk yapmış, işaretparmağını öne uzatmıştı. Rampanın üçte ikisine gelindiğinde tahtalar arasında bir boşluk vardı. Sam dizini tahtaya çarpıp acı içinde inledi ve yere yuvarlandı.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı babası. Sesi öfkeliydi. *Korktuğu için öfkeli*, diye düşündü Dean. Sam beceremedikçe, çocuk sanki bile bile beceremiyormuş gibi babası daha da öfkeleniyordu. Dean, yere oturmuş dizini ovuşturmakta olan Sam'in yanına gitti. Derisi parçalanmıştı ve dizkapağı kanla kaplıydı. Gözyaşları pislik içindeki yanaklarından aşağı akıyordu.

"Bunu yapabilirsin," dedi Dean alçak sesle.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yapamıyorum. Tahtalar arasındaki boşluğu bir türlü geçemiyorum."

"Zor olduğunu biliyorum Sammy ama yaparsan dükkana bir sonraki gidişimizde sana çikolata alacağım. Snickers'ları seviyorsun değil mi? Sana bir Snickers alacağım."

Sam şüpheli gözlerle ağabeyini süzdü. "Bana nasıl Snickers alacaksın? Senin hiç paran yok."

"Sen işin o kısmını bana bırak," dedi Dean. "Söz, sana bir tane alacağım."

Her ne kadar babaları bir şey söylememiş olsa da Dean onun kendisi ve çocukları için seçtiği yolun farkındaydı. Sıradan insanlarınkinden farklı bir hayatları olacaktı. Herkes gibi yemek yiyorlardı ve bir evleri –aslında bir sürü evleri vardı– ve bir de kamyonları vardı ama John Winchester'ın diğer babalar gibi bir işi yoktu. Yine de her zaman silahlar, kurşunlar, bıçaklar ve diğer malzemeler için parası olurdu. Elbette normal giysileri vardı ama kamuflaj kıyafetleri ve çelik tabanlı çizmeleri de vardı. Tüm bunlar hiç de ucuz değildi. Fakat babaları yaptığı işin eyalet ve ülke kanunlarına aldıramayacak kadar önemli olduğuna karar vermişti.

Onun izinden giden Dean, kardeşi için bir Snickers edinmenin çok da zor olmayacağını biliyordu.

"Tamam," dedi Sam sonunda. "Yeniden deneyeceğim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu babası. "Bir gün hayatın buna bağlı olabilir Sam!"

Her iş için babalarının yaptığı açıklama buydu. Dean ne tür bir durumun onları dik bir rampadaki eksik tahtalar üzerinde ilerlemeye zorlayacağını tahmin edemiyordu. Ama babasının bir bildiği olduğuna inanırdı. Sammy'nin kemikli omzunu nazikçe sıktı ve önünden çekildi. "Bitir şu işi!" dedi.

Sam başını salladı, on adım geri çekildi ve ardından yeniden rampada şansını denedi. Bu sefer doğru anda zıplamayı başardı ve boşluğun üzerinden atladı. Tepeye yaklaştığında biraz yavaşladı. Dean kardeşinin erken arkasını dönüp dengesini kaybetmesinden korktu ya da nişan alırken kayıp düşmesinden. O kadar fazla şey yanlış gidebilirdi ki!

Ama Sam sallansa da dengesini korudu. Dean'e kıyasla yavaştı ama kumanda subayı rolündeki babalarını tatmin etmeye yetecek kadar hızlıydı. Sam nişan alıp ateş etti ve ardından rampanın diğer tarafına atlayıp yuvarlandı. Ayağa kalktığında dengesi çok yerinde değildi ama doğru nişan almıştı. Diğer hedefi vuruyormuş gibi yaptı.

Dean zafer çığlığı atıp kardeşinin yanına koştu. Çocuklar tebrik bekliyordu ama adam kollarını göğsüne kavuşturup soğuk bir bakışla onları süzmekle yetindi. "Ne bekliyorsunuz?" diye sordu. Başıyla diğer engelli pisti işaret etti. O tarafta altlarından kayarak geçmeleri gereken dikenli teller vardı. Dikenli tellerden sonra çamur engeli yer alıyordu. Aslında tüm bunlar bir bakıma oldukça eğlenceliydi.

"Şuna bak Dean." Sam kitabı ağabeyine uzattı. Kitap değil elyazısıyla tutulmuş bir günlüktü. İki genç, kütüphaneye gidip kırk yıl öncesiyle ilgili bulabildikleri her şeyi önle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pinarnarin

rindeki masaya yığmışlardı. Dean zihni geçmişe kaymadan önce 1980'de yayını sona eren *Kanyon Gazetesi*'nin nüshalarından 1966'daki saldırılarla ilgili haberleri okuyordu. Ama kütüphaneci Bayan Frankel arka tarafları araştırıp onlar için şimdi Sam'in okumakta olduğu günlükleri bulmuştu. Günlüklerin dijital ya da başka herhangi bir tür kopyası yoktu. Cedar Wells Halk Kütüphanesi, Büyük Yol'daki eski bir ahşap yapıydı ve sabahın on buçuğunda içeride Winchester Kardeşler ve Bayan Frankel dışında kimse yoktu.

"Benim için özetle," dedi Dean. Bir hikayenin ortasındaydı ve iki şeyi aynı anda okuyup detayları birbirine karıştırmak istemiyordu.

"Buna göre," dedi Sam, "1966'da 5 Aralık'tan önce bir saldırı gerçekleşmiş olabilirmiş."

"Olabilirmiş derken ne demek istiyorsun?"

"Bu günlükleri tutan kadının amcası ayın ikisinde ortadan kaybolmuş. Ava gitmiş ve geri dönmemiş. Bu olay cep telefonu ve GPS teknolojisinden çok önceydi. Yani biri ava gittiğinde eve dönene kadar ona ulaşmak mümkün olmazdı. Bu adam eve hiç dönmemiş ve ona ne olduğunu asla öğrenememişler."

"İlla döngünün parçası olması gerekmez," diye işaret etti Dean. "Belki canına tak etmiştir ve Ohio'ya taşınmıştır."

"Bu da mümkün elbette. Gerçi bir insanın niye buradan Ohio'ya taşınacağını anlamıyorum. Ama hey, herkesin zevki kendine."

"Ya da belki döngü konusunda haklıyızdır ve Ralph McCaig'in ölümü bu işin bir parçası değildir," dedi Dean.

"Peki sence ona ne saldırdı, kurtadam mı?" diye sordu Sam. Her ihtimale karşı 1966 ve 1926'daki ay takvimini gözden geçirmiş ve dolunayın olaylarda etkisi olmadığını görmüşlerdi.

"Olabilir," dedi Dean. "Dün gece dolunay vardı. Cinayet döngüsünün başlamasına bu kadar az kala Cedar Wells'te bir de kurtadam olmasının garip bir tesadüf olduğunu itiraf ediyorum ama daha önce böyle tesadüfler gördük."

"Şşşt!" Altmışlarında, gümüş saçlı ve okuma gözlüğü üzerinden etrafı süzme alışkanlığına sahip bir kadın olan Bayan Frankel bakışlarını gençlerin üzerine dikmişti.

"Özür dileriz," diye fısıldadı Dean kadına. Ardından Sam'e dönüp daha alçak sesle devam etti, "Her neyse, haklı olabilirsin. Yine de bunu doğrulamanın bir yolunu bulmalıyız."

"Bu kadının sorunu ne?" diye sordu Sam. "Kütüphanede sadece biz varız."

Onların birbiriyle fısıldaştıklarını duyan Bayan Frankel kahkahalara boğuldu. "Sizinle dalga geçiyordum çocuklar," dedi. "İçerisi bomboş, dilediğiniz gibi bağırıp çağırabilirsiniz."

"Teşekkürler hanımefendi," dedi Sam yüzünde sahte bir gülümsemeyle. Çoğu insan gülümsemenin ne kadar yapay olduğunu farketmezdi ama Dean gerçek gülümsemeyi gördüğünde tanıyordu ve karşısındaki o değildi.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her neyse," diye devam etti Sam eskisi gibi alçak sesle. Bayan Frankel'in konuşulanları duyması riskini göze alamazlardı. "Sorun şu ki elimizde herhangi bir delil yok. Olayların başlangıcının 5 Aralık olduğunu düşünüyoruz çünkü 1966'da ve 1926'da her şey o tarihte başlamış görünüyor.

Ama bu iki olay bize kesin bir delil sunmuyor. Bir tanesi bile yanlışsa, eğer avcı gerçekten kaybolmuşsa ve ilk kurban oysa, o zaman başlangıç tarihini büyük ölçüde yanlış hesaplamış da olabiliriz.

Yani Ralph McCaig'in ölümü, bu büyük döngünün parçası olabilir ve hatta haberimiz bile olmayan başka ölümler de olabilir. Neden olmasın ki?"

"O zaman insanları neyin öldürdüğüne konsantre olmalıyız," dedi Dean. "Eğer döngünün başladığını varsayarsak, yanılıyor olsak bile birkaç gün önceden işe koyulmuş oluruz."

"Bir tahminin var mı?"

Dean başını salladı. Makalelere yoğunlaşmalı, elindeki bilgileri gözden geçirip bildikleri olaylarla benzerlikleri tespit etmeliydi ama orada durmuş geçmişi hatırlıyordu. Üstelik babaları haklı çıkmıştı. O dersler sayılamayacak kadar çok kez çocukların hayatını kurtarmıştı ve çocuklar da doğaüstü katilleri öldürerek pek çok insanın hayatını kurtarmıştı.

Bazen Dean'in tek istediği herhangi bir şeyi tekmelemek, bıçaklamak ya da boğazlamaktı. Oysa kendini kütüphaneye tıkılmış, kötü yazılmış günlükleri okurken buluyordu.

"Bende hiçbir şey yok Sammy."

Sam okumakta olduğu günlüğü kapadı. "Ben de aynı durumdayım," dedi. "Elde var sıfır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pinarnarin

5

Juliet Monroe tabakları yıkadığı sırada mutfak penceresinden Stu Hansen'ı izledi. Adamın nasıl göründüğünden emin değildi. Üzgün? Endişeli? Kesinlikle her zamankinden farklı görünüyordu. Stu kadının hayatı boyunca tanıdığı en istikrarlı insanlardan biriydi. Adam çiftlikteki tek düzenli işçiydi. Hatta bir bakıma çiftlikle birlikte gelmişti. Kadın, adamın buzağıları doğurttuğunu, bir keresinde fırtınada bir buzağıyı yarım kilometre boyunca sırtında taşıdığını, cehennem sıcağı olduğu halde dikenli telin çitlerini onardığını ve saatlerce kamyonu tamir etmekle veya saman küremekle uğraştığını görmüştü. Asla yakınmaz, her zaman gülümser, bazen de ıslık çalardı. Çiftçilik, Stu'nun kanında vardı ve bu işin her yönünden hoşlanıyordu.

Ama şimdi eve yaklaştığı sırada omuzları çökmüş, kırışıklıklarla dolu suratı asılmıştı. Koca elleri vücudunun iki yanında öylece sallanıyordu.

Kadın aceleyle buzdolabının başına gidip uzun bir bardağa limonata doldurdu ve içine birkaç parça buz attı. Yağmurlu veya güneşli, sıcak ya da soğuk, hava nasıl olursa olsun Stu limonata içmeyi severdi. Arka merdivende ayak sesleri duyulduğunda bardağı masaya koymuş adamı beklemeye başlamıştı.

Stu içeri girdiğinde endişelerini de beraberinde getirdi. Kadın onun bakışlarının önce limonataya sonra kendine kaydığını farketti.

"Onu senin için hazırladım Stu," dedi.

"Şimdi olmaz hanımefendi, teşekkürler." Ross'la çiftliği aldıklarından beri adama kendisine adıyla hitap etmesini söyleyip duruyordu ama adam ikna olmamıştı.

"Ne oldu Stu? Sorun nedir?"

"Çok garip," dedi adam. "Otlakları dolaşıyordum." Mutfak masasının kenarındaki kendine doğru iskemleyi çekip oturdu. Hasır bir kovboy şapkası, işçi gömleği, kirli kot ve deri bot giymişti. "Ve gördüklerim..." Duraksadı. "Sığırlardan bazıları, hanımefendi, görebildiğim kadarıyla altı tanesi..."

Juliet duyduklarından hoşlanmadı. Sığırları saymayı zorlaştıran ne olabilirdi? "Ne olmuş onlara?"

"Onlar, şeey, hepsi katledilmiş. Berbat bir şey... Orada, otlağın ortasında. Kurtların işi olabileceğini düşündüm

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama daha önce kurtlar tarafından parçalanan hayvanlar gördüm, buna benzemiyordu."

"Bir şey ineklere mi saldırmış?" Kadın, adamın ne söylemeye çalıştığını anlayamıyordu. Adam ona bakmaktan kaçınıyor, halıya, buzdolabına, kadının gözleri dışında her yere bakıyordu. Çiftlik evi altmış yıl önce inşa edilmişti ve Ross çiftliği restore etmek için hem fiziksel çaba hem de para harcamıştı. Eski haline uygun görünmesi için elinden geleni yapmıştı.

"Evet hanımefendi, güçlü ve acımasız bir şey onları parçalamış. Her tarafta..." Adam lafını tamamlayamadı ve hafifçe öksürdü. "Özür dilerim hanımefendi. Korkunçtu. Her taraf kan ve hayvan parçalarıyla kaplıydı. En az on iki akbaba ve kuzgun da parçaları kemiriyordu."

"Ama... Böyle bir şeyi ne yapmış olabilir?"

Stu üzgün bir şekilde başını salladı. "Keşke bilebilseydim. Dediğim gibi, daha önce kurtların böyle davrandığını görmedim. Belki ayılar. Büyük ve güçlü bir şey olmalı. Yine de daha önce karşılaştığım hiçbir hayvana benzemiyor. Bir daha karşılaşmamaktan da mutlu olacağımı söyleyebilirim."

Juliet çiftlikteki hayvanlara ad vermeyi reddetmişti, mezbahaya gidecek hayvanlara kişilik özellikleri yüklemeyi reddediyordu. Ama Ross ve Stu'nun bazılarına isim taktıklarını biliyordu. Şimdiyse, Stu'nun sözünü ettiği hayvanlar insanların karnını doyurmaya bile gitmeyecekti, ki böyle bir ölüm daha bile korkunçtu. Ziyan olmuşlardı. Leş kargaları dışında kimseye yararları yoktu. Bu ziyan düşüncesi kadını sarstı ve bunu düşündükçe kendini daha kötü hissettiğini farketti.

"Tanrım," dedi ve dizleri tutmadığı için tezgaha tutundu. "Ben... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum Stu."

"Söylenecek pek bir şey yok. Bilmeniz gerektiğini düşündüm çünkü onların ölümü demek sizin cebinizden giden para demek. Temizleyebildiğim kadarını temizleyeceğim ama hayvanlar kullanılamayacak kadar küçük parçalara bölünmüş."

"Belki bir süre hayvanları o çayırdan uzak tutmalıyız," diye önerdi kadın. "Bırakalım leş kargaları kalanların işini bitirsin."

"O da olur," dedi Stu. "Ama uzun sürer ve geriye atmamız gereken kemikler kalır."

"Yine de senin oraya gitmenden iyi."

"O zaman öyle yaparız." Adam bir konuda belirli bir fikre sahip olduğunda bazen dolambaçlı yollardan da olsa kadına bunu açıkça söylerdi. Juliet adamın bu öneriye itiraz etmediğini görünce önerisinin adamın yapmak istediğiyle benzer çizgide olduğunu kavradı. Stu ayağa kalktı, bir an göz göze geldiler, ardından büyük hasır şapkanın gölgesi adamın kahverengi gözlerini örttü. Adam iskemleyi yerine bırakıp tek kelime etmeden mutfaktan çıktı. Dokunmadığı limonata mutfak masasında durmayı sürdürdü.

Juliet limonatayı içmeyi düşündü ve içine hangi alkolü katacak olsa daha az rahatsız edici olacağını merak etti.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Normalde içkici biri değildi ama belki şimdi bu tercihini gözden geçirmesi gerekiyordu.

Stu'nun boşalttığı iskemleye çöktü. Ross'un ölümünün üzerinden zaman geçmiş, kadın çiftliği hiç almamış olmayı dilemekten vazgeçmişti. Yine de gidebilmeyi istiyordu.

Şimdilik kendini buna ikna etmeyi başaramamıştı ve çiftliği satabilmesi için bir alıcı bulması gerekiyordu. İnternete ve bu konuda uzmanlaşmış dergilere ilan vermişti. Birkaç potansiyel alıcı ortaya çıksa da kadın fiyat kırdığı halde kimse çiftliği satın almaya razı olmamıştı. Dün Kanyon'da tanıştığı gençlerin, Dean ve Sam'in çiftlik işinde olmaması üzücüydü. Kadın orada onları gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki Cedar Wells gibi bir kasabada ne işleri olduğunu sormayı akıl edememişti.

İskemleden kalkmak üzereyken korkunç bir düşünceyle donup kaldı, midesine bir sancı saplandı. Hayvanlara saldıran Dean ve Sam olabilir miydi? İkisi de yabancıydı ve kadın onlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Belki de onlara gereğinden fazla bilgi vermişti. Adını ve kocasının öldüğünü söylemişti. Ne kadar aptalca bir hareketti.

Ama Stu katliamdan hayvanların sorumlu olduğunu düşünüyordu ve böyle konularda kadından daha bilgili olduğu kesindi. Adama Şerif'e haber vermelerinin gerekip gerekmediğini sormayı zihninin bir köşesine not aldı. Stu evet derse Şerif'e yabancılardan da bahsedecekti.

O zamana kadar daha dikkatli davranmalıydı. Mutfak kapısına gidip kilitledi ve evin etrafını dolanıp diğer kapıların da kilitli olduğuna emin oldu. Yatak odalarından birinin penceresinden Stu'nun kamyoneti çalıştırdığını gördü.

İçten içe Ross hayatta olup bunları görmediği için memnundu. Kocası, çiftlik ve çiftlikle ilgili her şeyi severdi. Hayvanların amaçsızca öldürüldüğünü bilse kalbi kırılırdı.

Ama bu olay kadının çekip gitme arzusunu daha da güçlendirmişti. Bu kasabadan bir an evvel kurtulmak istiyordu.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Sam ve Dean, Kanyon Alışveriş Merkezi'ni kolayca buldu. Kasaba merkezinden birkaç kilometre doğuda, daha önce geçmedikleri taraftaydı. Arabayla giderken yanlış yola sapıp sapmadıklarını düşünmüşlerdi – gerçi fazla bir seçenekleri yoktu– çünkü orman gürleşmiş, ağaçlar duvar oluşturacak şekilde sıklaşmıştı. Arabanın içine çamların ferah kokusu dolmuştu.

Bir kavşakta aniden ağaçlar kayboldu ve onların yerini otoparkla çevrelenmiş devasa yapı aldı. Binanın önünde birkaç araba ve bir sürü kamyon vardı. Çoğunun işçilere, badanacılara ve arazi düzenleyicilerine ait olduğu belliydi. Sam ormanın dokunulmamış ve güzel bir parçasını ortadan kaldırdıktan sonra alışveriş merkezinin etrafını ağaçlandırmak için işçi tutulmasının çok ironik olduğunu düşündü.

Binanın kendisi dev bir T şeklindeydi. Dar tarafı yola doğruydu ve arkaya doğru genişliyordu. T'nin üst kısmı büyük mağazalarla kaplı olmalıydı. Binanın dış cephesi büyük ölçüde taştandı, yer yer pencereler ve tabelalar görülüyordu.

"Açılmaya hazır gibi," dedi Dean otoparka yanaşırken.

"Büyük bir aksilik olmamasını umalım."

"Öyle olmamasını garantilemek bizim işimiz."

Sam bu tepkiyi tanıyordu. Yaptıklarını 'iş' diye tarif etmek babasından kaptıkları bir özellikti. Sam'e göre yaptıkları şey daha çok bir görevdi ama o da zamanla *iş* demeye alışmıştı. O da John Winchester tarafından yetiştirildiği için böyle olması normaldi. Ama iş demek biri tarafından tutulmuş olmak demekti, oysa hiç kimse onları yaratıkları avlamaları için tutmamıştı. Bu işe annelerinin ölümünün ardından başlamışlardı ve babalarının takıntısı Dean'inkini tetiklemişti. Hayat Sam'i farklı bir yöne sürüklemiş olsa da Jess'in ölümü onun da aynı yola baş koymasına neden olmuştu.

Dean alışveriş merkezinin etrafından dolaşırken güvenlik görevlilerinin şüpheli bakışlarını üzerine çekti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu kardeşine Impala'yı kenara çekerken.

"Olayı kontrol altına almamızın zor olacağını düşünüyorum," dedi Sam. "Böyle bir yer, hele de büyük kalabalık-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ları çektiğinde, savaş alanına dönebilir. Kalabalıkla uğraşmak zorunda kalmazsak çok daha iyi olur."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Dean. "Ben de *Ölülerin Şafağı* filmini andıran bir senaryoyla karşılaşmak istemem." Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.

Sam de peşinden gitti ama daha binaya varamadan güvenlik görevlisi önlerini kesti. "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Dean.

"Alışveriş merkezi henüz açık değil," dedi güvenlik görevlisi. Koyu renk saçları, polislerinkini andıran kepin altından çıkmıştı ve üzerine küçük gelen üniformasının içinden çıkan kahverengi tüyler de saçlara eşlik ediyordu. Koyu renk gözlerini gençlerin üzerine dikip elini çelik kaplama fenerinin üstüne koydu. "Haftasonuna kadar kapalıyız."

"Biliyoruz," dedi Sam aceleyle. Dean'in *Gerçekten mi Einstein?* gibi alaycı bir yanıt vermesinin önüne geçmek istemişti. Bazen Sam, Dean'in zihninde bu alaycı yorumların boşalmayı bekleyen elektrik yükü gibi biriktiğini hissederdi. "Alışveriş yapmaya gelmedik. Gazeteciyiz."

"Alışveriş merkezi haftasonuna kadar açılmayacak," dedi güvenlik görevlisi yeniden. Sam de yavaş yavaş adamın pek zeki olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Anlıyoruz," dedi Dean. "Ama açıldığında, sahipleri insanların bu alışveriş merkezinden haberdar olmasını isteyebilir. Hayatta reklam diye bir şey var."

Güvenlik görevlisi onlara bakmaya devam etti. Mesajı ilettiği halde neden hala gitmediklerini kavrayamamıştı.

"Alışveriş merkezinin yöneticisiyle konuşabilir miyiz?" diye sordu Sam.

Nöbetçi bu talebi bir an gözden geçirdi, gerçi düşünüyormuş gibi göründüğü o anda bir maçı falan hatırlıyor olması da mümkündü. "Sanırım," dedi uzun bir duraksamanın ardından. Yine de gençlerin yolunun üzerinde durmayı sürdürdü.

"Herhalde müdürü içeride buluruz," diyen Dean görevlinin etrafından dolanmak üzere harekete geçti.

"Müdire. O bir kadın. Bayan Krug."

"Onu kendimiz buluruz," dedi Sam. "Teşekkürler."

Nöbetçi olduğu yerde kalıp sanki ikilinin arkasında saklanan başkaları olabilirmiş gibi arka tarafa bakmayı sürdürdü. Sam, çelik ve camdan yapılma dev kapıyı açıp içeri girene kadar adamın durduğu yerden ayrılmadığını tahmin etti.

İçerisi hala boya ve yapıştırıcı kokuyordu. İşçilerin ve asansörlerin sesini duyabiliyordunuz. Dükkanlardan bazılarının önünde panolar vardı, baretli ve tişörtlü kadınlar ve erkekler her yerdeydi. Üstünkörü bir bakış atsanız içerde alet edevat satışı olduğunu zannederdiniz.

Badanacılardan birine yaklaştılar. Kırklarında sakallı bir adamdı ve iç çamaşırı dükkanının girişini altın rengine boyuyordu. Sam vitrini örten kağıtların arasındaki boşluktan içeriyi düzenleyen genç kadınları görebiliyordu. Büyük Kanyon'da olduğu gibi bu manzaranın da tadını çıkardı.

"İdari ofisler ne tarafta?" diye sordu Dean.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam başını işinden ayırmadan, dikkatli fırça darbeleriyle girişi boyamayı sürdürdü. "İkinci kat, doğu kanadı, *GAP* ve *Kaybee* mağazalarının arası. Tuvaletleri ararsanız ıskalamanıza imkan yok."

Ofise ilerledikleri sırada kimse önlerini kesmedi. Badanacının dediği gibi ofislerin olduğu yeri bulmak kolaydı. Tuvaletlerin, güvenlik ofisinin ve dükkanların arkasından geçen koridorun girişinin yer aldığı holün sonundaydı. İdari ofisin kapısı büyük ölçüde camdandı ama jaluzi içerinin görünmesini engelliyordu. Kapı aralık olduğundan Dean hafifçe tıklatıp içeri girdi. "İyi günler?"

Koyu yeşil takım elbise ve altın rengi bluz giymiş bir kadın arka taraftan çıkıp ofis malzemeleri kutularıyla dolu resepsiyon bölgesine geldi. Profesyonel bir görünüşü vardı ama yorgun olduğu belliydi. Altın rengi saçlardan bazıları tokadan kurtulmuş, yüzünün iki yanında sallanıyordu. Takım elbisenin altına pembe çizgili beyaz spor ayakkabı giymişti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Alışveriş merkezinin müdürünü arıyorduk," dedi Dean.

"Buldunuz. Ben Carla Krug. Lütfen içerinin dağınıklığının kusuruna bakmayın. Şimdilik her şey karmakarışık."

"Önemli değil," dedi Sam. "Fazla zamanınızı almayacağız."

"*National Geographic*'ten geliyoruz," dedi Dean ve yalanlarını biraz daha genişletmeye karar verdi. "Ben Dean, bu da Sam. Ulusal Park'ın etrafındaki yerleşimlerle ilgili bir yazı hazırlamak için buradayız ve burada büyük bir alışveriş merkezi açmanın da hikayenin bir parçası olması gerektiğini düşündük."

"Oldukça olağandışı bir durum," dedi ağabeyinin bıraktığı yerden devam eden Sam. "Bu bölgenin bu kadar büyük bir alışveriş merkezini ayakta tutacak kadar kalabalık olduğunu bilmiyordum."

"Ne kadar büyük bir bölgeden insan çekebileceğinizle alakalı," dedi Carla. Buklelerden birini kulağının arkasına attı. "Phoenix'in kuzeyinde bu büyüklükte bir alışveriş merkezi olmadığından, yüzlerce kilometrelik alanın potansiyel müşterilerle dolu olduğunu söyleyebiliriz. Arizona'dan olduğu kadar Nevada ve Utah'dan da müşteri çekmeyi planlıyoruz."

Resepsiyon masasına yaslandı. "Şöyle düşünün. Büyük mağaza zincirlerinden biri burada dükkan açıp giysi ve ayakkabı, ev eşyaları ve hatta yiyecek satmaya başlayabilirdi. Bu malların çoğu Çin'de yapılmış olurdu ve bütün kar burada kalmak yerine Arkansas ya da ona benzer bir yerlere giderdi. Elbette bu mağaza zincirleri hala bölgeye el atabilir ama artık bunu yapsalar bile onları karşılamaya hazır olacağız. Alışveriş merkezindeki düzinelerce dükkanda yüzlerce markanın ürünü satılacak. Hem ulusal mağazalar hem yerel mağazalar bu alışveriş merkezinde yer alacak. Altı yüz kişilik bir iş olanağı yaratıyoruz. Kalıcı işlerden bahsediyorum, inşaatta kullanılan işçilerden değil. Bahsettiğim işlerin çoğu yönetici seviyesindeki liderlik yeteneklerini geliştiren, tüm bölgeye yarar sağlayacak işler."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kim bu nutku dinlemek isterdi ki zaten? Yine de kadın hızlı ve kararlı kelimelerle alışveriş merkezini övmeyi sürdürdü. Bittiğinde derin bir nefes alıp gençlere gülümsedi. "Son zamanlarda bir sürü röportaj yapıyorum. Sanırım artık istesem de istemesem de aynı şeyleri tekrarlamaya alıştım."

"Sanırım haklısınız," dedi Sam. "Böyle bir yerin bölgeye ekonomik katkısı büyük olacaktır. Bu tam da yazımız için ihtiyacımız olan bir şeydi."

"Ben kasabada olduğunuzu duymuştum," dedi kadın. "Buraya uğrayıp uğramayacağınızı merak ediyordum sadece."

"Alışveriş merkezini gezebilir miyiz?" diye sordu Dean. "Hangi dükkanların olduğuna bakmak istiyorum. Belki okuyucularımızın sevdiği türden, sahne arkasında neler döndüğünü gösteren yerlere de bakabiliriz, örneğin güvenlik ofisine."

"Neden olmasın. Sizi güvenliğin kapısına kadar götürebilirim ama oradan sonra başınızın çaresine bakmanız gerekecek. Halletmem gereken milyonlarca iş var."

"Elbette," dedi Sam. "Harika olur."

"Gidelim," dedi Carla. Sahte kimlik kartlarını kontrol edemeyecek ya da onlara detayları soramayacak kadar meşguldü. Aralarından geçip onları koridorun ortasına kadar götürdü ve güvenliğin kapısını açtı. İkisi de girene kadar kapıyı açık tuttu.

"Teşekkürler," dedi Sam yanından geçerken kadına.

Güvenlik ofisi kadının ofisinden karanlıktı. İçeriye alışveriş merkezinde ve çevresinde neler olduğunu gösteren monitörler yerleştirilmişti. Ayrıca üniformalı üç nöbetçi vardı. İkisi monitörleri kontrol ediyordu. Üçüncüsü bir kadındı ve köşedeki masada evrak işlerine gömülmüştü. Otoparktaki adam orada değildi. Ofis, kahve kokuyordu ve alışveriş merkezi açılmamıştı.

"Burası komuta merkezi," diye açıkladı Carla. "Arkadaşlar, bu iki arkadaş basın mensubu. Bir süre ortalıkta dolanacaklar. Yani zorunda kalmadığınız sürece onları tutuklamayın."

Nöbetçiler bu söze gülüşerek karşılık verdi ve kadın başını işinden kaldırıp gençlere gülümsedi. "Adamlarımın henüz kimseyi vurma fırsatı olmadı. Yani gerçekten uygunsuz davranırsanız belki sizi ders amaçlı kullanabiliriz."

"Uslu duracağız," diye kadına söz verdi Dean. "Ne tür güvenlik sorunlarıyla karşılaşmayı bekliyorsunuz? Her zamanki ufak tefek hırsızlık olayları mı?"

"Onların olacağı kesin," dedi kadın. Kısa siyah saçları ve zeytin rengi bir teni vardı. Üniforma, yapılı vücudunu ortaya çıkarmıştı. "Ve başka neler olacağını kim bilir? Böyle bir yerde olabilecek her şey olacaktır."

"Monitörlerle bütün alanı gözleyebiliyor musunuz?"

"Kör noktalar var," diye karşılık verdi erkek nöbetçilerden biri. "Ve dükkanların içinde ya da tuvaletlerde kamera yok. Ama ortak alanları ve dışarıyı soruyorsanız, evet, bu alanlar kontrolümüz altında."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sam monitörlere biraz daha yaklaştı. Görüntüler siyah–beyazdı ama daha önce karşılaştığı güvenlik kameralarının elde ettiği görüntülerden çok daha netti. *Yepyeni ekipmanlara sahip olmanın avantajı*, diye düşündü içinden. Güvenlikle aşırı ilgileniyormuş gibi görünmek istemiyordu ama Cedar Wells'e gelen her neyse, eğer alışveriş merkezini hedef alırsa bu adamların ne kadar başarılı olacağını bilmeliydi. Hiçbir yerde silah görmemişti ama kadın nöbetçinin ateş etmekle ilgili şaka yapmadığını düşünüyordu.

Sam'le Dean'e ateş etme meselesi şaka olmalıydı tabii ama genel olarak şaka değildi herhalde.

"Net görüntü elde ediyorsunuz," dedi.

"Doğru açı olduğunda," dedi nöbetçi, "plakaları bile okuyabilirim."

"Vay be."

"Şu da ne?" Dean monitörlerden birini işaret etti. Tüm nöbetçiler Sam'e baktığı için kimse monitörde ne olduğunu görmemişti.

"Ne oldu?" diye sordu nöbetçi.

"Şu monitördeydi," dedi Dean. Sağ alt taraftaki monitörü işaret etti. "Şu tarafa gitti."

"Biri mi?" diye sordu nöbetçi. "Ya da ne?"

"Emin olamadım," dedi Dean.

Nöbetçi düğmelere bastı ve görüntü değişti. "Monitörlerden çok daha fazla sayıda kameramız var," dedi. "Daha geniş açılı birine geçeceğim."

Monitör titreşti ve görüntü değişti. Sam otoparktaki şeyi görebiliyordu, alışveriş merkezinin dış cephesine yaslanmıştı. Yürüyor, daha doğrusu yaralanmış gibi yalpalıyordu. Otoparkın boş tarafında süvari üniforması giymiş gibi görünen bir adam vardı.

Yüzlerce yıl öncesinden kalma bir üniforma.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

"Kostüm mü giyiyor?" diye sordu Carla Krug. Herhangi biri yanıt veremeden –gerçi yanıt büyük ihtimalle evet olacaktı– görüntü titreşti ve adam gözden kayboldu.

Hayır, diye içinden kendi kendini düzeltti Sam. *Görüntü titreşmedi. Görüntüdeki adam titreşti.* Otopark ve duvar hala monitördeydi ama adam kaybolmuştu.

Ardından geri geldi ama kameradan iyice uzaklaşmıştı. Neredeyse çerçevenin dışındaydı. Derken yeniden kayboldu.

Ama geri gelmedi. Nöbetçi farklı kameraları denedi, farklı açılardan otoparkı adamakıllı taradı ama asker giysili adam ortada yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu adam.

"Eğer sistemde bir sorun varsa bunu hemen öğrenmeliyiz," dedi Carla. "Ve hemen tamir ettirmeliyiz."

"Bence sorun sistemde değil," dedi kadın nöbetçi. "Kameralar iyi çalışıyor. Şimdiye kadar hiçbir kameranın görüntünün bir kısmını kaybedip gerisini olduğu gibi tuttuğunu duymamıştım."

"Sık sık söylediğin gibi Lynette, böyle bir yerde olabilecek her şey olacaktır."

"Biliyorum, ama fiziksel olarak imkansız şeyleri kastetmemiştim." Kadın masasının başına dönüp mikrofonu eline aldı ve düğmeye bastı. "Otoparkın kuzeybatı tarafında olan veya orayı görebilen kimse var mı?"

"Bir dakika içinde orada olabilirim," diye karşılık verdi cızırtılı ama anlaşılır bir ses.

"Git o zaman," dedi Lynette. "Bir tür askeri kostüm giymiş bir adamı arıyoruz. İçsavaştan kalma bir üniformayı andırıyor."

"Hemen gidiyorum," dedi ses.

"Herhalde buraya geldiğinizde böyle bir olayla karşılaşmayı beklemiyordunuz," dedi Carla, Sam ve Dean'e, nöbetçinin rapor vermesini bekledikleri sırada.

"Kimse neyle karşılaşacağını bilemez," dedi Dean. "Bugüne kadar çok garip şeyler gördük."

Hoparlörler cızırdadı. "Geldim. Üniformalı kimse yok."

Tuşların başında oturan adam kamerayı geniş açıya aldığında Sam ve Dean otoparkta karşılaştıkları nöbetçiyi gör-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düler, ormanın kenarına kadar ilerlemişti. Başlangıçta ekranda tek görülen boş arazideki nöbetçiydi.

Ama Sam'in gözü önünde görüntü yeniden titreşti. Bir an nöbetçi otoparkta tek başınaydı ve bir sonrakinde asker hemen arkasında belirdi.

Ve kılıcını kınından çekiyordu.

"Johnny!" Lynette mikrofona bağırdı. "Johnny, tam arkanda! Onu görüyor musun?"

Johnny geriye döndüğünde yüzünde önceki gibi aptal bir ifade vardı. Çenesini göğsüne doğru eğdiğinde Sam adamın yakasına iliştirilmiş mikrofona konuştuğunu anladı. "Kimseyi görmüyor... Ah!"

"Johnny, dikkatli ol!" diye bağırdı Lynette.

Johnny bir şeyler söyledi ama artık onu duyamıyorlardı, yalnızca kahve kokusunun havayı doldurduğu odadaki karanlık monitördeki minicik dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorlardı. Sanki bir türlü tamamen görünür olamayan asker yeniden titreşti. Sağ elindeki kılıç uzun ve ölümcüldü.

"Aman Tanrım," dedi Carla. "Bu gerçek olamaz."

Nelerin gerçek olabileceğine inanamazsın, diye düşündü Sam. Dean'in sırtına vurdu. "Hemen oraya gidelim."

"Geliyorum," dedi Dean.

"Herkes otoparkın kuzeybatı kısmına gitsin!" dedi Lynette mikrofona. "Şimdi! Şüpheli silahlı ve tehlikeli!"

Sam'le Dean güvenlik ofisinin kapısından fırlayıp alışveriş merkezine daldı. Ama koridora çıktıkları anda Sam ne

tarafa gitmeleri gerektiğini bilmediklerini farketti. Bir saniye bekleyip monitörlerin başındaki güvenlik görevlilerinin öne geçmesine izin verdiler.

Birkaç saniye içinde hep birlikte otoparka açılan kapıya yönelmişti.

Hangi kapı olduğunu kavradıkları anda Winchester'lar nöbetçileri geçti. Olay yerine ilk kendileri varmak istiyorlardı.

Gerçi bunun Johnny'ye bir yararı olmazdı.

Ofisin kapısına koşmadan önce Sam'in monitörde son gördüğü şey, askerin kılıcını Johnny'ye sapladığı ve güvenlik görevlisinin korkudan kocaman açılmış gözlerle dizlerinin üzerine kapandığıydı.

Şerif Jim Beckett, McCaig'in öldürüldüğü yerde de üstünde olan paltoyla şapkayı giymişti. Ambulans görevlileri de tepesinde aynı yanıp sönen ışıkların bulunduğu muhtemelen aynı araçla geldi. Sam'in görebildiği kadarıyla sahnedeki tek yeni oyuncu Cedar Wells Belediye Başkanı Donald Milner'dı. Üzerinde, dizlerine kadar gelen siyah bir palto, paltonun içindeyse bir emlakçıdan çalınmış gibi görünen kahverengi, beyaz ve siyah ceket vardı. Kırışmış pamuklu pantolon ve püsküllü ayakkabı giymişti.

Hep birlikte kanla kaplı alanın etrafında durdular. Görevliler Johnny adlı nöbetçinin cesedini kaldırmıştı. Sam ve Dean olay yerine vardıklarında asker çoktan gitmişti. Ya da yeniden görünmez olmuştu. Sonuç olarak ortalıkta yoktu.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siz çocuklar, açılıştan önce bununla ilgili bir haber yapmayacaksınız, değil mi?" diye sordu Belediye Başkanı Milner tedirgin bakışlarını Dean ve Sam'in üzerine dikerek. "Gazetelere çalışmıyorsunuz, yanılıyor muyum?"

"Teslim tarihimize daha çok var," dedi Dean. "Bizimle ilgili olarak endişelenmenize gerek yok."

"Burada medyadan başka kimse yok, değil mi Jim?"

Şerif etrafa bakındı. "Yok gibi görünüyor."

"Ama ben olsam," dedi Sam, "açılışı ertelemeyi ciddi ciddi düşünürdüm."

Carla Krug bembeyaz oldu. Belediye Başkanı Milner irkilip sağ elini yumruk yaptı, sanki her an yumruk atmaya başlayabilirdi. "Kahrolası açılışı ertelemeyeceğiz!" diye duyurdu. "Ne olursa olsun bu alışveriş merkezi yarın açılacak. Aksi çok riskli olur. Yapılan reklamlardan bahsetmiyorum bile."

"Ama bu ve dün geceki ölüm kırk yılda bir gerçekleşen cinayet serisinin parçasıysa," diye itiraz edecek oldu Sam, "o zaman..."

Belediye Başkanı onun lafını kesti. "Kırk yılda bir gerçekleşen cinayetler diye bir şey yok! Aklınıza sokun bunu! Hepsi şehir efsanesi. Zırvalık!"

Sam etrafı süzdü. Alışveriş merkezi sayılmazsa, etrafta ormandan başka bir şey yoktu. Şehir olmayan bir yerde şehir efsanesinden nasıl bahsedilebilirdi?

Dean, Sam'e döndü. "Harika," diye mırıldandı. *"Ölülerin Şafağı* yerine *Jaws*'ın içine sıkışıp kaldık."

"Köpekbalığı mı?" diye karşılık verdi Sam. "Ortada köpekbalığı falan görmüyorum."

"Cedar Wells kesinlikle güvenli," diye devam etti Milner. "Değil mi Jim? Eminim şimdiden o manyağı yakalayacak bir plan yapmışsındır."

Beckett koca burnunu ovaladı. "Adamlarım ormanı tanıyor. Yolları da kontrol altında tutuyoruz. Askeri üniformalı bir çatlak ortaya çıkacak olursa onu yakalayacağımıza emin olabilirsiniz." Sam'i asıl endişelendiren, etrafına dizildikleri ve her açıdan fotoğrafı çekilen olay yerinin bile ipucu elde etmek amacıyla doğru düzgün taranmamış olmasıydı.

"Ya kıyafetini değiştirdiyse?" diye sordu Dean.

"Onu bulacağız evlat," dedi Beckett. "Buralarda bir yerlerde elinde kılıç olan bir deli var. İzini sürmek çok da zor olamaz. İkiniz olay esnasında yanınızda şahitler olduğu için şanslısınız çünkü iki ölüm de siz kasabaya geldikten hemen sonra gerçekleşti. Normalde bir numaralı şüphelim siz olurdunuz. Daha doğrusu bir ve iki numaralı şüphelilerim."

"Yani sizce katil kasabadan biri değil mi?"

"Lynette kasabadaki herkesi tanır ve adamı tanımamış."

"Buradan değildi," dedi Lynette. "Buna eminim."

"Yani elinizde tahminen arabayla buraya gelmiş biri var. Antika askeri üniforma giymiş ve süvari kılıcı taşıyor," dedi Sam. "Motelleri kontrol ettiniz mi?"

"İşimizi nasıl yaptığımız konusunda endişelenmeniz gerekmez," dedi Beckett. "Cahil dağlılar gibi görünebiliriz ama profesyoneliz."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Profesyonel olmadığınızı söylemedim," dedi Sam.

"Sammy polisleri çok sever," dedi Dean. "Eğer azıcık yeteneği olsaydı mutlaka polis olurdu."

Şerif Beckett, Sam'e meraklı bir bakış fırlattı, sanki bunu nasıl değerlendirmesi gerektiğine emin değildi. Sam ise ağabeyinin kanun görevlilerini kızdırma alışkanlığını biliyordu. Dean'in elinde değildi, artık neredeyse refleks halini almıştı.

Beckett bu seferlik boşvermeye karar verdi. "Her neyse, işin peşindeyiz Başkan."

"İşte böyle," dedi Milner. "Alışveriş merkezi kararlaştırılan zamanda açılacak, bu konuda başka tartışma istemiyorum." Ses tonundan söylediklerinde ciddi olduğu ve konunun kapandığı anlaşılıyordu.

Belki haklıydı. Ama belki de, tarihe bakılırsa görüleceği üzere, cinayetler daha yeni başlamıştı.

8

"Eğer Başkan Peynir Kafa'nın istediği olursa," diye söylendi Dean, "bütün kasaba şişten geçirilse bile alışveriş merkezi zamanında açıldığı sürece kimse sorun etmeyecektir."

"İnsanları haddinden fazla zorlamak onun kendine biçtiği işin parçası," dedi Sam.

"Adam tam bir moron. Barney Fife'ın bile daha zeki olduğuna eminim." Dean yeniden direksiyonun başına geçmişti ve Cedar Wells'e doğru yola çıkmışlardı. "Ne olduğunu düşünüyorsun? Ruh mu?"

"Benim tahminim o yönde," dedi Sam. "Özellikle de bir görünüp bir kaybolduğu ve eski kıyafetleri göz önünde bulundurulacak olursa."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," diye ona hak verdi Dean. "Yani kırk yıl arayla niye geri gelip durduğunu ve onu nasıl durduracağımızı bulmalıyız. Anlaşılan kazıp çıkarmamız ve yakmamız gereken kemikler var."

"Eğer kimin kemikleri olduğunu bulabilirsek. Görebildiğim kadarıyla kütüphanede işe yarar hiçbir şey yok."

"Buralarda hafızası sağlam birileri olmalı. Ya da sansüre uğramamış bir günlük."

"Ne yapacağız?" diye sordu Sam. "Birilerini bulana kadar rasgele kapıları mı çalacağız?" Dean, Sam'e öfkeli bir bakış fırlattı. Bu bakışta o eski kırgınlıkların izi vardı. Sam üniversiteye gitmeye karar verdikten sonra babasının diline dolanan sitemler. Sam'in pes etmeye eğilimli olduğu, işler kolay olduğu sürece savaşmayı sürdüreceği ama işler zorlaştığı anda yan çizeceği... Bunlar Dean'i rahatsız ediyordu.

Aslında bunun doğru olmadığını biliyordu. Yeniden bir araya geldiklerinden beri zorlu zamanlar atlatmışlardı ve Sam ne zaman istese çekip gidebilirdi. Sam'in hala yolcu koltuğunda oturuyor olması bu yola baş koyduğunun göstergesiydi. Bunu düşünmek Dean'in tepkisini yumuşattı. "Eğer yapmamız gereken buysa," dedi. "Ama daha hızlı bir çözüm bulmayı tercih ederim çünkü Şerif'in hayalet avlamaktan anladığını sanmıyorum."

Doğaüstü olaylar nedeniyle yaşanan ölümlerin hepsi acı vericiydi ama Dean özellikle kendileri işin üzerindeyken birilerinin ölmesinden nefret ederdi.

Onlar Cedar Wells'e geldiğinden beri şimdiden iki kişi ölmüştü. Eğer bir an evvel olayı kontrol altına alamazlarsa işlerin ne kadar kötüye gideceğini kimse bilemezdi.

Brittany Gardner kara bayılırdı. Her zaman, her gün değil ama yılda birkaç kere sıkı kar yağması, kadının kendini dünyanın bir parçasıymış gibi hissetmesini sağlardı. Bütün gün gökyüzü kalın bulutlarla doluydu, güneş kar topluyor ve kadının içini beklentiyle dolduruyordu. Hava keskin ve soğuktu, bulutlar açılacak olursa uzun süre kar yağacağını işaret ediyordu. Kadın Phoenix'ten Arizona'ya kar yağışını on yılda bir değil daha sık görmek istediği için taşınmıştı. Bu yüzden bugün bütün gün oturma odasının penceresinin önünde oturmuş kar tanelerinin düşüşünü görmeyi ummuştu. Evden çalışıyor, kullanım kılavuzları yazıyordu ama bugün yağmasını beklediği kar gibi, bitirmeyi umduğu işler konusunda da şanssızdı. Bir saatte ancak üç sayfayı gözden geçirebilmişti.

Bilgisayarın yanında ama dökecek olursa bilgisayara zarar veremeyek kadar uzakta, bir fincan Lapsang Souchong çayı bulundururdu. Arada bir fincanı mutfağa götürüp yeniden doldurur veya mikrodalgada ısıtırdı. Radyoda her zaman caz çalan bir istasyon açıktı ve kulübenin içi sıcaktı. Mükemmel bir sabah. Ya da beyaz kar taneleri düşerse öyle olacaktı.

Brittany yirmi dakika aralıksız çalışmaya karar verdi. On üçüncü dakikanın ardından pes edip pencerenin başı-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

na döndü. Hava kararmıştı. Bulutların güneşin önünü kapadığını tahmin etti. Hala kar yoktu ama şimdi yakında kar yağacağına her zamankinden daha emindi. Bilgisayarının başına döneceği sırada bir hareketlenme dikkatini çekti. Biri sokağın karşısındaki ağaçların arasından geçiyordu. Oradaki küçük evde yaşayan insanları, Sawyer'ları tanırdı. Yaşlı çift ender olarak dışarı çıkardı. Ağaçların arasındaki kişi onlardan biri değildi ama onların evine doğru ilerliyor gibi görünüyordu. Brittany pencerenin kenarından çekilip perdeyi çekti ve aralıktan adama bakmayı sürdürdü. Kambur bir yaşlı adam gibi görünüyordu. Kadın yanılmıyorsa deri bir paltosu vardı ve pantolonunu çizmelerinin içine sokmuştu. Başında, kulakları örten kısımlardan anlaşıldığı kadarıyla bir tür avcı şapkası vardı.

Kadın izlerken, adam Sawyer'ların pencerelerinden birine yaklaştı. Röntgenci olmak için fazla yaşlı görünüyordu ama kadın bu tür işlerde bir yaş sınırı olup olmadığından emin değildi. Ne olursa olsun adamın görünüşünden hoşlanmamıştı.

Derken adam biraz döndü ve sağ elindeki şey açığa çıktı. Elinde bir tüfek vardı!

Brittany perdeyi kapayıp bilgisayarın yanındaki telefona koştu ve 911'i çevirdi. Bir saniye sonra biri telefona karşılık verdi.

"Sokağın karşısındaki ağaçların arasında bir adam var," dedi. "Silahlı," diye aceleyle ekledi. "Sawyer'ların evinin orada."

"Adresi biliyor musunuz hanımefendi?" diye sordu ses.

"Adam burada değil, sokağın karşısında. Onların adresini ezbere bilmiyorum."

"Anlıyorum hanımefendi. Adresiniz ekranda çıktı, Şerif'in bir adamını hemen oraya yolluyorum. Adam sizi gördü mü?"

"Hayır, sanmıyorum."

"İçeride kalın hanımefendi. Görevliler geldiğinde kapıyı çalıp kendilerini tanıtacaktır. Başka hiç kimsenin içeri girmesine izin vermeyin."

"Tamam," dedi Brittany. "Endişelenmeyin, kapıyı kimseye açmam."

"Hatta kalmamı ister misiniz?"

"Sorun değil," dedi Brittany. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." Elleri titreyerek telefonu bıraktı ve temkinli bir şekilde pencereye döndü. Camın kenarına yaklaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve yolun kalanını bu şekilde gitti, sadece gözleri ve alnı pencereden görülebilirdi.

Kar yağmaya başlamıştı, beyaz dolgun kar taneleri yavaş yavaş dünyaya düşüyordu.

Hiç adil değildi. Ne zamandır bu anı, ilk karın düşüşünü görmeyi ve dışarı çıkıp onun tadını çıkarmayı beklemişti.

Silahlı adamı artık göremiyordu. Adamın çoktan Sawyer'ların evine girmemiş olmasını umdu. Uzaktan yaklaşan siren sesleri duyuluyordu. Şerifin arabası yola çıkmıştı. Gülümsemek için kendine izin verdi. Yakında ora-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da olurlardı ve bu garip macera biter, o da günün tadını çıkarmaya dönebilirdi.

Arkasından gelen bir ses kadını şaşırttı. Brittany arkasına baktı, ayağa fırladı ama kalkarken dengesini güçlükle korumuştu. Adam, evine mi girmişti?

Hayır, oturma odasında biri vardı ama dışarıda gördüğü yaşlı adam değildi. Kadının evindeki davetsiz misafir filmlerden fırlamış gibiydi. Bir Kızılderili'ydi ama yüzyıllar önce nasıl görünüyorlarsa hala öyleydi. Orasına burasına tüyler takmıştı, göğsü çıplaktı, kollarında ve bacaklarında bantlar vardı. Başının çevresine kırmızı bir kumaş sarmıştı. Küçük karanlık gözlerini kadının üzerine dikmişti.

Bu anın en rahatsız edici yanı, adamın bakışları veya ellerini yumruk yapmış olması değil, göğsündeki yara iziydi, sanki kendi silahıyla kesilmişti. Yaranın iki tarafı kırmızı değil soluk renkti, bu yüzden yaranın eski olduğunu düşünmek mümkündü. Kanamıyordu ama kadın yaraya baktığında altındaki kemiği ve kasları görebiliyordu.

Bir çığlık boğazına takıldı ama ağzından sadece hafif bir inleme çıktı. Kapının önünden gelen siren seslerini duyabiliyordu. Bir dizinin üzerine düştü. Bir elini destek almak için yere koymuş, diğeriyle ağzını kapamıştı. Ne yapacağını bilemediğinden donup kaldı. Kızılderili yalpalayarak kadına doğru ilerledi. Bir an için görüntüsü değişti, aynı hatlara sahip olan parıltılı siyah bir ışığa dönüştü ve hemen ardından kendinin kemik ve kastan bir versiyonu olarak kadının karşısına dikildi. Kadın gözlerini kırpıştırdığında karşısındaki yine ilk gördüğü haldi. Brittany adamın çoktan öldüğünü, yarasının ölümcül olduğunu kavrayabiliyordu ama anlaşılan adam henüz öldüğünü farketmemişti.

"Sen nesin... Kimsin?" Adama ne sorması gerektiğini çözemedi, sesi kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. Kızılderili kadını duyduysa bile belli etmedi, nefes aldığında göğsündeki yaradan çıkan ıslık sesleri duyuluyordu.

Kızılderili kolunu ona uzattığında Brittany nihayet kendine geldi ve kaçmaya çalıştı. Ama adam şaşırtıcı derecede hızlıydı ve onu kızıl saçlarından yakaladı. Kadını sürükledi. Brittany oturma odasının parkelerinin üzerine yığıldı, zorlukla nefes alıyor, çığlık atmaya çalışıyordu. Polisin koşa koşa eve gelmesine yol açacak güçlü bir çığlık. Ya Kızılderili'yi vururlardı ya da kadına delirdiğini söylerlerdi. Ve kadın o an için ikinci seçeneğin daha ihtimal dahilinde olduğuna inanıyordu çünkü yüzleştiği şeyi açıklamasının başka yolu yoktu.

Göğsünün üzerine yaslanmış olan diz yeterince gerçekti. Kadını yere yapıştırıyordu. Adam uzun zamandır güneşte unutulmuş et gibi ekşi bir koku yayıyordu. Bu koku gerçekti ve kadının göğsüne yaklaştırdığı bıçak da öyle.

"Tam bir felaket," dedi Jim Beckett. "Kahrolası bir felaket, başka şekilde ifade etmenin yolu yok."

Şerif yardımcısı Torace Johannsen üzgün bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle haklısın."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beckett yeniden Brittany Gardner'ın cesedine baktı. Göğsünde bıçak yarası vardı. Sanki beceriksiz bir doktor kalp ameliyatı yapmak için göğüskafesini açmış sonra da kapamaya zahmet etmemişti. Kalbi durana kadar kan pompalamayı sürdürmüştü ve kan açık yaradan kadının kazağına ve yere akmıştı.

Yirmi dört saatten az sürede üç ceset. Şerif, Cedar Wells'i severdi çünkü sessiz sakin bir kasabaydı, iyi av yerlerine yakındı ve balık tutacak güzel noktaları bulabilirdiniz. Büyük Kanyon da işin tuzu biberiydi. Adam Kanyon'u ender olarak ziyaret etse de orada olduğunu bilmekten zevk alıyordu.

Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Kasaba en kötü günlerini yaşayan Detroit'e ya da Washington'a veya çete savaşları dönemindeki Los Angeles'a dönmüştü. Beckett çetelerin bıçaklarla birbirine saldırdıkları eski zamanları hatırlayacak kadar yaşlıydı. Gerçi bu işlenenler çete cinayetlerine benzemiyordu ama aynı temel prensip çiğnenmişti. Onun kasabasındaki insanlar birbirini öldürmemeliydi. Yabancılar da kasabalıları öldürmemeliydi. Hele de yılda beş milyon ziyaretçi çeken Ulusal Park'ın bu kadar yakınında. Adam insanların ender olarak bir suça kurban gittiği eski kasabasını geri istiyordu.

"Polis merkezindekiler kadının sokağın karşısında eli silahlı birini görüp rapor ettiğini söyledi," diye açıkladı Trace. Bu hikayeyi çoktan anlatmıştı ama anlaşılan kendini yeniden anlatmak zorunda hissediyordu. "Silahlı, yaşlı bir adam. O tarafı kontrol ettim ama Sawyer'lar kimseyi görmemiş. Ne gördüğünü sormak için kadının kapısını çaldığımızda yanıt vermedi. Birkaç dakika önce evde olduğunu bildiğim için pencereden baktım ve onu bu halde yerde yatarken gördüm."

"Suçludan hiç iz yok muydu?" diye sordu Beckett. "Eli silahlı yaşlı bir adam yok muydu?"

"Öyle bir şey yoktu. Hem adamın silahı varsa neden onu bıçakla öldürmüş olsun? Neden sadece vurmakla yetinmemiş?"

"Keşke bu sorunun yanıtını bilebilseydim. Burada veya Sawyer'ların bahçesinde ayak izine veya benzer bir şeye rastladınız mı?"

"O tarafta, sokağın karşı yakasında ayak izleri var. Pencerelerinin hemen önünde belirgin bir iz bulduk, sanki biri içeri bakmak için parmak uçlarında kalkmış."

"Adamımızın yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Tahminim bu yönde."

"Buraya gelirken merkezden aradılar," dedi Beckett. "Buraya bir blok mesafede yine yaşlı bir adam görülmüş. Birkaç dakika etrafta dolandım ama hiçbir şey görmedim. Ne yazık ki elimde kapsamlı bir arama yapmaya yetecek kadar adam yok."

"Sence kendine yeni bir kurban mı arıyor?"

"Bu noktada katilin o olduğuna kesin emin olduğumu söyleyemem. Dediğin gibi, adamın silahı var. Ama bu kadın vurulmamış. Göğsünü bu şekilde açanın ne olduğuna emin değilsem de kurşun deliği olmadığı kesin."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Trace sustu. Susmasının Beckett için bir sakıncası yoktu, düşünmek zorunda olmaktan hoşlanmıyordu ama bazen bundan kaçamazdınız. Belediye Başkanı Miller hiçbir şeyin alışveriş merkezinin açılışını engellemesini istemiyordu ve Şerif, Miller'ın durumunu anlıyordu.

Genç gazetecinin verdiği adla 'cinayet döngüsüyle' ilgili fısıltıları duymadan, hiç kimse uzun süre Cedar Wells'te yaşayamazdı. Özellikle de hayatını kanun adamı olarak kazanıyorsa. İnsanlar Dolu Kova'da birkaç kadeh attıktan sonra veya yazları arka bahçelerinde düzenledikleri barbekülerde cinayetlerden bahsederdi. Bazen sokakta yürüdüğü sırada kasabanın yaşlılarından biri onu çağırır ve ona zamanın gelip gelmediğini sorardı. Yazın ya da baharda veya kafalarında kırkıncı yıl ne zaman doluyorsa o zaman ölüm mevsimi gelecek ve cinayetler yeniden başlayacaktı. Şerif'i her şeyin bir efsane olduğuna ikna eden yaşlıların tavrı olmuştu. Kırk yıl önce yetişkin olanlardan hiçbiri olayın tekrar ne zaman gerçekleşeceği konusunda hemfikir değildi.

Ama yanılmışsa, cinayet döngüsü gerçekse ve kırk yıl dolmuşsa her şey baştan başlıyor demekti. Rezil bir–iki hafta geçireceklerdi ve bu esnada alışveriş merkezini açmak da gerçekten kötü bir fikirdi. Etrafta birkaç kurban olması yeterince kötüydü ama alışveriş merkezine gelen binlerce kişi söz konusu olduğunda neler olacağını kim bilebilirdi? Cinayetleri her kim işliyorsa bir tür terörist aktiviteye girişmeye karar verebilirdi. Bir bomba, alışveriş merkezinde çekilen ufak bir bıçak, böyle bir şey... Dakikalar içerisinde ölü sayısı yüzlere yükselirdi.

Sorun şu ki, Şerif'in Belediye Başkanı'nı ve alışveriş merkezinin yöneticilerini açılışı ertelemeye ikna etmesi mümkün görünmüyordu.

Daha fazla delile ihtiyacı vardı.

Yaşlı adamı bulmalıydı. Ya da alışveriş merkezinin otoparkındaki askeri. Ya da Ralph McCaig'i parçalayan her neyse onu. İdeali hepsinin aynı kişi olması olurdu. Tek bir adamı hapse atmak bir efsaneyi çözmekle uğraşmaktan veya parçaları birleştirmek için kafa yormaktan çok daha kolaydı.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

Gümüş saçlı kütüphaneci Bayan Frankel, Dean'i rahatsız edecek kadar ağır bir parfüm kullanıyordu. Dean'le Sam alışveriş merkezine yaptıkları ziyaretin hemen ardından tamamen farklı bir amaçla kütüphaneye dönmüşlerdi. Daha önceki gelişlerinde 1926 ve 1966'daki açıklanamayan cinayetlerle ilgili bilgi edinmek istemişlerdi. Şimdiyse eski askerin kasabaya kin tutan birinin ruhu olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorlardı.

Ne yazık ki ikisi de askeri üniformalardan anlamıyordu. Yoksa askerin tam olarak ne zaman yaşadığını tespit edebilirlerdi. Bu yüzden Bayan Frankel'le sohbet etmek zorunda kaldılar.

"*Geographic*'in tarihimizle bu kadar ilgilenmesine şaşırdım," dedi Bayan Frankel, Dean neye ihtiyaçları olduğunu açıkladığında.

"Okuyucularımız her şeyi sorgular," dedi Sam. "Ne kadar fazla detay sunarsak yazı o kadar hoşlarına gider."

"Eh, burada, Cedar Wells'te ve Coconino Bölgesi'nde bolca ilginç detayımız var," dedi kadın. "Bir sürü serseri buraya yerleşmiş veya buradan geçmiştir. Ama kimin kasabaya sizin tasvir ettiğiniz türde bir kin güdüyor olabileceğini bilmiyorum."

"Adamın kasabaya kin güttüğünü açıkça göstermiş olması gerekmez," diye belirtti Dean, "belki yalnızca ona kötü davranıldığını düşünen biridir."

"Öyle şeyler her zaman olur," dedi Bayan Frankel. Boynundaki altın kolyeyi işaretparmağına doladı. Dean kadının yüzük parmağında yüzük olmadığını farketti ama kendini tanıtırken evli olduğu izlenimi yarattığını hatırlıyordu. "İnsanlar sık sık yerel yönetimlerin özellikle onlara kötü davrandığını veya onları yüzüstü bıraktığını düşünür ve bazıları elbette bu düşüncelerinde haklıdır. Bunlardan en az bir düzinesi aklıma geliyor ama benim bahsettiğim olaylar son birkaç yılda olan şeyler. Eski zamanlara gidecek olursak... Öyle sanıyorum ki gazetelere bakmak gerek. Ne kadar geriye gidiyorlarsa o kadar eskiden başlamak lazım."

"Kaç yıl öncesinden bahsediyoruz?" diye sordu Sam. "Bahsettiğimiz asker on dokuzuncu yüzyılın sonlarından

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olabilir." Bayan Frankel kolyesiyle oynamayı bıraktı ve parmaklarıyla çenesine vurdu.

"Gazetelerin o kadar eskiye gittiğini sanmıyorum. *Kanyon Gazetesi* 1920'lerde yayınlanmaya başladı. Ulusal Park kurulduktan sonra. Ondan önce bölgede gazete çıkarmaya değecek kadar insan yaşamıyordu."

"O dönemden önce burada yaşayanlarla ilgili nereden bilgi edinebiliriz?" diye sordu Dean.

Kadın duvarlardan birini kaplayan ahşap dolapları işaret etti. "1860'ların sonundan 1870'lerin başına kadar burada olan Hualpai Kalesi'yle ilgili birtakım kayıtlar var. Kale uzun süre ayakta kalmadı ama ondan kalanlara bakmakta özgürsünüz."

Dean, Sam'le göz göze geldi. Uzun ve sıkıcı bir işe benziyordu. Başarılı olma ihtimalleri olduğunda uzun ve sıkıcı işlerle bir sorunu yoktu ama bu defaki samanlıkta iğne aramaya benziyordu. Üstelik iğneyi hangi çiftçinin samanlığında aramaları gerektiğini bile bilmiyorlardı. Sam omuz silkti.

"Belki daha sonra bakarız," dedi Dean. "Kesinlikle söylediklerinizi aklımızda tutacağız."

Dışarı çıktıklarında, arabaya varmadan Sam ağabeyini yakaladı. "Oturup o eski dosyaları okumak istememeni anlıyorum ama daha iyi bir fikrin var mı? Zamanımız doluyor."

"Elbette daha iyi bir fikrim var," dedi Dean. Sam ağabeyinin kolunu bıraktı ve kaldırımda durup bu fikri duymayı bekledi. Kar güçlenmiş, gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Aslında Dean'in aklında bir fikir falan yoktu. Bir süre gökyüzünü izleyip aklına bir şeyler gelmesini umdu. "Daha doğrusu biraz düşünürsem bulacağıma eminim."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neyse ki benim bir fikrim var."

"Neden daha önce söylemedin? Neymiş?"

"Bir asker arıyoruz, yanılıyor muyum? Ruhu hala ortalıkta olduğuna göre buralarda ölen biri olmalı. Mezarlıkları kontrol edelim. Elektromanyetik aktiviteler için tarama yapabiliriz. Başka bir şey elde edemesek bile bazen askerlere ait mezarlar işaretlenmiş olur ve sıradışı bir şeyle karşılaşırsak belki bir taşla iki kuş vurabilir ve kazı işini de aradan çıkarabiliriz."

Dean gülümsedi. Küçük kardeşi yine bir çözüm bulmuştu. "Çok güzel, Sammy. Buralarda çok fazla mezarlık yoktur. İşe koyulalım."

Üç mezarlık olduğu ortaya çıktı.

İlkinde 1954'ten eski mezarlar yoktu, yirmi dakika kadar mezar taşları arasında dolaşıp üzerlerindeki karları silkeleyerek tarihleri kontrol ettiklerinde bunu çabucak keşfettiler.

İkinci mezarlık bir Katolik kilisesinin arkasındaydı. Bir rahip pencereden onları izlediği için mezarların arasında dolaşırken olabildiğince saygılı görünmeye çalıştılar. Hava soğuk olduğu için Sam kot ceketinin altına giydiği kazağın

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapüşonunu başına geçirmişti. Dean'in üzerinde deri ceket vardı, şapkası yoktu ama ceplerinde giymek isterse kullanabileceği eldivenleri vardı.

Buradaki mezarlardan bazıları daha eskiydi. 1890'dan kalma birkaç mezar buldular ama hiçbirinin askerlere ait olup olmadığı belli değildi. EMO1 hiçbir doğaüstü aktivite tespit etmedi ve görsel olarak da mezarda yatanların huzursuz ruhlara dönüştüğünü gösteren herhangi bir delile rastlamadılar.

"Bir mezarlık kaldı," dedi Sam arabaya döndükleri sırada.

"Evet, ne iyi fikirmiş ama," diye yakındı Dean. "Ölüleri göreceğiz diye karın içinde kıçımız donuyor."

"Ölü birini arıyoruz!"

"Biliyorum. Ben sadece... Kardan hoşlanmıyorum, tamam mı? Demek istediğim, kar iyi hoş ama sıcak bir yerde, şöminenin başında olmayı tercih ederim."

"Şömine seven biri olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi Sam.

"Ben de düşünmemiştim," dedi Dean. "Ama burada soğuk yüzünden ayak parmaklarımı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayken gözüme çok hoş bir fikir gibi göründü."

"Ayak parmaklarımızı falan kaybetmeyeceğiz Dean."

Üçüncü mezarlığın yolu, Cedar Wells'in anacaddesinin birkaç blok ötesindeki müstakil evlerle dolu mahalleden geçiyordu. Çoğu ahşap olan evlerin eski olduğu belliydi ve çatıları çoktan karla kaplanmıştı. Birkaç bacadan duman

tütüyor, gri kıvrımlar gökyüzüne yükseliyordu. Yol karla kaplı olduğundan yoldaki tekerlek izleri minyatür yollar gibi görünüyordu.

Dean park etmiş bir kamyona çarpacakmış gibi kayan Impala'yı kontrol altına almaya çalıştı. "Bunun gibi bir kasabada karı kazıyacak bir araçları olacağını zannedersin."

"Büyük ihtimalle karı kazıyacak bir şeyleri vardır," dedi Sam. "Ve onu anacaddeyi açık tutmakta kullanıyorlardır."

"Orası olsa olsa üç blok!"

"Hey, burası küçük bir kasaba."

"Eğer biz bu hayaleti bulamazsak daha da küçülecek." Zaman geçtikçe başkalarının ölmesi ihtimali de o kadar artıyordu. Dean bu ihtimalden nefret ediyordu ve kardeşine patlamak istemese de öfkesi şiddetlenmeye başlamıştı.

Ayrıca arada bir azarlayamayacaksanız bir kardeşe sahip olmanın ne anlamı vardı?

"Dean!" Sam, Dean'in kolunu tutup onu şaşırttı. Adam direksiyonu sağa kırınca araba hafifçe savruldu, Dean direksiyonu hemen sola çevirdi ve Impala biraz sallandıysa da yeniden toparlandı.

"Bir daha sakın bunu yapma Sam."

"Dean, şuna bak!"

Sam sokağın ilerisinde, yarım blok ötedeki bir evi işaret etti. Yoldan, evin önündeki verandayı görebiliyorlardı.

Kapıdan büyük, koyu renk bir kütle çıkıyordu. İnsan olamayacak kadar iriydi. "Bu kahrolasıca şey de ne?" Dean arabayı yolun ortasında durdurdu ve izlemeye başladılar.

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir ayı! Kapının önünde durmuş havayı kokluyordu. Aldığı kokulardan hoşlanmış olacak ki dört ayağının üzerinde basamaklardan indi ve karlı bahçeyi geçip evin arkasındaki ormana doğru yola çıktı. Evin kapısı ayının arkasından büyük bir gürültüyle kapandı.

"Az önce o evden bir ayı çıktı," dedi Dean.

"Belki orada yaşıyordur."

"Ne yani? Sirk ayısı mı? Hiç sanmı..."

"Dalga geçiyorum. Hadi, oyalanmayalım. Kontrol etsek iyi olur."

"Gerçekten mi?" Dean arabayı kaldırıma yanaştırdı ve dışarı çıktı. Sam araba daha durmadan araçtan inmişti. Merdivenlere ulaştığında Dean de kardeşine yetişti. Havada ayı kokusu vardı. Ya da hayvan kokusu. Çünkü Dean bir ayının nasıl koktuğundan emin değildi. Kokusu Bayan Frankel'inkinden ağırdı ama hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi dışkımsı bir havası yoktu.

Merdivenleri çıktılar. Sam sinekliği açtı ve içeri girdiler. Ayı ön kapıyı kilitlememişti. "Kimse ona kapıyı açık bırakmamasını öğretmemiş mi?" diye sordu Dean.

Sam ağabeyinin alaycı yorumunu duymazdan geldi. Dean bu yüzden onu suçlamadı. Sam duraksayıp holü kontrol etti. "Merhaba! Kimse var mı?"

Karşılık gelmedi. Sam evin içine doğru ilerlerken Dean de hemen arkasındaydı.

Ayı hiç de dikkatli davranmamıştı. Ön odadaki kanepe devrilmiş, minderler halıya saçılmıştı. Kanepenin önünde duran küçük masa paramparçaydı. Beyaz halının üzerinde çamur ve pençe izleri vardı.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi Dean.

Hala yanıt yoktu. Bütün evi kontrol ettiler. Orada birilerinin yaşadığı kesindi. Boş evlerin kendilerine özgü durgun bir havası olurdu, bu evinse bir düzene sahip olduğu ve saldırıya uğradığı belliydi.

Evin mutfağına vardıkları anda neden böyle hissettiklerini anladılar.

Kadın ellili yaşlarda olmalıydı, dinç bir görünüşü vardı ve anlaşılan ayı onu yakaladığında yeşil bir bornoz ve pembe terlikler giyiyordu. Belki de duştan yeni çıkmış olduğu için sarı saçları hala ıslaktı.

Hayvan onun işini bitirmişti. Büyük ihtimalle tek bir pençe savurmuş olmalıydı. Pençesi kadının boynuna isabet etmiş ve kafasının neredeyse vücudundan ayrılmasına yol açmıştı. Boynunu gövdesine bağlayan birkaç parça deriden başka bir şey kalmamıştı. Kadının etrafı kanla kaplıydı, orada burada kırmızı kan denizinin ortasında kemik parçaları görülüyordu.

Dean kadını uzun uzun süzdükten sonra onun kendisine zaten bilmediği hiçbir şey söyleyemeyeceğine kanaat getirdi. "Sammy," dedi boğuk bir sesle, "sanırım gidip o ayıyla konuşmalıyız."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10

Juliet Monroe, Ross'un çiftçilik hayalini gerçekleştirebilmesi için Chicago'daki büyük bir endüstriyel tasarım firmasındaki yöneticilik işinden vazgeçmişti. Maaşı fena değildi ama işin ruhunu beslediği söylenemezdi. Başlangıçta diş fırçalarının, lambaların ve lazanya tabaklarının işlevlerini ve şekillerini tartışmayı gerektiren yaratıcı bir iş olacağını ummuş ama kendini K–mart veya Target gibi marketlere kaç fırçanın ne kadar zamanda yollanabileceğini hesaplarken bulmuştu. Hangi lojistik firması kullanılırsa kaç kuruş kar edileceği gibi soruların yanıtlarını bulmakla uğraşıyordu. Bu yüzden işi bırakmakta tereddüt etmemişti.

Para şimdilik sorun değildi ama geleceği düşündüğünde bir noktada ekonomik sorunlarla karşılaşacağını görebiliyordu. Özellikle de Ross ve paralarını borsada değerlendirmekteki onun tartışmasız yeteneği olmayınca. Kıyıda durup dalganın gelmesini beklemek gibiydi. Suyun onu yutacağını biliyor ama nasıl kaçabileceğini bir türlü çözemiyordu. Vahşi tabiatın ortasında endüstriyel tasarım firmaları falan yoktu veya asgari ücretli işler dışında bir şey bulmak mümkün değildi. Eğer mecbur kalırsa o işlerden birine girebilirdi ama şu anda çiftliği satıp şehre geri dönme çabalarına odaklanmıştı.

Ve bir projesi daha vardı. Juliet insanların gittikçe daha geç evlendiklerine dair araştırmalar okumuştu. Bekar insanlar kariyerleri ve sosyal hayatlarıyla o kadar meşguldü ki doğru düzgün yemek yemiyorlardı.

Dulları da bu kategoriye dahil etmişti çünkü Juliet'in yemek yapmak için zaman yaratması zor olmasa da yemek hazırlayacak motivasyonu bulmakta zorlanıyordu.

Çiftlikte yaşadığı için gerçekten taze olan yiyeceklerin tadını çıkarmayı öğrenmişti. İyi beslenmiş sığırlardan elde edilen ve çok uzun mesafeler kat etmek veya beklemek zorunda kalmayan biftek. Organik olarak yetiştirilmiş sebzeler ve patatesler. Tavukların günlük yumurtaları. Hepsi sadece sağlıklı değildi, aynı zamanda çevre dostuydu çünkü paketlenmeleri ve uzun yolculuklar yapmaları gerekmiyordu.

Ne var ki kadının aklındaki bekar insanlar çoğunlukla daha gelişmiş bölgelerde yaşıyordu. Kadının hayali çiftlikte hazırlanan yiyecekleri pazarlamaktı. Bu yiyecekler dondu-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rulmuş olarak yollanabilir ve hatta mikrodalgada ısıtılmak üzere taze olarak müşterilere iletilebilirdi.

Böyle bir projenin altından kalkabilmek için büyük şehirlerin yakınlarındaki çiftliklerle işbirliği yapması ve yemek hazırlayabilecek mutfaklar kurması gerekirdi. Yiyeceğin nakli ayrı bir sorundu. Büyük hesaplamalar gerektiren zorlu bir işti.

Ama Juliet bu işin yapılabileceğini düşünüyordu ve geçen birkaç ayı bu projenin detaylarını düşünerek değerlendirmişti. Planlamayı ve gereken telefon görüşmelerini yaparken bir taraftan da mutfağında besleyici ve lezzetli yemekler hazırlama deneyleri yapıyordu.

Bu gece patates, sarmısak, soğan ve sebze üzerine yerleştirilen tavuk parçalarından oluşan bir yemeği denemeyi planlamıştı. Ama Stu'nun katledilen sığırlarla ilgili anlattıkları, kadının her tür ete olan ilgisini kaybetmesine yol açmıştı. Bu yüzden dondurulmuş mini pizzaları fırına attı ve tavuk parçalarını başka bir güne sakladı.

Saat dördü biraz geçe evin önündeki merdivenlerde Stu'nun ayak seslerini duydu. Adamın limonata içmeye hazır olup olmadığını merak etti. Stu kasabada, arabayla yirmi dakikalık mesafede yaşıyordu ve bazen akşam yemeğine kalırdı. Juliet çoğunlukla adamı beslemekten zevk alırdı. Yemek yaptığı sırada, bütün gün çalıştığı için kan ter içinde kalmış birinin mutfakta olmasından hoşlanıyordu.

Ama adamın yüzünü gördüğünde bunun limonata isteyen bir adamın yüzü olmadığını anladı. "Bence Şerif'i ara-

malıyız Juliet," dedi adam gergin bir sesle. Artık sizli bizli konuşmayı da bir tarafa bırakmıştı.

"Ne oldu Stu?"

"Seninle konuştuktan sonra oraya döndüm ve başka sığırların da katledildiğini gördüm."

Bu haberle kadının midesi düğümlendi. "Bunu kim yapıyor?"

"Bunu ne yapıyor demek daha doğru. Hiçbir fikrim yok. Ama her ne ise hızlı ve sessiz." Davet edilmeyi beklemeden mutfak masasının yanındaki iskemlelerden birine oturup şapkasını çıkardı. "Bir şey daha var hanımefendi. Her kim yapıyorsa yalnızca kötülük olsun diye yapıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayvanları hiçbir neden olmaksızın parçalıyor. Onları yememiş. Böylesi... Cinayetten başka bir şey değil."

Juliet'in mutfak tezgahının üzerinde duran bir telsiz telefonu vardı. Tezgahın kendisi kasaplarınki gibi yekpare ahşap olsa da üzerindeki alet edevat moderndi. Kadın titreyen bacaklarla tezgahın yanına gitti, telefonu aldı ve açma düğmesine bastı. Sinyal sesini duymayı bekleyerek telefonu kulağına götürdü.

Duyduğu sadece sessizlik oldu.

Telefonu kapayıp açtı ama hiçbir şey değişmedi. Üzerindeki ışıktan hala şarjının olduğu anlaşılıyordu. "Telefon kesilmiş," dedi. "Başka bir telefonu deneyeyim."

Stu'yu mutfakta bırakıp aceleyle yatak odasına gitti. Oradaki telefon eski moda bir kablolu telefondu. Yatağı-

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nın yanında dururdu. Her ne kadar deneyimlerinden gecenin geç vakti gelen telefonların ya yanlış numara ya da kötü haber vermek için Illinois'ten arayan kardeşleri olduğunu bilse de odasında telefon olmasından hoşlanıyordu. Ahizeyi kaldırdı. Ses yok.

"Hat kesilmiş olmalı!" diye aşağı seslendi. Aceleyle mutfağa döndü. "Fırtına yüzünden..."

"Fırtına yüzünden değil." Stu'nun sesindeki kendinden emin ton kadının sinirlerinin gerilmesine yol açtı.

"Emin misin? Bazen hatlar..."

"Orada bir şey var Juliet. Ne böyle düşünmekten ne de bunu söylenmekten hoşlanıyorum ama dışarıdayken bir şey hissettim. Tüylerim diken diken oldu. Ben... Ben filozof falan değilim. Sıradan bir çiftçiyim. Ama yemin ederim şeytani bir şeyin varlığını hissettim."

"Bu... Bilmiyorum Stu."

"Kulağa delice geliyor," dedi Stu. "Söylediklerime ben bile inanamıyorum. Ama sana ne hissettiysem onu söylüyorum."

"Ve sence telefonun kesik olmasının da bununla bir ilgisi mi var?"

"Nedenini söyleyemem ama evet. Böyle düşünüyorum."

Tanrı'nın unuttuğu bu yerde cep telefonları da çalışmıyordu. Sinyalleri engelleyen bir vadinin ortasındaydılar. Ross bir uydu telefonu almaktan bahsetmiş ama hiç harekete geçmemişti. İnternet bile çevirmeli hatta bağlıydı, yani telefon olmayınca çiftlik tüm dünyadan tamamen kopuktu. "Sanırım kasabaya gidebiliriz," diye önerdi kadın. Stu çiftliğe ait eski kamyonu kullanırdı ve kadının da kendi arabası vardı.

"Sanırım gitmeliyiz," diye kadına hak verdi Stu. "Silahın var mı?"

"Silah mı?" Çiftliğe ilk taşındıklarında komşuları, dağ aslanlarına veya kurtlara karşı bir tüfek edinmeleri gerektiğini söylemişti ama ne Juliet ne de Ross kendilerini bir hayvana ateş ederken düşünebilirdi. Çiftliği para kazanmak için istemişlerdi ama dünyanın bu tarafına gelmelerinin asıl nedeni doğaya yakın olmaktı. Onlar şehirli liberallerdi. Hayvanlara ateş etmek onların doğalarına tamamen aykırıydı.

İnsanlar, kadına bir köpek edinmesini de söylemişti ama köpekleri Rusty'nin ölümünden sonra başka bir hayvan almak konusunda isteksizdi. Zaten kadının çevresi ölülerle dolmuştu. Hayır, daha fazlasına gerek yoktu. "Hayır, silahım yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Stu. Birileri içerde silah bırakmış olabilirmiş gibi tedirgin gözlerle mutfağı süzdü. "Hadi gidelim."

Anahtarlarını kotunun cebinden çıkarıp şapkasını başına geçirdi. Juliet dışarı çıkmamıştı ve çıkmayı planlamıyordu. Bu yüzden hazırlanması birkaç dakika sürdü.

Üzerine bir kazak ve ceket geçirip deri eldivenlerini taktı. Son olarak çantasını kaptı. "Tamam," dedi. "Gidip Şerif'le konuşalım."

pinarnarin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamyona bindiler. Stu eski moda bir nezaket sergileyerek kadın için yolcu kapısını açtı ve kadın araca bindi. Adam direksiyonun başına geçti, kapıyı kapadı ve anahtarı kontağa soktu. Kontağı çevirdi.

Araba çalışmadı.

Bir kere daha denedi, yine herhangi bir sonuç alamadı.

"Kahretsin," dedi. "Sabah hiç sorunsuz çalışmıştı."

"Akü bitmiş olabilir mi?"

"Bitmesi için bir neden göremiyorum."

"Benim arabamı alalım."

Stu kapıyı açmakta tereddüt etti, dışarıda onları neyin bekliyor olabileceğini görmek istercesine beyaz kar yığınının arasına baktı. Kamyonun park ettiği yerle arabanın park edildiği garajın arası tamamen karla kaplanmıştı. "Acele edelim, çabuk olun," dedi.

İkisi aynı anda kapılarını açıp yola fırladılar ve yağmaya devam eden karın altında garaja koştular. Koşarken kadın sağ eline giydiği eldiveni dişleriyle çıkarıp çantasında anahtarları aradı. Garaja ulaştıkları zaman donup kaldılar.

Arabanın tekerlekleri parçalanmıştı. Kauçuk parçaları arabanın önüne saçılmıştı. "Ah," dedi kadın. Aklına söyleyecek başka hiçbir şey gelmedi, tek bir küfür bile. Sadece bu tek nida. İçti, derinden ve kısık...

"Bu hiç iyi değil Juliet."

Kadın yutkunup güçlükle konuştu. "Evet, hiç iyi değil. Eğer mecbur kalırsak jantlar üzerinde yolculuk edebiliriz ama..."

"Motoru çalıştırmayı dene," diye önerdi Stu. Ardından eğilip kaportanın altına baktı. Juliet eğilmeden de betona akan sıvıyı ve kabloları görebiliyordu. "Hayır, zahmet etme. Bunu da halletmiş."

Juliet, Stu'nun tasvir ettiği ürpermeyi hissetti ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu. Sığırları görmemişti ve çiftlik hayvanları öyle ya da böyle sonunda öldürülürdü. Yani tüm o olay kadın için oldukça soyuttu.

Ama araçların etkisiz hale getirildiğini ve telefonun kesildiğini görmek... Bunlar kötücül bir zekanın onların peşinde olduğunun göstergesiydi. Söz konusu olan her neyse, onları çiftlikte tutmak istiyordu ve Juliet onun iyi niyetinden şüpheliydi.

Adam ne demişti? Şeytani bir şey.

O zaman kadına anlamlı gelmemişti.

Şimdi geliyordu. Mükemmel bir tanımdı.

Mükemmel ve korkunç.

pinarnarin

11

Ayı evin etrafında dolanıp arkadaki ormana yönelmişti. Sam ve Dean başka kurban olup olmadığını kontrol etmek için evi dolaştıktan sonra dışarı çıktı. Karın üzerindeki izler hayvanın gittiği yön konusunda kesinlikle yanılmadıklarını gösteriyordu. Yaratık yön değiştirmemişti. Arka bahçenin ötesinde, görebildikleri kadarıyla sadece orman vardı. Sadece ağaçlar. Boy boy ağaçlar.

Ve aralarında bir de katil ayı.

Sam elini kaldırıp ormana doğru ilerlemek üzere harekete geçen Dean'i durdurdu. "Ne var?" dedi Dean.

"O yaratık kocamandı," dedi Sam. "Ateşli silahlara ihtiyacımız olacak."

"Haklısın." İkisi de yön değiştirip Impala'ya yöneldi. Ya da Sam'in tabiriyle mobil cephaneliğe. Yanına bazuka alabilse gayet mutlu olurdu ama çift namlulu yirmilik tüfek ve bir tabancayla yetinmek zorunda kaldı. Tüfeği açıp namluya iki kurşun yerleştirdi ve bir düzine kurşunu cebine attı. Dean 45'lik otomatik bir Smith&Wesson'ı tercih etti. Babasının onları eğitirken kullandığı silah. Sam ağabeyinin de cebine fazladan şarjör attığını farketti.

"Ayı için hazırım," dedi Dean.

Ormandaki sessizlik ürkütücüydü. Sadece ayaklarının altındaki karın kütürtüsü duyuluyordu. Sam düşen karların da bir ses çıkarması gerektiğini düşündü. Yağmur ses çıkarırdı ve dökülen yapraklar da. Ufak puflama sesleri olması gerekmez miydi? Ama hayır, tek bir ses dahi yoktu. Eğer çevrede kuşlar varsa bile çok sessiz ve sakindiler. Bu havada saklanmayı tercih ettikleri belliydi.

Neyse ki kar, ayının izini kapatacak kadar hızlı yağmıyordu. Ayının bıraktığı izler derindi, arka ayaklarının öndekilerden güçlü olduğu belliydi. Sam onun ağaçların arasından geçerken çıkardığı sesi duymamalarına şaşırdı ama anlaşılan ayı bu ormanda yolunu nasıl bulacağını biliyordu.

"Daha ne kadar bu şeyin izini süreceğiz?" diye sordu yirmi dakika sonra. Bulutların arkasında kaybolan güneşin batmasına fazla bir şey kalmamıştı.

"Bulana kadar. Pes etmek istiyorsan arabanın nerede olduğunu biliyorsun."

pinarnarin

"Pes etmek istediğimi söylemiyorum Dean. Yalnızca uzun bir ava hazırlıklı olmadığımızı söylüyorum. Eğer o şey hızlı hareket ediyorsa onu yakalamak için bütün gece uğraşmak zorunda kalabiliriz. Geceyi ormanda geçirmeye hazırlıklı değiliz. Donarak ölürsek kimseye yararımız olmaz."

"O zaman daha hızlı gitsek sanırım iyi olacak." Dean anında hızlandı.

Sam ağabeyini neler olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Hiçbir şey Dean'i başarısızlık kadar kızdıramazdı. Onlara küçük yaşlarından itibaren, başarısız olurlarsa insanların ölebileceği öğretilmişti. Dean bu işi bir adım ileriye götürüp yeterince çabuk başarılı olamayacak olurlarsa birilerinin kesinlikle öleceği sonucuna varmıştı.

Babaları iki oğlunu asker olarak yetiştirmek istemişti. Dean söz konusu olduğunda başarı kaçınılmazdı. Dean'le ilgili bütün detaylar askerlere özgüydü, kısa saçtan yapılı vücuduna, dik omuzlarından silahlarla ilgili bilgisine kadar her şey.

Dışı gibi içi de öyleydi. Dean'in romantik, meraklı bir yanı yoktu. Neredeyse her gün insanların ancak kabuslarında gördükleri şeylerle uğraşıyordu. İki kardeş pek çok kez de başkalarının mucize olarak değerlendireceği olaylar görmüştü. Ama çarpıştıkları yaratıklar Dean için gizemli veya hayranlık uyandırıcı değildi, sadece düşmandı.

Onun için her şey işten, avdan ibaretti.

Burada, Cedar Wells'te, Dean'in bütün endişeleri açığa çıkmıştı. Sam ağabeyini suçlayamazdı. Kendisi de endi-

şeleniyordu. Ama hala hayatlarını tehlikeye atmanın işleri daha da kötüleştirdiği noktaları farkedebiliyordu.

Bazen Dean'in zafer elde edebileceği kesin olduğunda ölmeyi umursamayacağını düşünürdü. Aslında, adil olmak gerekirse bunun doğru olmadığını biliyordu. Dean zaferle ilgilenmiyordu, bir fark yaratmakla ilgileniyordu.

Sam ağabeyine yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

"Onu yakaladığımızda," dedi birkaç dakika sonra nefes nefese, "ne yapacağız? Sorguya mı çekeceğiz?"

"Onu öldüreceğiz Sammy."

"Ama..."

"Ama ne? Onunla arkadaş olmak mı istiyorsun? Karşındaki Ayı Yogi değil."

"Bunun farkındayım ama bu her şeyi değiştiriyor."

"Neyi değiştiriyor?"

"Artık yaşlı bir askerin ruhunu aramıyoruz. Eğer bu ayı da işin içindeyse tüm varsayımlarımız yanlış demektir. Başladığımız yere geri döndük."

Dean duraksayıp kardeşine baktı. "İyi bir noktaya değindin," dedi ve ayının peşinden gitmeyi sürdürdü.

"Ciddiyim Dean," diye devam etti Sam. "Bir ölüyle uğraştığımızı düşünmüştük ama şimdi elimizde ne olduğuna bir bak, hayvan ruhları mı?" Acele ettikleri için yalnızca normal mermileri yanına almıştı, kayatuzu doldurulmuş kurşunlardan ceplerine atmayı ihmal etmişti. Eğer karşılarındaki bir ayı hayaletiyse bunu yapmayı ihmal ettiğine pişman olacaktı.

pinarnarin

"İnsan ruhlarıyla ortak çalışan hayvan ruhları," diye mırıldandı Dean. "Olabilir. Belki de bir tür ayıadamdır."

"Gün ışığında avlanan bir ayıadam mı?"

"Evet, haklısın, kulağa anlamlı gelmiyor."

"Ben hep haklıyım."

"Kes sesini."

"Dean, ben de öldürebileceğimiz kadar çok doğaüstü yaratık öldürme taraftarıyım ama şimdi önceliğimizin ne olduğuna karar vermeliyiz. Ayıyı bulmak mı, yoksa cinayet döngüsünün ardında neyin yattığını keşfetmek mi? Ben cinayet döngüsünden yana oy kullanıyorum."

"Önceliklerimi belirlemekte hiçbir zaman çok başarılı olamadım," dedi Dean. "Ben öldürmekte daha iyiyim." Aniden bir açıklığa vardılar. Sam ağabeyinin vücut dilinden bir şeylerin yanlış olduğunu kavrayabiliyordu. Dean ağaçların ortasındaki boşluğun kenarında durmuş, ellerini iki yana açmış yere bakıyordu.

"Ne var?" diye sordu en kötüsünden korkan Sam.

"Sen söyle."

Sam, Dean'in yanına geldi, sağ kolu çam ağacının aşağıya uzanan dalına yaslanmıştı. Ayının izleri açıklığa kadar geliyordu. Karın üzerindeki izleri net olarak görebiliyorlardı.

Derken izler kesiliyordu, hem de açıklığın tam ortasında.

Kayıp izlerden çıkarılabilecek tek sonuç ayının olimpik bir uzun atlamayla açıklığın ötesindeki bir noktaya sıçramış olabileceğiydi. Yakınlarda ayının tırmanabileceği bir ağaç yoktu. İzler sona ermiş ve ayı kaybolmuştu.

"Nereye..."

"Keşke bilseydim."

Yakınlardaki ağaçlardan birinin on metre yukarıdaki dalına konmuş olan kuzgun gakladı. Sanki hayvan onlara gülüyordu.

"O şey en az iki yüz kiloydu," dedi Sam. "Öylece aniden ortadan kaybolmuş olamaz."

"Bana mı söylüyorsun?" dedi Dean. "Ona söyle."

Kuzgun yeniden gakladı. Sam hayvanın doğrudan kendilerine baktığına yemin edebilirdi. Başını yana eğmişti ve gagasının sinsi bir havası vardı. Ardından yaratık kapkara kanatlarını açıp havalandı. Ne kadar eğlendiğini belli etmek istercesine iki kere üzerlerinde döndü, açıklığın etrafını dolandı. Dean 45'liğini çıkarıp vuracakmış gibi hayvanın kanadına nişan aldı. "Şu şey beni rahatsız ediyor," dedi.

"Beni de." Kuzgun kanatlarını açıp gözden kayboldu.

"Sence..." diye söze başladı Sam.

"Ne? Kuzgun, ayı mıydı? Bir tür şekil değiştiren hayvandan mı bahsediyoruz? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Benim düşündüğüm bu. Ayı kuşa dönüştü ve bu yüzden ayak izleri sona erdi."

Dean ona bezgin bir bakış fırlattı. "Neden bir şey söylemedin? Belki onu vurabilirdim."

"Belki," diye ağabeyine hak verdi Sam. "Ama bu fikir aklıma geldiğinde çok geçti."

pinarnarin

"Gelecek sefer daha hızlı düşün."

"Denerim Dean."

"Güzel."

"Ve... Dean?"

"Ne?"

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Dean birkaç saniye düşündü. "Bu sorunun yanıtını sen bul üniversiteli çocuk ve bulduğunda bana da haber ver."

12

Alışveriş merkezinin yemek reyonu henüz açılmamış olduğundan Sam ve Dean öğle yemeğini atlamıştı. Kasabaya dönmeden önce ayının kurbanı olan kadının evinden Şerif'i aradılar. Cedar Wells'e geldikten sonra Dean arabayı Tekerlek'e yöneltti. Sam de acıktığını farketti. "Evet," dedi. "Ben de bir şeyler yemeye hayır demem. Belki kasabalılardan yeni bir şeyler öğreniriz."

"Hala hayatta olan kasabalıları kastediyorsun sanırım." Dean arabayı kaldırıma yanaştırdı. "Ben her zaman yiyebilirim ama şimdi gerçekten açım."

Tekerlek'in içi de dışı gibi aynı konsept esas alınarak dekore edilmişti. Menülerin üzerinde tekerlekler vardı ve duvarlarda sanat eserleri gibi antika tekerlekler asılıydı. Saman

pinarnarin

sarısı örgülü saçlı, önlüklü bir garson çoğu boş olan masaları işaret etti. "Ne tarafa isterseniz oturabilirsiniz," dedi. "Hemen geliyorum."

"Sakin bir yer," diye gözlemledi Sam.

"Yemek için erken bir saat," dedi Dean. "Yine de anlaşılan kız için yeterince kalabalık."

Dolu olan dört masadan üçünde aileler oturuyordu. Bu ailelerden bir tanesi çok yaşlı büyükbabadan bebek iskemlesindeki bebeğe kadar birkaç kuşağı kapsıyordu. Sam bu tür aileleri gördüğünde hafif bir pişmanlık duyardı. Onun için bu ailelerin sürdüğü hayat kendisinin asla sahip olamayacağı, masal kitaplarındakini andıran türde bir hayattı. Bir gün Jess'le böyle bir aile kurabilmeyi istemişti. Ama insanın çocukken yaşadıklarını atlatması zordu.

Evsiz büyüyen çocuklar büyüdüklerinde de evsiz yetişkinlere dönüşürdü. Parçalanmış ailelerden gelen çocuklar büyüdüklerinde benzer aileler kurardı. Sam'in normal bir aileye sahip olma şansı 2 Kasım 1983'te, annesi çocuk odasında katledildiğinde sona ermişti.

Tek hatası bunu zamanında kabullenmemiş olmaktı. Dean onu hukuk fakültesiyle yapacağı görüşmeye bir hafta kala Stanford'dan alana kadar her şeyi inkar etmişti.

O zamandan bugüne kadar yaşadıkları Jessica'yla paylaşacakları hayatın hiçbir zaman normal olamayacağına oğlanı ikna etmişti. Sam normal biri değildi. Bir şey için seçilmişti. Annelerinin Dean'in değil, onun odasında ölmesi tesadüf olamazdı. Sam hedef olarak seçilmişti.

Ama bunu kabullenmek daha az acı çekmesini sağlamıyordu.

Dean'in içeriyi tarayıp masalardaki insanları incelediğini farketti. Bir an sonra nedenini kavradı. "O dul kadını mı arıyorsun?"

"Onu yeniden görmek beni rahatsız etmezdi."

"Etmeyeceğine eminim."

Dean bir şey söylemek üzereydi ki kalabalık aileye yemeklerini servis eden garson yanlarına geldi. "Size ne getirebilirim? Başlangıç olarak kahve?"

"Elbette," dedi Dean. "Çok iyi olur."

Sam bir saniye düşündü. Dışarıda hala kar yağıyordu ve gecenin nasıl geçeceğini kestirmek imkansızdı. "Elbette, kahve harika olur."

"Ne istediğinize karar verdiniz mi?"

Dean hamburger sipariş etti, Sam patates püresi ve hindili sandviç ısmarladı. Menü safkan Amerikan yemekleriyle doluydu. İçinde sağlıklı diyebileceğiniz neredeyse hiçbir şey yoktu. Sam bu yediklerinin damarlarının ne kadarını tıkayacağını merak etti. Kalp sağlığını düşünmek için gençti ama sürekli sağlıksız yiyeceklerle beslenmekten sıkılmıştı.

Kardeşler yemeklerini beklerken konuşmadı. Ayı avının ve o gün gördükleri iki cesedin ağırlığı üzerlerindeydi. Ralph McCaig'in yanına geceyarısından sonra vardıklarını hesaba katarsanız üç ceset. Garson yemeklerle geldiğinde Dean kıza gülümsedi. "Buralı mısın?"

pinarnarin

"Doğma büyüme."

Otuzlu yaşların sonlarında görünüyordu. Yani bir önceki cinayetleri hatırlaması mümkün değildi. "Kasabayı ziyaret ediyorduk," dedi Dean, "ama anlaşılan kötü bir zaman seçmişiz."

Kız yüzüne dökülen saçları çekti. "Neden kötü? Kar yüzünden mi?"

"Hayır, kar çok da önemli değil ama bu hafta insanlar ölüp duruyor."

Kadın omuz silkti. "Sanırım haklısınız."

"Neler olduğunu duydun mu?"

"Böyle yerlerde nasıl olduğunu bilirsiniz. İnsanlar her zaman konuşur. Bir sürü şey duyuyorum ama her duyduğuma inanmam."

"Bizim duyduğumuz kadarıyla dün geceden beri üç kişi," dedi Dean.

"Ralph iyi bir adamdı," dedi garson. Yanakları kızardı. "Johnny'yi iyi tanımazdım ama zavallı Brittany Gardner kasabaya ilk taşındığında bir süre burada çalışmıştı."

"Ellili yaşlarda gri saçlı bir kadın mıydı?" diye sordu Sam.

"Ah, hayır. Brittany benden daha genç... Gençti."

"O zaman dört," dedi Sam.

"Dört." Konuşmaya müdahale eden kişi, masasının üzerinde katlanmış gazetesi ve önünde kahve fincanıyla yan tarafta oturan bir adamdı. Şakaklarında grileşen kahverengi saçları, koca kulaklı koca bir kafası ve asık bir yüz ifadesi vardı. "Dört ve her şey daha yeni başlıyor."

"Yapma Cal," dedi garson. "Çocukların kafasını saçma sapan şeylerle doldurma."

Cal onu duymazdan geldi. Alt dudağını sarkıttı. "Hala kasabadan kaçabilirsiniz," dedi. "Eğer buradan geçiyorsanız gidecek daha iyi bir yeriniz var demektir." Başıyla garsonu işaret etti. "Eileen ve ben Cedar Wells'ten başka yer bilmeyiz. Geçen sefer ailelerimizin yaptığı gibi bu sefer de biz burada kalıp olanlara katlanacağız. Büyük ihtimalle de bize bir şey olmayacak. Ama sizin burada kalıp kendinizi tehlikeye atmanız için bir neden yok."

"Eğer geçen sefer diye bir şey varsa o zaman ben daha doğmamıştım," dedi Eileen. "Ama bence hepsi deli saçması."

"O zamanlar doğmamış olduğunu kendin söyledin," dedi Cal. "Ben doğmuştum. On dört yaşındaydım ve inan bana korkutucuydu. Babam bizi yatak odalarından birine kilitlemiş ve üç tane tüfekle gece gündüz verandada nöbet tutmuştu. Uyuması gerektiğinde amcam onun yerini alırdı. Kendi ailesi olmadığından o da bizim başımızda nöbet tutardı. Zaman geçti ve etrafın güvenli olduğuna kanaat getirdiler. Jude Amca evine geri döndü. Babam evden çıkmamıza izin verdi. O gece Jude Amca'yı boğazından okla vurdular. Hemen öldüğünü, acı çekmediğini söylediler ama bundan şüpheliyim."

"Ok mu?" diye sordu Sam.

"Doğru. Ölümlerde her tür silah kullanılmıştı. Tabanca, bıçak, ok, her şey."

pinarnarin

"Ya hayvan saldırıları?"

"Onlar da," dedi Cal.

"Cal, aslında gerçekten, hiç de..." diye söze başlayacak oldu Eileen.

"Boşversene Eileen. Ben oradaydım. Kırk yıl önceydi ve şimdi yeniden oluyor. Olmuyormuş gibi yapmanın bir yararı yok."

"Kimse nedenini bilmiyor mu?" diye sordu Dean. "Ya da kimin bu işin arkasında olduğunu?"

"Şerif'in bugün bir şüpheliden bahsettiğini duydum istemeden," dedi Cal. "Trace buradayken ona ne diye hitap etmişti Eileen?"

"Konuyla ilgisi olan biri," dedi Eileen.

"Doğru, konuyla ilgili biri. Olay yerlerinden birinin yakınında silahlı ve yaşlı bir adam görülmüş."

"Yaşlı bir adam mı?" diye sordu Sam. "Askeri üniforma mı giymiş?"

"Hayır. Ama ondan bahsedildiğini de duydum, alışveriş merkezinin oradaki adamı diyorsun. Jim Beckett ikisinin aynı adam olduğunu düşünmüyor. Öncelikle, saldırılar birbirine çok yakın zamanlarda, mesafe olarak çok uzak yerlerde gerçekleşti. Yaşlı adamın kamyonu yoksa, ki kimse kamyon falan görmemiş, Brittany Gardner'ın evine o kadar çabuk gitmesi imkansız."

Sam buna o kadar da emin değildi. Yaşlı asker çok çevik görünmese de çok dünyevi olduğu söylenemezdi. Ruhlar gibi bir görünüp bir kaybolduğu düşünülecek olursa sıradan fizik kanunlarının onu etkilememesi de mümkündü aslında. Bu resme uymayan tek şey üniformanın ve tüfeğin kaybolmuş olmasıydı. Evet, üniforma ve tüfek kaybolmuşlardı.

"Çocuklar, Cal'ı dinlerken yemeğiniz soğuyor," dedi Eileen. "Ve deneyimlerime dayanarak size Cal'ın bütün gece konuşabileceğini söyleyebilirim."

Sam tabağındaki yemeğe baktı. Dokunmadığı yemeğin yağları donmaya başlamıştı. Oysa ne kadar açtı.

Ama Cal açık açık cinayet döngüsünü tartışmaya hevesli olan karşılaştıkları ilk kişiydi. Geri kalan herkes hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmayı tercih ediyordu.

Cal, Winchester'ları süzdükten sonra başını salladı, kahvesini bitirdi, masaya birkaç banknot bırakıp gazetesini aldı. "Ben kaçıyorum," dedi. "Siz çocuklar dikkatli olun. Bir an evvel buradan gitseniz iyi olur."

"Teşekkürler Cal," dedi Dean. "Söylediklerini aklımızda tutacağız."

Eileen kafeden çıkan Cal'ı izledi. "İyi biridir," dedi. "Kendini olaylara fazla kaptırmış, hepsi bu."

Bana hiç de kendini kaptırmış görünmedi, diye düşündü Sam yemeğini yemeye başlarken. *Olsa olsa davanın sonuçlanmasını bekleyen bir yargıç kadar heyecanlıydı.*

Ya da cenaze levazımatçısı kadar.

Cal Pohlens, Tekerlek'ten üç blok ötede karısı Lorene ve ölmeyecek kadar kötü veya aptal olan yarı kör kedisiyle ya-

pinarnarin

şıyordu. Kediyle aslında Lorene ilgilenirdi ama hastalanıp günlerinin çoğunu tekerlekli sandalyede geçirmeye başladığından beri adam artık kimin kime baktığından şüpheliydi. Kadın son günlerde fazla bir şey yemediği için Cal yemeklerinin çoğunu Tekerlek'te yemeye başlamıştı. Bu sayede evden uzaklaşmak için bir bahanesi oluyor, insanlarla sohbet edebiliyordu.

Neredeyse evin yolunu yarıladığı sırada gözüne bir şey ilişti.

Richardson'ların kapısının önündeki ışığı kesen karanlık bir şekil. Her ne ise çok hızlıydı ve kimse onu görmeden önce gölgelerin arasına kaçmıştı. Cal elini ceketinin cebine sokup 38'lik tabancayı tuttu. Richardson'ların evinin yanındaki gölgeleri görebilmek için öne doğru birkaç adım attı.

Gölge hala hareket halindeydi. Bu sefer yan taraftaki kapının önünü aydınlatan ayışığı huzmesinden geçti. O zaman Cal kulakları örten avcı şapkası ve avcı ceketi olan yaşlı bir adam gördü. Adamın tüfeği vardı. Cal'ın ona baktığını görünce ışıktan çekilip Richardson'ların evinin arkasındaki gölgelere karıştı.

"Sen, oradaki!" diye bağırdı Cal. "Geri gel!"

Yaşlı adam karşılık vermedi. Başka bir zaman, başka bir yıl olsa Cal hayal gördüğünü veya içkiyi fazla kaçırdığını düşünebilirdi. Ama 1 Aralık'tan beri ağzına bir yudum içki koymamıştı. Ellerinin titrememesini ve zihninin açık olmasını istiyordu. Lorene'i kediyle baş başa bırakmak bel-

ki çok iyi bir fikir değildi ama adamın biraz olsun yalnız kalmaya ve beslenmeye ihtiyacı vardı.

Günün ve gecenin büyük kısmında kadının yanındaydı ve onu öldürmek isteyen birileri olursa önce adamla yüzleşmeleri gerekirdi.

Cal'ın ceketinin diğer cebinde cep telefonu vardı. 38'liği elinde tutmayı sürdürüp sol eliyle cep telefonunu çıkardı ve Richardson'ların evine doğru ilerledi. Telefonu açıp 911'i aradı. Ve bir saniye sonra telsiz görevlisi Susannah Brighton karşılık verdi.

"Ben Cal Pohlens, Susannah," dedi. "Az önce Lew ve Billie Richardson'ın okul tarafındaki evlerinin önündeyim ve elinde tüfek olan yaşlı bir pisliğin arkaya doğru sessizce dolandığını gördüm."

"Yaşlı bir adam mıydı?" diye sordu Susannah.

"En az iki katım yaşında," diye karşılık verdi Cal. "Bastona ihtiyaç duymamasına şaşırdım ama yürümekle sorunu varmış gibi görünmüyordu."

"Hemen polisleri yollayacağım Cal," dedi kadın. "Olduğun yerde kal ve geldiklerinde onlara nereye gitmeleri gerektiğini söyle. Lütfen dikkatli ol."

"Evet hanımefendi," dedi adam ve görüşmeyi bitirdi. Telefonu cebine geri koydu ama tabancayı dışarıda tutmayı sürdürdü. "Boşversene," diye mırıldandı kendi kendine. Lew Richardson'ın arkadaşı olduğu söylenemezdi. Adam on yıl önce bir elektrikli testere ödünç almış ve iki yıl sonra zinciri paslanmış olarak geri vermişti. Üstelik motoru da

pinarnarin

bozuktu. Yine de Lew komşularından biriydi ve yaşlı bir adam komşusunu öldürürken Cal'ın hiçbir şey yapmadan bekleyeceğini sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı.

Gözlerini dört açıp parmağını tetiğin üzerinde tutmayı sürdürerek eve doğru ilerledi. Yavaş ilerliyor, birkaç adımda bir gürültü yapacak bir şeye basmayacağına emin olmak için yeri kontrol ediyordu. Neyse ki kar sayesinde gürültü yapmadan ilerlemek kolaydı.

Evin arka köşesine ulaştığında duvara yaslandı ve yavaşça köşeyi döndü. Yaşlı adam hala oradaydı. Mutfak kapısının on adım ilerisindeki çalıların arasındaydı. Evi inceledi ve elindeki eski silah –tarihi Henry tüfeklerinden miydi?– eve doğrultulmuştu.

Cal adamın Billie ve Lew'a ateş etme şansı yakalamasını istemiyordu. Ortaya çıkıp 38'liğini adama doğrulttu. "O antikayı bırakıp bu tarafa gel," diye emretti. "Hemen şimdi, sabrımı kaybedip sana ateş etmeden..."

Emri, mutfak kapısının büyük bir gürültüyle sonuna kadar açılıp bir şeklin dışarı çıkmasıyla bölündü. Cal bakışlarını yaşlı adamdan çevirmeden, gözucuyla evden çıkanın korucuları andıran bir tip olduğunu gördü. Modern korucular gibi değil, yüz yıl öncesinden kalma kalın çizmeli, büyük bıçaklı, kot giymiş biri. Adam ona çarpıp yere düşmesine yol açtı. Cal iki el silah sesi duydu. Biri yanlışlıkla ateşlenen kendi tabancasından çıkmıştı. Diğeri ise yaşlı adamın tüfeğinden. İkinci atış korucuya isabet etti. Cal kurşunun adamın şakağına saplandığını ve adamın kafasının darbenin etkisiyle sarsıldığını gördü. Kurşunun olduğu noktadan kemik parçaları fırladı.

Ama kurşun adamı durdurmadı veya yavaşlatmadı. Bıçağını çekti ve sol eliyle Cal'ın saçlarını yakalayıp kafa derisini yüzmeye başladı. Cal hiç durmadan çığlık atıyordu. Bir kurşun sesi daha duyduğunu sandı, korucunun gömleğini delip geçen bir kurşunu gördüğünü düşündü ama emin olamıyordu çünkü kafasından akan kanlar gözlerine doluyor ve çığlıkları her şeyi bastırıyordu.

Üçüncü kurşun sesi duyuldu ve bu sefer Cal ne duyduğuna emindi. Gözlerini kırpıştırıp kanı uzaklaştırmayı denedi ve yaşlı adamı gördü. Diri diri kafa derisini yüzen korucunun üç metre ötesindeydi. Bu sefer korucunun yüzünde acı vardı, ağzı açıldı, başı Cal'a doğru düştü. İlk kez Cal adamın kafa derisinin de yüzülmüş olduğunu gördü. Kemikler tamamen açıktaydı ama hiç kan görünmüyordu.

Korucu öne devrilip Cal'ın yanına düştü. Cal hareket etmeyi, ayağa kalkmayı koşup kaçmayı veya ateş etmeyi denedi ama çok güçsüzdü. Üşüyordu ve bütün gücü tükenmişti. Kafa derisi yüzülmüş korucunun bir belirip bir kaybolan cesedine baktı. Şarjı bitmiş ampul gibi bir belirip bir kaybolan cesedi izledi. Bir an oradaydı, sonra yoktu. Derken yine oradaydı ve gitmişti. Cal adamın geri geleceğini zannetmiyordu ama ardından her şey kararadı ve artık hiçbir şeyden emin değildi.

pinarnarin

13

Siren sesleri anacaddenin sessizliğini böldü.

"Gidelim," dedi Sam.

Dean masaya birkaç banknot bıraktı. Ceketini giydiği sırada Eileen'le göz göze geldi. "Teşekkürler çocuklar," diye seslendi kadın.

"Yemek harikaydı," dedi Sam. Yemeğinin yarısını yemişti. Dean'in daha fazla yeme şansı olmuştu çünkü Cal konuşup Sam dinlerken Dean yemek yemeyi sürdürmüştü.

Aceleyle dışarı çıkıp arabaya koştular. Dean kapıyı açtığında Sam hala yolcu tarafına ulaşmaya çalışıyordu ve Sam yerine geçtiğinde Dean motoru çoktan çalıştırmıştı. Dikiz aynasını kontrol edip gaza bastı. Hala emniyet kemeriyle boğuşmakta olan Sam koltuğa yapıştı.

Yola koyuldukları sırada siren sesleri kesilmişti.

"Fazla uzaktan gelmiyordu," dedi Dean.

"Kesinlikle." Sam solu işaret etti.

"Bence ambulans bu tarafa gitti, belki bu caddeye paralel caddelerden birine."

Dean köşeden sola döndü. Bir sonraki sokağa ulaştıklarında –tabelada Okul Sokağı yazıyordu ve başka bir tabela on beş kilometre hız limiti olduğunu gösteriyordu– Şerif'in arabasını gördüler. Dean arabayı Şerif'in arabasının karşısındaki sokağa bıraktı ve tam arabadan iniyorlardı ki yeni siren sesleri duyuldu. Oldukları yerde durup bir diğer polis aracının geçmesine izin verdiler. Şerif Jim Beckett araçtan indi. Suratı asılmıştı ve onunla buluşmak üzere evden çıkan iki genç yardımcısı kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Hadi," dedi Dean. Sokağı geçmeye başladı. Yardımcılar ve Beckett iki katlı bir evin önünde toplanmıştı. Evin sahip olduğu bütün ışıklar yanıyordu. Aynısı yolun karşısındaki ev için de geçerliydi. Mahalle halkı o evin de önünde duruyordu.

Evin etrafını olay yeri bandıyla çevrelemekte olan polis memuru Dean ve Sam'in yaklaştığını görünce durdu. "Burası olay mahalli," dedi. "Kimsenin geçmesine izin yok."

"Biz basınız," dedi Dean adama.

"Basına da izin yok."

"Şerif Beckett'e soramaz mısınız?" diye ısrar etti Sam. "Bizi tanıyor."

pinarnarin

"Şerif herkesi tanır," diye karşılık verdi yardımcı. "Özür dilerim."

Dean başkalarının da sokak boyunca ilerleyip komşunun verandasına doluştuğunu gördü. "Şurada şansımızı deneyelim," dedi alçak sesle.

Sam onun baktığı yöne baktı. "Denemeye değer." Komşunun evine gidip merdivenleri çıktılar. "Neler olduğunu bilen var mı?" diye sordu Dean ortaya. Karanlık verandada insanların onu tanımadıklarını farketmeyeceğini umuyordu.

"Bölük pörçük bir şeyler duydum," dedi bir kadın. "Ama duyduğum kadarı bile kulağa korkunç geliyor."

"Ne olmuş?"

"Şerif yardımcılarından bazıları kafa derisi yüzülmüş dedi ve Cal'ın olduğu yerin yakınlarında bir tanesinin böğürerek kustuğunu gördüm."

"Kurban Cal mı?" diye soran Sam'in sesinden dehşete düştüğü anlaşılıyordu.

"Kurbanlardan biri," dedi bir adam.

"Anlaşılan Lew ve Billie Richardson içeride, Cal dışarıda saldırıya uğramış."

"Hepsinin kafa derisi mi yüzülmüş?" diye sordu Dean.

"Silah sesleri de duydum ama kimin kime ateş ettiğinden emin değiliz."

"Şerif Beckett'in tüfeği olan yaşlı bir adamla ilgili sorular sorduğunu duydum," diye ekledi kadın. "Ama kimden bahsettiğinden emin değilim."

Yine şu yaşlı adam.

"Ölüp ölmediklerini biliyor muyuz?" diye sordu Sam.

"Kafa derileri yüzülmüş," diye karşılık verdi biri.

"Ama birini öldürmeden de kafa derisini yüzmek mümkündür. Kafa derisini yüzen kişinin ne kadar dikkatli davrandığına bağlı."

"Duyduğum kadarıyla," dedi ilk adam, "zarif bir kafa derisi yüzme operasyonu söz konusu değil." Dean konuşanları görmeyi denedi ama veranda yalnızca evden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Ayrıca o onları görebiliyor olsa onlar da Dean'i görürdü ve garip bir durum ortaya çıkardı.

Yedi kurban. Bildiğimiz kadarıyla.

Şimdilik.

Kurbanlardan ikisi evin içindeydi. Daha önce karşılaştıkları ayı gibi bu katil de kapılardan geçmeyi başarmıştı.

O yaşlı adamı bulmalıydılar. Geri kalan her şey iyice karışmış olsa da bu kadarı açıktı. Askerler ve ayılar ve kocaayak ve başka her ne varsa, iki cinayet arasındaki tek ortak nokta yaşlı adamdı. Eğer yaşlı adam askerle aynı kişiyse üç cinayet arasındaki ortak noktaydı.

"Yaşlı adamın ne tarafa gittiğini gören oldu mu?" diye sordu.

"Silah seslerini duyar duymaz pencereye koştum," dedi ilk adam. "Ama her şey zaten bitmişti. Zavallı Cal'ın yerde yattığını görebiliyordum. Gerçi o sırada onun kim olduğundan emin değildim. Hepsi bu. Siren seslerini duyduğumuz için Şerif'in arabası gelene kadar evde kaldık."

pinarnarin

"Akıllıca," dedi biri.

"Biz de öyle düşündük."

Sam, Dean'in omzunu dürttü. "Burada öğrenebileceğimiz başka bir şey yok," dedi. "Hadi gidelim."

Dean başını salladı ve kardeşinin peşinden merdivenlerden inip arabaya döndü. "Şerif'le tekrar konuşmalıyız," dedi arabaya binerken. "Ama durum hiç iç açıcı değil. Kimse bizim bildiğimiz kadarını bile bilmiyor. Ve biz hiçbir şey bilmiyoruz."

Sam güldü. "Böyle söyleyince kulağa etkileyici geliyor. İyi ki biz profesyoneller bu işin peşine düşmüşüz."

"Bizimle onlar arasındaki fark şu. Biz neler olduğunu çözdüğümüzde ne yapmamız gerektiğini de bileceğiz," diye açıkladı Dean. "Eğer Şerif Beckett neler olduğunu çözecek olursa kafayı üşüttüğünü düşünüp apaçık ortada bile olsa delilleri görmezden gelecek."

"Her ne oluyorsa artık olmuyormuş gibi davranma şansları kaldığını sanmıyorum."

"Emin değilim, Belediye Başkanı gerçek dünyadan gayet kopmuş görünüyordu. Ama kasabanın kalanı neler olduğunu kavramaya başladı."

"Sence insanların evde kalıp kapılarını kilitlemesi olanları yavaşlatır mı?"

"Ölen insanların kapılarını kilitli tutup tutmadığını bilmiyoruz," dedi Dean. "Evde olmaları, dışarıda olmalarından çok daha iyidir ama işe yarayacağını gösteren bir delil yok."

"Etrafı dolanalım," diye önerdi Sam. "Eğer yaşlı adam hala bu mahalledeyse belki onu görürüz."

Daha iyi bir fikri olmayan Dean arabayı çalıştırdı.

Jim Beckett, Richardson'ların oturma odasındaki kanlı manzaraya baktı. İçinde bowling topu yutmuş gibi bir ağırlık hissediyordu. Lew ve Billie'yi uzun zamandır tanıyordu. Şimdi ikisi de kafa derileri yüzülmüş, boş birer kabuk gibi yerde yatıyordu. Kafa derileri alınmamıştı bile, yüzülüp kullanılmış mendil gibi yere fırlatılmıştı. Dışarıda Cal Pohlens temel olarak aynı durumdaydı ama onun kafa derisi tamamen yüzülmemişti. Cal da çocukluğundan beri tanıdığı insanlardan biriydi. Altıncı sınıftan beri.

Adli tıp ekibinin kaynakları tükenmek üzereydi. Onunki küçük bir polis karakoluydu ve yirmi dört saatten kısa sürede işlenen yedi cinayet, adamlarının uğraşabileceğinin çok ötesindeydi. Kendisinin baş edebileceğinin de ötesindeydi. Bu ölümleri üzerine alınıyor ve kalbinde ağırlıklarını hissediyordu.

Ayrıca adamı korkutuyorlardı. Eğer kırk yıllık cinayet döngüsü gerçekse daha pek çok ölüm olacaktı. Ve eğer gerçekse, anlamı neydi? Seksen yıl önce başlayan bu cinayetlerin arkasında kim vardı? Evet, Brittany Gardner ve Cal cinayet mahallerinin yakınında yaşlı bir adam olduğunu söylemişti ama adam 1926'da çocuk olsa bile şimdi en az doksan yaşında olmalıydı. Şerif'in vahşi cinayetlerden anladığı kadarıyla katil fiziksel olarak güçlü biriydi.

pinarnarin

Bir de hayvanlar tarafından işlenmiş görünen iki cinayet vardı. Onlar bütün bu olaya daha da garip bir boyut kazandırıyordu.

Şerif destek çağırması gerektiğini kavramaya başlamıştı. Arizona Eyalet Polisi, FBI ve hatta Ulusal Güvenlik. Henüz kesin karar vermiş değildi. Belediye Başkanı Milner alışveriş merkezi konusunda haklıydı. Eğer birinden yardım isterse basın olayların kokusunu alırdı. Ve basını kontrol etmek mümkün değildi. Olayların duyulması kısa vadede Cedar Wells'i yok etmekle kalmaz, Büyük Kanyon'a gelen turistlerin sayısının azalmasına da yol açardı. Kanyon'daki ekonominin sarsılması bütün ülkeyi etkilerdi. Şerif Beckett daha fazla insanın ölmesini istemiyordu ama bütün bölgeyi kaybetmeye de razı değildi.

Sürekli olarak doğru olanı yapmaktan ve zor kararlar vermekten bahsedip duruyorlar, diye düşündü. *Göğsümde bir ağırlık varmış gibi hissetmeme şaşmamalı.*

14

Juliet ve Stu garajda, Stu'nun en yakın komşusunun evine olan on kilometrelik yolu yürüyüp yürümemesi gerektiğini tartışıyorlardı ki çatıdan bir gürültü duyuldu. Stu donup kaldı ve yüzünde gergin bir ifade belirdi.

Adamın ne gördüğünü veya ne duyduğunu bilmeyen Juliet de sessizleşti. Bir saniye sonra kadın da gürültüyü duydu. Hafif bir tıkırtı, ardından çatıyı tırmalayan pençe sesleri.

Stu konuştuğunda ses tonu yumuşak ama endişeliydi. "Eve gidip kapıyı kilitle. Ne olursa olsun orada kal," dedi. Cümlesini bağırarak tamamladı. "Hemen!"

Juliet kapıya koştu. Anahtarlık hala elindeydi ama doğru anahtarı bulmak için uğraşması gerekti. Stu da arkasın-

pinarnarin

dan geldi. Stu'nun arkasında –kadının bunu bilmesinin nedeni adamın lanet okumasıydı– başka bir şey vardı. Kadın ne olduğunu görmek istemiyordu. Orada olduğunu ve Stu'nun kadına doğru koşmasına yol açacak kadar korkutucu olduğunu bilmek yeterince kötüydü.

Sonunda kapıyı açtı ve kendini içeri attı ama yalpalayıp yere düştü. Stu hemen arkasındaydı ve kadın yere düştüğünde, bir saniyeliğine üzerinden atlayıp geçmekle kadına yardım etmek arasında bocaladı. Hala olduğu yerde durduğu sırada bir şey onu kapıdan uzaklaştırıp bahçeye sürükledi.

"Kapıyı kilitle!" diye bağırdı adam.

Kadın ayağıyla kapıyı ittirebilecek kadar kayıp kilidin sesini duyana kadar kapıyı itti ve sonra kapı koluna tutunup kendini yukarı çekti ve zinciri takıp sürgüyü itti. Ancak tüm bunları tamamladığında birkaç saniyeliğine sağlam ahşap kapıya dayanıp nefeslendi.

Ama Stu dışarıda, onlara saldıran her ne ise onunla mücadele ediyordu. Kadın adamın dehşet dolu çığlıklarını ve hayvan sesini andıran kükremeleri duydu. Bir kere daha komşularının öğüdüne uyup bir silah almış olmayı diledi.

Pencereye koşup dışarıya baktı.

Gördükleri hayal bile edemeyeceği kadar çok korkmasına sebep oldu.

Stu bahçede, karların üstünde yatıyordu. Artık kar yağmıyordu. Adam kollarını ve bacaklarını sallayarak üzerinde siyah izler olan gümüş rengi canavardan kendini korumaya çalışıyordu. *Kuduz bir köpek mi?* diye geçirdi içinden kadın.

Ardından ne olduğunu kavradı. Köpek değildi.

Stu bir kurtla dövüşüyordu.

Arada bir kurtların görüldüğünü duyduğunu hatırlıyordu. Bölgedeki kurtların çoğu 19. yüzyılın sonlarında öldürülmüş, ardından batıdaki doğal koruma alanlarında yeniden çoğalmalarına izin verilmişti. Çiftçiler buna karşı çıksa da kurtları korumayı savunanlar savaşı kazanmıştı.

Yaratık devasa ve kaslıydı. Kadının o güne kadar gördüğü bütün kurtlardan büyüktü ve yerde yatıp çığlıklar savurarak onunla savaşmayı deneyen Stu'ya pençe atmayı sürdürüyordu. Juliet adamın zayıf düştüğünü gördü.

Çaresiz kaldığını.

Eğer bir tabancası olsa yaratığı vurabilirdi. Hayvan büyük olduğu için kolay bir hedefti. Ama kadının bulabildiği tek silah mutfaktaki bıçaktı. Eğer onunla dışarı çıkacak olursa hayvan tarafından öldürüleceği kesindi.

Hem Stu ne olursa olsun evde kalmasını söylemişti.

Bunu söylerken ne istediğinin farkında mıydı? Bunu yapmanın kadının öylece durup adamın ölümünü izlemesi anlamına geleceğinin farkında mıydı? Hiçbir şey yapamazdı çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çatıdan gelen sesin kurda ait olduğunu bilemezdi, değil mi? Katledilen sığırları gördüğünde bu fikri bir kalemde geçmişti. Ama kurt olduğunu düşünmüş bile olsa, ne kadar büyük bir kurt olduğunu, ne kadar iyi tırmandığını,

pinarnarin

ne kadar hızlı davrandığını ve onu kapıdan dışarı sürükleyecek kadar kurnaz olduğunu kestirmiş olması imkansızdı.

Stu'nun çaresizce dövüşmesini izledi. Hayvan dev pençesini adamın göğsüne yaslayıp onu yere yapıştırmıştı. Kurt, başını Stu'nun boynuna doğru alçalttığında kadın büzülüp gözlerini kapadı. Bir an sürdü, kadın gözlerini yeniden açtığında kurt başını kaldırıyordu. Ağzı ıslak ve kırmızıydı. Stu'nun çığlıkları durmuştu.

Juliet'in yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. Önceden ne düşünüyordu? Ölümle çevrelendiğini mi?

O zaman hiçbir şey bilmiyordu.

Stu artık hareket etmiyordu. Hayvan başını eğip iki yana salladı. Bir şey çiğniyordu. Juliet hayvanın dişleri arasındaki kanlı kumaşı gördü. Yaratık ağzındaki şeyi çiğneyip yuttu. Kurdun ve Stu'nun cansız bedeninin etrafındaki kar erimeye başlamıştı. Üzerinde o kadar çok kırmızı leke vardı ki spreyle boyanmış gibi görünüyordu.

Sonra kurt yavaşça başını çevirdi ve omzunun üzerinden baktı.

Tam kadına doğru.

Kadın, kurdun sarı gözlerinde korkutucu bir zeka ve korkunç bir açlık gördü.

Sığırlar yeterli değildi. Stu da.

Canavar, kadını istiyordu.

Juliet bütün kapıların kilitli olduğuna emin oldu. Bütün açık perdeleri kapadı. Yeniden telefonları denedi, hatta cep

telefonunu üst kata çıkarıp pencerelere cesaret edebildiği kadar yaklaşarak sinyal yakalamayı umdu ama hiç şansı yoktu.

Bütün bunları yaptıktan sonra oturma odasındaki kanepeye çöküp bir battaniyeye sarındı. Isıyı sonuna kadar açmış olsa da titriyordu. Zihnini boşaltmayı, kurdun kendisine attığı korkunç bakışı düşünmeyi bırakmayı denedi. Stu'nun çığlıkları kulaklarından gitmiyordu. Üst kat penceresinden son kez dışarı baktığında, arkadaşı ve çiftlikteki yardımcısı olan adamın kalıntılarından uzaklaşan kanlı pençe izlerini görmüştü.

Ama yaratığın gitmediğini tahmin ediyordu. Gittiğini zannetmesini istiyordu sadece. Kadını uzaklaştığına inandırıp dışarı çıkmasını ve yolun aşağısındaki Bledsoe'ya gitmeyi denemesini sağlamak istiyordu. O zaman kadına saldıracak, kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynayacak, sonra da işini bitirecekti.

Ne kadar içeride kalabilirdi? Yiyeceği ona bir hafta yeterdi. Çiftliğin kendi kuyusu ve kanalizasyon sistemi vardı. Yani, su ve kanalizasyon sorun değildi. Ama elektrik de tıpkı telefon hizmeti gibi yoldan çekilen kablolar aracılığıyla eve ulaşıyordu. Yani bu yaratık eğer telefon hatlarını kesecek kadar zekiyse, elektriğe de aynısını yapabilirdi. Isı propan tankından geliyordu ama makinenin çalışmak için elektriğe ihtiyacı vardı. Termostat? Kadın termostatın nasıl çalıştığından emin değildi ama kurt elektrikleri kesse bile herhalde donmazdı.

pinarnarin

Propan bitene kadar.

Elbette bu olmadan önce onu kurtarmış olurlardı. Arada bir postacı yolun sonundaki posta kutusuna sığmayacak kadar büyük bir paket geldiği için eve uğrardı. Veya UPS sürücüleri eve paket getirirdi. Postasının yığılmaya başladığını görünce postacının kontrol etme ihtiyacı duyacağı kesindi. O zaman kadının tek yapması gereken koşarak evden çıkmak ve postacının cipine veya UPS kamyonuna dalıp kapıyı sımsıkı kapadıktan sonra adama olabildiğince hızlı uzaklaşmasını söylemekti. Telefonlara cevap vermediğini farkettiklerinde kasabadaki arkadaşlarından biri uğrayabilirdi.

Bunları düşündüğünde neşesi biraz olsun yerine geldi. Demek bir çıkış yolu vardı. Birinin evin yakınlarından geçme ihtimali yüksek olduğu için gündüzleri uyanık kalmalıydı. Zaten kurtlar gece hayvanı değil miydi? Yani kadının önüne bir fırsat çıktığında, kurt büyük ihtimalle bir yerlerde uyuyor olacaktı.

Bu kahrolası çiftlikten çıkacak, bir daha asla geri dönmeyecek ve kesinlikle pişman olmayacaktı. Bırak ne olacaksa olsun, bırak ev yıkılıp gitsin. Kadının umrunda değildi. Bırak kurt hepsini alsın.

"Çiftliği alabilirsin ama beni ele geçiremeyeceksin," dedi yüksek sesle. Sesinin kararlı çıkmasını istemişti ama kulağına boş ve acınası geldi. Battaniyeye sıkı sıkı sarınıp titremesine engel olmaya çalıştı.

15

İlk geldikleri gece olduğu gibi –*Daha dün geceydi,* diye düşündü Sam, oysa ne kadar çok şey olmuştu– kasabadaki her yer erken kapanmıştı. Richardson'ların evinden ayrıldıkları sırada Dolu Kova'nın önündeki neonla yazılmış 'açık' yazısı bile sönmüştü. Tekerlek de karanlık ve boştu. Anlaşılan haber çabuk yayılmış ve insanlar korkup evlerine sığınmıştı. Ne yazık ki, eğer Sam korkularında haklıysa, evde de başka bir yerde olduklarından daha güvende değillerdi. O şey sizi seçmişse sizi seçmiş demekti, yaşlı bir adam veya bir ruh veya bir şekil–değiştirici olması farketmezdi. Bu konuda söyleyebileceğiniz fazla bir şey yoktu.

Karanlık ve sessiz sokakları dolaşıp yaşlı adamı aradılar. Artık kar yağmasa da yerdeki karlar esen rüzgarda uçuşu-

pinarnarin

yordu. Gerçekten de anacaddedeki karlar kürenmişti ama geri kalan bütün sokaklar kar içindeydi ve ilerledikleri sırada Impala hışırtıya benzer sesler çıkarıyordu.

Teypte Bob Seger'in *Turn the Page* şarkısı çalıyordu. Şarkı soğuk ve yalnız bir yolda olmakla ilgiliydi ve Sam adamın söylediklerıyle özdeşleşti. Dean ise direksiyonda ritim tutuyordu.

"Bu yaptığımız anlamsız," dedi Dean yirmi dakika sonra. "Dışarıda kimse yok. Hele eli silahlı, yaşlı bir adam hiç yok."

"Katil dışarıda bir yerlerde olabilir," dedi Sam. "Yalnızca onu henüz görmüyoruz."

"Ve bir ruhsa onu asla göremeyebiliriz. Cinayet işlenirken olay yerinde olmalıyız veya hemen sonra. Olayı bitirmemizin tek yolu bu."

"Ayı olayında olay yerinde olduğumuz gibi mi?"

"Evet, ama o zaman onun sıradan bir ayı olduğunu düşünmüştük. Şimdi öyle olmadığını biliyoruz."

"Odamıza dönelim," diye önerdi Sam. "Polis telsizini dinleyebiliriz. İnternete bağlanıp öğrenebileceğimiz bir şey var mı bakalım. Atladığımız bir şeyler olabilir."

"Bir şeyler atladığımız kesin," dedi Dean. Yön değiştirip anacaddeye geri döndü ve Yolun Sonu'na doğru yola çıktı.

Sam'in çocukluğunda ve ergenliğinde o kadar fazla motelde kalmışlardı ki televizyonda gördüklerine benzeyen aileler olduğunu öğrendiğinde, bazı ailelerin hep aynı evde

yaşadıklarını ve postalarının evlerine kadar geldiğini keşfettiğinde çok şaşırmıştı. Kendini bir yere yerleşmiş hissettiği tek yer Stanford'du. Günün sonunda geri dönmekten zevk aldığı tek ev ise Jess'le paylaştığı apartman dairesiydi. Bir kütüphaneye, aile resimlerine, duvarları süsleyen sanat eserlerine ve yemekle dolu bir kilere sahip olmanın nasıl olacağını merak etti.

Asla öğrenemeyebilirdi. Onun yaptığı işi yapan insanlar –sayıları fazla değildi– genellikle huzur içinde emekli olmazdı.

Yolun Sonu da çoğu motel gibiydi. Ucuz ve kişiliksiz. Park yerindeki araçların çoğu, sabah motelden ayrıldıkları sırada orada değildi. Odalarına kovboy teması hakimdi. İki yatağın üstü de kovboy temalı yatak örtüleriyle kaplıydı ve yatakların ayakları yıpranmış kovboy çizmeleri şeklindeydi. Bozuk televizyonun yerleştirildiği masanın iki çekmecesi vardı ve yataklar arasındaki ufak masanın çekmecesinde telefon rehberi, İncil ve Mormonlar'ın Kitabı duruyordu. Üzerinde ise telefon ve çalar saatli radyo vardı. Dolabın kapağı aynalıydı ve içine altı askı asılıydı. Askılar çalınmasın diye dolap demirinin içinden geçirilmişti. Duvar kağıdının üzerinde kovboy çizmesi, ip ve dans eden sığır desenleri vardı.

Kovboy motifleri banyoda devam etmiyordu. Düz tezgahın üstüne mendil kutusu, şampuan ve saç yumuşatıcısı paketleri, bir kalıp sabun ve bir kahve fincanı yerleştirilmişti. Kahve fincanının arkasında, içinde şeker, krema ve plas-

pinarnarin

tik çubuk olan plastik bir kap duruyordu. Ayrıca standart bir tuvalet ve beyaz perdeli bir küvet vardı.

Evin bütün konforu... Eğer eviniz Süper 8 veya Motel 6'ysa.

Sam için öyleydi. Motellerin Amerikalıların kalplerini ucuz fiyat ve birbirinin benzeri olmakla kazandıklarına inanıyordu. Niagara Şelaleleri'ni de ziyaret etseniz, Rocky Dağları'nı da, motel odasının içi, dekoru bir tarafa bırakacak olursanız hep aynıydı.

Eğer Winchester değilseniz.

Onlar bir motelde kaldıklarında 'Rahatsız Etmeyin' tabelasını sürekli kapıda tutarlardı. Duvarlar çabucak internetten alınan çıktılar ve gazete kupürleriyle dolar, ortalama bir motel müdürünü korkutacak konuları işleyen yazılar etrafa saçılırdı. Polis telsizi, silahlar, bıçaklar, EMO'lar, kızılötesi termal tarayıcılar, bilgisayar ve printer ve onları terörist şüphelisi yapacak cinsten bir sürü ekipmanla dolaşırlardı. Hangi odada kalırlarsa o oda kısa sürede bir komuta merkezine dönüşürdü. Ve her taraf bir şeylerle kaplanır, eşyalar yığınlar oluşturmaya başlardı.

Henüz bu odada hiç zaman geçirmedikleri için Sam hala duvarları ve mobilyaları görebiliyordu. Kurmayı planladıkları aletlerin çoğu içeri taşınıp yere bırakılmıştı. Tek kelime etmeden ikisi birden işe koyuldu. Sürekli aynı şeyleri yaptıkları için artık ezbere hareket ediyorlardı. Sam bilgisayarı açıp internete girdi, yazıcıyı bağlayıp araştırmaya koyuldu. Dean polis telsizini açıp Şerif'in kullandığı frekansı buldu. Oda önce cızırtılar ve çıtırtılarla ardından polis sohbetlerine özgü kısaltmalarla doldu. Dean silahları temizleyip doldurmaya başladı.

Sam gazetelerden, radyodan, televizyondan ve internetten bilgi toplayan Lexis Nexis veri bankasına bağlandı ve Cedar Wells'i araştırmaya başladı. Bulduklarının çoğu Büyük Kanyon'la ilgiliydi ama yakınlardaki değirmenin kapatılışıyla ilgili birkaç hikaye de vardı. Bunun dışında cinayetlerle ilgili birkaç hikaye buldu ama hikayelerin çoğu her şeyi daha da az inandırıcı kılan bulvar gazetelerindendi. Eğer kasabaya gelmeden önce o haberleri görmüş olsaydı, büyük ihtimalle gelmeye zahmet etmezdi.

Ancak haberlerden birkaçını taradığında, Peter Panolli adlı birinden bahsedildiğini gördü. Adamın 1966'da cinayetlerden birine şahit olduğu söyleniyordu. Makale 2002'de yayınlanmıştı. "Dean, benim için telefon rehberine bakar mısın?"

"Emredersiniz efendim," dedi Dean alaycı bir ses tonuyla. "Ne arıyorum?"

Sam soyadını kodladı. "Peter," diye ekledi. "Hala bu bölgede mi yaşıyor bir bak." Çoğu işe yaramaz olan makaleleri okumayı sürdürürken Dean rehberin sayfalarını karıştırdı.

"Onu buldum," dedi Dean bir dakika sonra. "Adresi Cedar Wells'te. Peter Panolli, doktor."

"Doktor mu olmuş?"

"Rehberde öyle diyor."

pinarnarin

Sam radyonun üzerindeki dijital saate baktı. Dokuz buçuk. Görgüsüz sayılabilecek kadar geç bir saatti ama şu andaki öncelikleri arasında görgü kuralları yoktu. Hem doktorlar geç saatte gelen telefonlara alışık olmaz mıydı? Bilgisayardan uzaklaşıp telefonu açtı. "Bana numarayı söyle." Dean numarayı okudu ve Sam de tuşlara bastı.

Telefona yanıt veren ses bir doktora ait olamazdı. 1966'da ortalıkta olmak için fazla gençti ve Peter adlı birine ait olmak içinse fazla dişiydi. "Alo?"

"İyi akşamlar," dedi Sam. "Bu kadar geç bir saatte aradığım için özür dilerim. Doktor Panolli'yi arıyordum."

"Bir saniye," dedi kız. Oğlan birtakım gürültüler ve ardından bir bağrış duydu. "Baba!"

Başka gürültüler duyuldu ve bir saniye sonra telefondan daha yaşlı bir ses geldi. "Ben Dr. Panolli."

"Peter Panolli?"

"Doğru."

"Kulağa garip gelebilir ama Doktor Bey, bir önceki Cedar Wells cinayetleri döneminde, 1966'da cinayetlerden birine şahit olduğunuzu okudum. Doğru mu?"

Panolli yanıt vermeden önce uzun süre suskun kaldı. "Sizi neden ilgilendiriyor?"

Sam bu sorunun geleceğini biliyordu ve her zamanki gibi verebileceği kolay bir yanıt yoktu. "Bilmem duydunuz mu ama yeniden başladı. Tam kırk yıl sonra." Dürüstlük o an için en uygun seçenekmiş gibi görünüyordu ve derin bir nefes alıp devam etti. "Ağabeyim ve ben cinayetleri dur-

durmaya çalışıyoruz. Sadece bugün için değil, sonsuza kadar. Ama neyle uğraştığımızı bilmeliyiz. Birkaç dakikanızı ayırıp bize yaşadıklarınızdan bahsedip bahsedemeyeceğinizi merak ediyordum."

"Bu gece mi?"

"İnsanlar ölüyor Dr. Panolli, bu gece konuşabilirsek iyi olur."

Başka bir duraksama oldu ama bu seferki bir önceki kadar uzun değildi. "Pekala. Hemen gelebilir misiniz?"

"Şimdi yola çıkıyoruz," dedi Sam. "Ve... Teşekkürler."

Panolli'ler kasabanın ucundaki büyük beyaz bir evde yaşıyordu. Evlerinin etrafı demir çitle çevriliydi ama Winchester'lar oraya vardığında bahçe kapısı açıktı. Yol, evin kapısına kadar aydınlatılmıştı. Evin kapısı kalın, işlenmiş ahşaptandı. Üzerinde pirinç bir kapı tokmağı vardı ama kardeşlerden biri henüz kapıyı çalmadan, kapı sonuna kadar açıldı.

Sam kapıyı açan kızın telefonu açan kızla aynı olduğunu tahmin etti. On dokuz-yirmi yaşlarında olmalıydı. Kırmızı yün kazak, eskitilmiş kot ve mor çorap giymişti. "Ben Heather," dedi canlı bir gülümsemeyle.

"Ben Sam. Bu da Dean."

"Baban burada mı?" diye sordu Dean.

"Onu çağırayım." Kızın açık sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve babasını almaya gitmek üzere arkasını döndüğünde saçları havada uçuştu.

pinarnarin

"Çok sevimli," diye mırıldandı Sam kız uzaklaştığında.

"Bir çocuk için," dedi Dean.

Sam daha yanıt veremeden evin içinden gelen ayak sesleri duyuldu. Bir kısmı Heather'ın yumuşak adımlarına aitti. Diğerleri daha ağırdı ve bir tıklama sesi onlara eşlik ediyordu. Sam, Dr. Panolli'yi gördüğünde sesin nedenini anladı. İriyarı, uzun boylu bir adamdı. Elinde tahta bir baston vardı ve her adımında bastonun kauçuk ucu yere iniyordu.

"Dean mi?" dedi Sam'e yaklaşıp elini uzatırken.

"Hayır, Sam. Dean o." Sam adamın elini sıktı.

Doktor Dean'e dönüp onunla da tokalaştı. "İkinizle de tanıştığıma sevindim. Evime hoşgeldiniz. Kahve için geç bir saat ama bitki çayı ister misiniz? Veya sıcak çikolata?"

"Hayır teşekkürler," dedi Dean. "Fazla zamanınızı almak istemiyoruz."

"En azından biraz rahat edelim," dedi Panolli. Koridorun sonundaki ikiz kapıları işaret etti. "Geçelim mi?"

Dean önden gitti, Sam ağabeyinin peşindeydi, Dr. Panolli ve Heather da en arkadaydı. Antika dükkanlarını andıracak kadar antikayla dolu olan oturma odasına geçtiler. Masaların ve lambaların arasından ilerleyen ve bir denizci sandığıyla dev bakır vazonun arasından geçip her an kırılabilirmiş gibi duran bir iskemleyi kenara çeken Dean, ağırlığını taşıyabilecekmiş gibi görünen bir kanepe bulup oturdu. Sam de onun yanına çöktü. Panolli camdan kahve masasının yanındaki koltuğa yerleşti ve Heather da kendine bir iskemle buldu.

"Umarım zamanınızı boşa harcamıyorumdur," diye söze başladı Panolli. Kırlaşan saçlarını geriye atmak istercesine ellerini başının iki yanına yasladı. Gözlerinin altı morarmıştı, gerdanı buldoglarınki gibi sarkıyordu ve dudakları nemliydi. "Zaten bilinenlerin dışında anlatabileceğim fazla bir şey yok. Heather'ın yaşlarındaydım. Belki biraz daha genç. 1966'ydı, değil mi? Şimdi bana baksanız ya da kasabayı inceleseniz tahmin edemezsiniz ama Cedar Wells'te hippiler vardı ve ben de onlardan biriydim. O zamanlar kendimize hippi demiyorduk, bu laf bir yıl sonra, Aşk Yazı'ndan sonra ortaya çıktı. Ama o zamanlar saçlarım Heather'ınkilerden uzundu ve parçalanmış kot giyip Vietnam'ı protesto eder ve rock'n roll dinlerdik. Bob Dylan'ın *Blonde on Blonde*'u o yıl yeni çıkmıştı ve devrim sayılıyordu. Ayrıca yine o yıl hayatını ve Amerikan müziğini değiştiren motosiklet kazasını geçirmişti."

Bakışları Sam ve Dean'in üzerinden kaydı, sanki kendi geçmişine bakıyordu. Ama hemen ardından bakışları yeniden netleşti ve konusuna ısınırken gözlerinde ışıltılar belirdi. Eğer kendilerinden bahsetmelerine izin verirseniz bir süre sonra insanların gözlerinde buna benzer parıltılar belirir. Doktor Panolli'nin ikna edilmeye ihtiyacı yoktu, fırsata ihtiyacı vardı. "Müzik için inanılmaz bir yıldı. Beach Boys'un *Pet Sounds* albümü çıkmıştı. Beatles, *Revolver*'ı yapıp turneye çıkmayı kesmişti. Arkadaşlarım ve ben elbette uyuşturucuları duymuştuk ama böyle bir müzik varken onlara kimin ihtiyacı olurdu?"

pinarnarin

"Müziğin harika olduğuna eminim," diye adamın lafını böldü Dean. "Ben metal dinlemeyi severim ama..."

Panolli bir kahkaha attı, güldüğü sırada boğazından öyle bir cızırtı yükseldi ki Sam kahkahaların kalp krizine yol açmamasını umdu. "Şimdi sabırsız olanın kim olduğunu görüyoruz," dedi gülmesi bittiğinde. "Konuya geliyorum Sam."

"O, Dean," diye düzeltti Sam. "Sam benim."

"Özür dilerim. Her nedense bana göre sen daha çok Dean'e benziyorsun. Her neyse. Devam edelim Sam ve Dean. Komün diyebileceğiniz bir şekilde kasaba yakınlarındaki bir evde yaşıyorduk. Kızlı erkekli yedi kişilik bir grup." Kızına baktı. "Aklına yanlış şeyler gelmesin Heather, onlar farklı zamanlardı."

"Biliyorum baba," dedi kız aynı sözleri defalarca duymuş olan bir gencin sıkılmış ses tonuyla. "O aralık ayının başlarında –kırk yıl önce bugün ya da dün olmalı– evin üst katındaydım. Hiç şüphesiz müzik dinliyor ve Harlan Ellison, Roger Zelazny veya Samuel Delany'den bir şeyler okuyordum. O zamanlar taptığım bilimkurgu tanrıları bunlardı." Saçlarını yatırmayı denediğinde Sam adamın bu hareketi alışkanlıktan yaptığını kavradı. "Evet, düşünüyorum da Delany'nin *Babil 17*'si olmalı. Sadece birkaçımız evdeydik. Geri kalanlar Quicksilver konseri için Berkeley'e gitmişti. Yoksa Matrix miydi?

"Her neyse, akşamüstüydü, güneş batmaya başlamıştı ve her şey altın sarısı bir renge bürünmüştü. Bir çığlık

duydum ve elimde kitabımla yatak odasının penceresine koştum. Kaldığım yeri kaybetmek istemediğim için kitabı bırakmaya vaktim olmamıştı. Dışarı baktığımda tanıdığımız en barışçı insan olduğu için Şeker Parçası dediğimiz Janet'i gördüm. Asmak üzere çamaşırları dışarı çıkarmıştı –şimdi itiraf etmekten utanıyorum ama evdeki çamaşır ve yemek işlerinin çoğunu kızlar yapardı– ve kalçasına dolanmış bir çarşafla öylece duruyordu. İzlediğim sırada tek düşünebildiğim vahşi batıdan fırlama bir sahneye şahitlik ettiğim oldu."

"Neden?" diye adamı konuşmaya teşvik etti Sam.

"Çünkü bahçenin diğer ucunda Janet'e bakan bir Kızılderili savaşçısı vardı. Savaş boyaları sürünmüş, eline ok ve yay almıştı. Şimdi onlara Amerikan yerlisi ya da ilk Amerikalılar deniyor ama o zamanlar böyle tanımlar yoktu. Adam bir Kızılderili'ydi. Gözlerimin önünde yayını gerdi ve Janet'i vurdu.

"Ok tam kalbini tutturmuş olmalı –daha sonra gerçekten de öyle olduğunu öğrendim– çünkü kız hemen yığıldı, hareket etmiyordu. Üzerine sarılı çarşaf kırmızılaşmaya başladı ama sonra kalbi durmuş olmalı çünkü kan yayılmayı kesti. Kitabı düşürdüm ve o günden bugüne bir daha bitirme şansım olmadı. Aşağı koştum, dışarı çıktım ama ona ulaştığım sırada ölmüştü. En azından ben öyle düşündüm. Ne yapacağımı, onu nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Daha sonra doktor olmaya karar vermem için bana ilham veren de bu olaydı."

pinarnarin

"Bir Kızılderili," dedi Dean düz bir sesle.

"Geldiklerinde polislere ve gazetecilere aynı şeyi söyledim. Hepsinin bana inandığını söyleyemem ama o zaman söylediğim gibi şimdi de tekrarlıyorum, gerçek buydu. Şeker Parçası'nı savaş boyaları sürünmüş bir Kızılderili'nin fırlattığı ok öldürdü."

16

"Bir Kızılderili," dedi Dean. Arabaya dönmüşlerdi, bu sefer Sam kullanıyordu. Yolun Sonu'na doğru yola çıkmışlardı. "İşler gittikçe kötüleşiyor. Eğer aradığımız yaşlı adam Kızılderili olsaydı, birileri bundan bahsetmiş olmaz mıydı?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi Sam. Arabayı onun kullanması Dean'i her zaman tedirgin ederdi, bu yüzden konuşurken ellerini direksiyondan, gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Aslında kulağa anlamlı geliyor. Kızılderili büyüsü sık sık totem hayvanlarından yararlanırdı. Yanılıyor muyum?"

Dean parmaklarını şaklattı. "O ayı gibi. Ve kuzgun. Veya kuzgun–ayı, her neyse."

pinarnarin

"Chippewa ayı yürüyücüleri, Navaho'ların yee naaldlooshi'leri, Hopi'lerin yaya töreni... Şekil-değiştiriciler ve hayvan ruhları pek çok kez Kızılderili kültüründe karşımıza çıkar."

"Yani, bu bey amcayı bulamamamızın nedeni şekil değiştirip durması," dedi Dean ve elinde olmadan ürperdi. "Şekil-değiştiricilerden nefret ediyorum."

"Seni suçlamıyorum."

"Ya kafa derisini yüzme meselesi?" dedi Dean. "O cinayetler de Kızılderili işi olabilir."

"Belki de değildir," diye karşı çıktı Sam. Arada bir, Stanford'da aldığı eğitimin yararını gördüğü oluyordu. "Bazı tarihçiler, kafa derisi yüzmenin Kızılderililerin Avrupalılardan görüp öğrendikleri bir şey olduğunu iddia ediyor, diğerleriyse Atlantik'in her iki tarafında da Kolomb'dan çok daha önce ortaya çıktığını iddia ediyor."

"Tamam, her neyse, önemli olan şu ki eğer Kızılderili şekil-değiştiricilerle uğraşmamız gerekecekse dikkatimizi farklı bir yönde toplamalıyız. O vücutta kalmayacaksa, yaşlı bir adamı aramanın anlamı yok."

Sam motelin otoparkına girdi. "Ve başka bir araştırma alanımız oldu. Eğer bir Kızılderili'yi arıyorsak kasabaya kin tutan bir şaman ya da şifacı olmalı."

"İşte bu harika," dedi Dean. "İnsanlar ölürken bizim her şeye baştan başlamamız gerekecek. Yine."

"Gittikçe sonuca yaklaşıyoruz Dean. Elimizden geleni yapıyoruz."

Sam arabayı odalarının önüne park etti ve Dean dışarı çıkıp kapıyı çarptı. Ağabeyinin bir anlık duraksamasından, Sam onun kapıyı çarptığı için pişman olduğunu anladı. Bebeğine zarar verecek her şeyden hemen pişmanlık duyardı. "Biliyorum. Sadece birilerini dövmek istiyorum. Yaşlı bir adam veya Kızılderili veya bir grup izci olması umrumda değil."

Sam anahtar kartını deliğe soktu –bunun gibi eski bir motel bile metal anahtarların ötesine geçmişti– ve kapıyı açtı. "İzci kızlarla karşılaşmayacağımızı rahatlıkla söyleyebilirim."

"Hiçbir şeyi rahatlıkla söyleyemezsin," dedi Dean. "Yaşlı, deli bir doktorun kırk yıl öncesine ait anıları dışında bir delil bulana kadar hiçbir şeyden emin olamazsın. Esrar içmediğini söylüyor ama ona inandığıma emin değilim."

İçeri girdiklerinde Sam yataklardan birinin üzerine yığıldı. "Kızılderili'ye ne olduğunu hatırlamadığını söyledi. Ben de buna inanmıyorum."

"Kıza yapılan saldırının onu sarstığını söyledi."

"Doğru ve buna inanıyorum. Ama geri kalan her şeyi hatırlıyor. Hangi kitabı okuduğunu, güneşin nasıl göründüğünü... Yani Kızılderili kaçtı mı, yok mu oldu, yaban domuzuna mı dönüştü, nasıl hatırlamaz? Her şeyi anlatıyormuş gibi görünüyordu ama sakladığı bir şey var."

"Oradayken neden hiçbir şey söylemedin?"

Sam omuz silkti. "Kırk yıl boyunca bu sırrı saklamış, sokaktan geçen iki yabancıya anlatacak değil. Bize basına ne

pinarnarin

söylediyse onu söyledi. Biraz daha detaylıydı ama yeni bir şey yoktu."

"Yani bu Kızılderili meselesini biliyordun?" diye sordu Dean. Sam'in bir şeyler saklamasından nefret ederdi ve Sam ağabeyinin ses tonundan onun rahatsız olduğunu anladı.

"İnternette okudum. Ama emin olmak için ondan duymak istedim."

Dean diğer yatağa geçti. Sam işini bölüp Peter Panolli'nin numarasını istediğinde 45'lik Colt'u temizliyordu. Yatağın namlusunu ve diğer parçalarını temizleyiciyle beraber masanın üzerinde bırakmıştı. Her şey bıraktığı gibiydi. Dean bir fırçayı alıp şarjörü temizlemeye koyuldu. Babaları her zaman ekipmanlarını temiz tutmanın önemi konusunda onları uyarırdı ve Dean bu dersi beynine kazımıştı. "Şimdi ne olacak?"

Sam polis telsizini dinlemeye başladı ama başka olay olmamıştı. Şaşkınlıkla esnemeye başladığını farketti. "Şimdi, hala yapabiliyorken biraz dinlenmeliyiz. O yaratıklardan birini yakalamayı başardığımızda yarı ölü halde olursak kimseye yararımız olmaz."

"Eğer."

"Ne?"

"Eğer onlardan birini yakalayabilirsek."

Dean normalde iyimser biriydi. Şimdiye kadar gözlerine kestirdikleri bütün doğaüstü yaratıkları yakalayıp yok etmişlerdi. Ama bu seferki zorlu bir düşmandı ve genç adamın sabrı tükenmeye başlamıştı.

Sam de durumdan hoşlanmıyordu ama öfkesini kontrol altına almakta daha başarılıydı. Sadece yararı olacağına inandığı zamanlarda öfkesinin serbest kalmasına izin verirdi. Çoğu açıdan iki kardeş arasında duygusal olan oydu, Dean duygularını her zaman kontrol altında tutardı ama iş öfkeye geldiğinde Dean rahatlıkla kontrolünü kaybedebilirdi.

"Ama dinlenmeye itirazım yok," dedi Dean. "Biraz gözlerimizi kapamak ikimize de iyi gelecek."

Biri kapıyı çaldığında –hafif bir tıklamaydı, kapıyı çalan kişi saatin ne kadar geç olduğunu göz önünde bulunduruyordu, polislerinki gibi talepkar değildi– Sam'in gözleri saatin üzerindeki rakamlara kaydı. 02.11. Bir kez olsun sabaha kadar uyuyabilmeyi isterdi.

Dean çoktan doğrulmuştu, yeni temizlenip doldurulmuş 45'liğini elinde tutuyordu. "Arkanı kolluyorum," diye fısıldadı.

Üzerinde sadece iç çamaşırı olan Sam kapıya gitti ve birkaç santim araladı. Otel kapısının daha fazla açılmasını engelleyen bir kilit mekanizması vardı ve Sam kapıyı aralamadan önce onu açmaya gerek duymadı.

"Sam?"

Kapıdaki Heather Panolli'ydi, kapıdan süzülen ışık kızın çevresinde bir hale varmış gibi görünmesine yol açmıştı. "Heather? Bu kadar geç bir saatte tek başına dışarıda olmamalısın. Güvenli değil..."

pinarnarin

"Biliyorum, özür dilerim. Babam her zaman erken uyumuyor ve dışarı kaçmak için onun uyuduğundan emin olmam gerekti."

Sam emniyet kilidini açmak için kapıyı kapattı ve yeniden açtığı sırada ne kadar çıplak olduğunu farketti.

"Sana söylemiştim," dedi Dean kız içeri girdiğinde. Yatmadan önce, Heather'ın odada kalıp babasının hikayesini dinlemesinin yegane nedeninin Sam'den hoşlanması olduğunu söylemişti. "Kız sana bayıldı Sammy," demişti sırıtarak.

"Burada ne işin var?" diye sordu Sam kıza. Bu arada yerdeki kot pantolonu alıp giydi.

"Gelmek zorundaydım. Babam," duraksadı, "bu hikayeyi o kadar çok anlattı ki gerçek sanıyor."

"Değil mi?" Sam yastığın üzerine oturup kızı yatağın diğer ucuna oturmaya davet etti. Kız kalın kabanının fermuarını açıp omuzlarından aşağı kaydırdı. Üzerinde hala aynı kazak ve kot vardı ama tavşan kürkündenmiş gibi duran botlar giymişti.

"Anlattığı kadarı doğru ama bundan fazlası var."

"Ne demek istiyorsun Heather?"

"Bu hikayeyi başkalarına anlatırken de dinledim. Yaşadığı dönemde anneme ve başka yakın arkadaşlarına. Genelde birkaç kadeh içtikten sonra anlatır. Ama hikayenin devamı var, bu akşam size anlatmadığı şeyler. Doğru nedenlerle hikayeyle ilgilendiğinizi görebiliyorum. Cinayetleri durdurmak istediğinizi söylediniz ve size inanıyorum. Bu

yüzden hikayenin kalanını da duymanız gerektiğini düşündüm. Belki önemlidir."

"Anlat bakalım," dedi Dean.

Heather yutkunup bir uzaylı tarafından ayağına geçirilmişler gibi şaşkın şaşkın botlarına baktı. "Sadece... Babam o günlerden bahsettiğinde her şey huzur, aşk ve kardeşlikten ibaretmiş gibi anlatıyor. Müzik dinleyip bilimkurgu okuyor, savaşı protesto ediyorlarmış."

"Öyle olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Dean.

İki gence bakmaya çekinen Heather derin bir nefes aldı. "Babamla o evde yaşayan insanlardan bazıları hiç de barışçıl tipler değilmiş," dedi. "Belki aynı müzikten ve benzer şeylerden hoşlanıyorlarmış ama baş başa kaldığımızda anlattığı hikayelerde erkeklerden bazılarının, özellikle de daha sonra banka soygununa karışan bir tanesinin kolay seks ve ucuz kira için onlarla olduğunu anlatır. En az bir tanesinin silahı varmış."

Duraksadı. Bacaklarını göğsüne çekip kollarını dizlerinin etrafına doladı. Sam kızı devam etmesi için cesaretlendirmek istedi ama korkutmak istemediğinden bir şey söylemedi. Sonunda kız cesaretini topladı. "Pencereden bakıp elinde ok ve yay olan Kızılderili'yi gördüğünde babamın yaptığı ilk şey, diğer gencin odasına koşmak olmuş. Oğlan şehir dışındaymış ama babam silahı nerede tuttuğunu biliyormuş. Onu kapıp pencereye dönmüş. Kızılderili'yle aynı anda ateş ettiğini söyler. Ok Janet'i vururken babamın kurşunu Kızılderili'yi vurmuş. Babamın babası avcı olduğu

pinarnarin

için bu barışçı tavırlara bürünmeden önce babam pek çok kez ava gitmiş. O yüzden iyi bir atıcıymış."

"Yani Kızılderili'yi vurmuş ve kimseye söylemek istememiş mi? Neden?"

"Sanırım sonra olanlar yüzünden. Söylediğine göre kurşun Kızılderili'ye isabet ettiğinde Kızılderili yere düşmüş. Ardından... Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, neden bu konudan bahsetmek istemediğini birazdan anlayacaksınız, Kızılderili bir belirip bir kaybolmaya başlamış. Babam onu bir görebiliyor bir göremiyormuş. Sonra hiç yaralanmamış gibi ayağa kalkmış ve yürüyüp gitmiş. Ya da solup gitmiş. Babam hala o kısımdan emin değil. Aynı zamanda oku da kaybolmuş. Yani babamın arkadaşı vücudunda bir delikle bahçede yatıyormuş ve babam bahçeye bir el ateş etmiş. Bugün bile hayal gördüğünü düşünmüyor, açıklayamadığı bir şeyler olduğuna inanıyor. Kızın ölümünün kırk yılda bir işlenen cinayetlerle bağlantılı olduğuna inanıyor ve kızı değil, ortadan kaybolan Kızılderili'yi vurduğuna yemin ediyor."

"Ama polisleri buna ikna etmesi zor olurdu," dedi Dean.

"Doğru. O zamanlar polisler CSI dizisindekiler gibi değildi. Belki babamın ellerini inceleseler barut izi bulabilirlerdi ama babam silahı kaldırmış ve ondan kimseye bahsetmemiş. Hikayeyi duyduğunuz şekliyle anlatmış. Polisler duyduklarından hoşlanmasalar da o dönemde o kadar fazla cinayet işleniyormuş ki anlattıklarını kabul etmişler."

pinarnarin

"Ve hikayeyi hala bu şekliyle anlatıyor," dedi Sam.

"Cinayette zaman aşımı yoktur," diye hatırlattı Dean. "Onu kızı vurmakla suçlamak isterlerse bugün de suçlayabilirler."

Dudağını ısıran Heather sonunda Sam'in gözlerine bakmaya cesaret etti.

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Babamın başının belaya girmesini istemiyorum. Sadece gerçeğin ne olduğunu, neyle uğraştığınızı bilmenizi istedim."

"Hayır, elbette hayır," dedi Sam. "Dean ve ben garip olaylarla uğraşmaya alışığız. Bizim dünyamızda katilin ortadan kaybolan bir Kızılderili olması ihtimali, babanın delirip arkadaşını vurması ihtimalinden çok daha yüksek bir ihtimal."

"Garip bir dünyaya benziyor."

"Öyle."

"O dünyayı seveceğimi sanmıyorum."

"Sevsen şaşardım," dedi Sam. "Alışmak zaman alıyor. Yine de çok tatsız olabilir."

Kız bir süre onları süzdü, Dean'in iddia ettiği gibi Sam'den hoşlanıyormuş gibi bakmıyordu. Daha önce karşılaştığı hiç kimseye benzemeyen bu gençleri merak ediyormuş gibi bakıyordu. Derken kızın gözleri odayı taradı ve ekipmanı, silahları ve duvardaki notları gördü. "Artık eve dönsem iyi olacak," dedi.

"Evet. Hadi Dean."

"Nereye gidiyoruz?"

"Onun eve tek başına dönmesine izin veremeyiz. Seni takip edeceğiz Heather. Eğer Dean gelmek istemezse ben tek başıma gelirim."

"Ah, tamam," diye homurdandı Dean üstündeki battaniyeleri arkaya atarken. "Ama belki ben giyinirken diğer tarafa baksa iyi olur. Başka erkeklerin işini zorlaştırmak istemem.

17

Heather motele pazartesi, çarşamba ve cuma günleri Flagstaff'taki üniversiteye giderken kullandığı kırmızı kamyonla gelmişti. "Sana senden hoşlandığını söylemiştim," dedi Dean boş ve karanlık sokaklarda kızı takip ettikleri sırada.

"Benden hoşlanmıyor," diye itiraz etti Sam.

"Kesinlikle hoşlanıyor. Bir türlü sana bakmayı bırakamadı."

"Sen kafayı mı buldun? Çoğu zaman ikimize de bakmaya cesaret edemedi. Bir tek eşyalarımıza baktı. İki çılgın olduğumuzu düşünmüş olmalı."

Dean bir kahkaha attı. "Buna verebilecek en az üç pis yanıt düşünebiliyorum ama zahmet bile etmeyeceğim."

pinarnarin

"Emin misin?" diye sordu Sam. "Görgülü davranmaya başlamak için biraz yaşlı değil misin?"

"Mesele bu değil. Bazen o kadar kolay hedef oluyorsun ki sana saldırmanın bir eğlencesi kalmıyor. Çocuk oyunu gibi."

"Çocuk oyuncağı," diye deyimi düzeltti Sam.

Dean gözlerini bir an için yoldan ayırıp kardeşine şaşırdığını belli eden bir bakış fırlattı. "Oyuncak mı?"

"O deyimin doğrusu, çocuk oyuncağı."

"Ama ne farkeder ki?" Sam karşılık vermedi. Dean bu tür konularda kendi mantığını yürütmeyi tercih ederdi ve kardeşini susturmaktan büyük zevk alıyordu.

Ama o anda aklında çok daha önemli bir sorun vardı.

"Belli etmeden dikiz aynasına bakabiliyor musun?" diye sordu Dean.

Sam denedi ama yapamadı.

"O zaman benim sözüme güvenmen gerekecek. Moteldan ayrıldığımızdan beri bizi takip eden bir çift far var."

"Biri bizi takip mi ediyor?"

"Öyle görünüyor."

"Ruhların araba kullandığını bilmiyordum."

"Belki insanlarla ortak çalışıyorlardır. Ya da insanların pis işlerini yapıyorlardır."

"Veya insanlar onların pis işlerini yapıyordur. Şimdiye kadar bulduğumuz teorilerle kıyaslandığında çok da aptalca gelmiyor," diye itiraf etti Sam.

"Onlardan kurtulmayı deneyeyim mi?"

"Bunu yapmak için Heather'dan uzaklaşman gerek," dedi Sam. "Dışarıda olmamızın yegane nedeni Heather'a eşlik etmek..."

"Evet, biliyorum," dedi Dean. "Ama peşimde birinin olması beni rahatsız ediyor."

Dikkati Heather'ın kamyonu ve arkadaki farlar arasında bölünmüş olarak arabayı kullanmayı sürdürdü. Araba birkaç blok geriden geliyordu. Dean yavaşlayıp Heather'ın arayı açmasına izin verdiğinde arkalarındaki araç da yavaşladı.

Heather'ın evine yarım kilometre kala Dean'in onları izlediğini düşündüğü araba yan yollardan birine saptı. "Hım," dedi. "Buraya kadarmış."

"Ne oldu?"

"Yakamızdan düştüler."

"Bizi takip etmiyorlar mıymış?"

"Belki. Bu kasaba çok küçük, bir yerden bir yere gitmek için kullanılabilecek fazla yol yok. Belki de tesadüfen aynı yolu kullanmışızdır."

"Her neyse," dedi Sam. "Geldik."

Heather bahçe kapısına yöneldi. Birkaç saniyelik bekleyişin ardından kapılar kızın önünde açıldı. Dean ve Sam kapılar kapanıp kız eve doğru yola çıkana kadar onu gözetledi. Ardından Dean, Impala'yı geri vitese taktı ama Sam onu durdurdu. "Ona bir dakika ver."

"Kız evine geldi," dedi Dean.

"İçeri girene kadar bekleyelim."

pinarnarin

Dean omuz silkti. İnsanların evlerindeyken dışarıda olduklarından daha güvende olmadığını biliyorlardı ama belki de Sam kızdan hoşlanıyordu.

Kızın da Sam'den hoşlandığı gibi.

Cedar Wells'in diğer tarafında saldırılar hiç beklenmedik bir anda başladı.

Dennis Gladstone yatağında derin uykudaydı. Rüyasında son derece arkadaş canlısı ve son derece sarışın üç kadın görüyordu. Derken, odasından yükselen çürümüş toprak kokusu onu uyandırdı. Ekşimtırak kokunun nereden geldiğini anlamaya çalışarak yatağında doğruldu ve başucu lambasını yaktı. Koku kovboya benzeyen birinden geliyordu. Adam nefes aldıkça yaralı ciğerlerinden ıslığa benzer bir ses yükseliyordu. Dennis davetsiz misafire herhangi bir şey söyleyemeden kovboy silahını çekip ateş etti ve Dennis'i ciğerlerinden vurdu.

Maria Lima'yı uyku tutmamıştı. Sonunda pes edip kocasını ve bebeği uyandırmamak için alt kata indi. Bir yastığı kucağına alıp oturma odasının kanepesine yerleşti ve televizyonun sesini kısıp gece geç saatte verilen filmlerden birini izlemeye koyuldu. Aniden ortaya çıkan eller –kanepe duvara yaslanmış olduğu için kadın ellerin nereden geldiğini anlayamadı– arkasından onu tutup boğazına sarıldı ve nefes almasını engelledi. Kadın mücadele etti ama ellerden kurtulmak mümkün değildi. Bilincini kaybetmeden hemen önce Amerika'nın kuruluş döneminden kalma gö-

rünen bir tür gecelik içinde bir kadın gördü. Kadın bir belirip bir kayboluyordu. Kadının üzerindeki gecelik boynunu açıkta bırakıyordu ve Maria kadının boynundaki morlukları görebiliyordu. Ve sonra hiçbir şey göremez oldu.

Larry Gottschalk geceleri kasabanın batı ucundaki benzin istasyonunda çalışırdı. Gece gelen yegane insanlar sarhoşlardı ve benzin istasyonuna uğramalarının tek nedeni daha fazla içki almak olurdu. Bazen, gelenler o kadar sarhoş olurdu ki arabayı park edip bir kasa bira ya da birkaç şişe şarap aldıktan sonra çekip gider ve benzin de almaları gerektiğini unuturdu. Larry onların yirmi-otuz dakika sonra ellerinde boş benzin bidonlarıyla yalpalayarak benzinciye gelmelerini izlemekten büyük zevk alırdı.

Ama bu gece kapıdaki zil çaldığında karşısındaki tamamen farklı bir manzaraydı. Paris Hilton'ın son kaçamağını okumayı bırakıp kapıya baktığında orada duranın Kızılderili savaşları döneminden kalma bir süvari veya bir filmde öyle bir süvariyi canlandıran bir aktör olduğunu gördü. Eğer doğru olan ikincisiyse adamın makyajını kesinlikle çok gerçekçi yapmışlardı çünkü askerin çenesinin bir kısmı yoktu. Derisi dişlerine kadar geliyor, ardından kemikler görülüyordu. Larry akşam yemeği için mikrodalgada ısıtıp yediği dürümü kusacakmış gibi hissetti.

Daha da garip olan askerin, üzerinde tüyler ve saçlar olan bir tür Kızılderili mızrağı taşımasıydı.

"Ahbap, hemen hastaneye gitmen gerek," diyecek oldu Larry.

pinarnarin

Asker mızrağı kaldırıp fırlattı. Larry mızraktan kaçmayı denedi ama ayağını, üzerine oturduğu iskemlenin demirine dolamış olduğundan aniden hareket ettiğinde ayağı takıldı ve zavallı adam yere devrildi. Mızrağın onu yüzünden ya da çenesinden vuracağını hissetti ama önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Herkesin Gib diye çağırdığı Gibson Brower garajının önünde 1947 model cipine vinç takıyordu. Gece geç saatlerde garaj kapısını açıp çalışmayı severdi, kışları bile yanına bir ısıtıcı ve radyo alır, arabası üzerinde çalışırdı. Garajda olmanın huzur verici olduğunu düşünüyordu. Komşuların gelmesinden veya telefonlar için endişelenmesi gerekmezdi. Aletleri çok gürültü yapsa bile kimsenin duyup şikayet etmesi mümkün değildi çünkü herkesten yeterince uzakta yaşıyordu.

Gürültüleri duyduğunda sırtüstü uzanıp arabanın altına girmişti. Başını cipin altından çıkardığında bir baykuşun yanlışlıkla garaja girmiş olabileceğini düşünüyordu. Ama tavana baktığında gördüğü bir baykuş değil, kırmızı kuyruklu şahindi. Daha önce bu hayvanlardan birini gece vakti gördüğünü hatırlamıyordu, hele de bir şahinin gürültülü bir garaja daldığı duyulmuş şey değildi.

"Çık dışarı!" diye bağırdı. Oturur pozisyona geçti, ayağa kalkıp kuşu kapıya doğru kovalamayı planlıyordu. Ama hayvan, adamın neler olduğunu anlamasına fırsat tanımadan ona saldırdı. Pençeleri adamın boynuna saplanıp et parçaları kopardı ve gagası adamın sol gözüne yöneldi.

Adam mücadele etmeyi denedi ama kısa süre sonra karşı koyacak gücü kalmadı.

Ve şahin onun işini bitirdi.

Jim Beckett yorgunluktan ölüyordu. İçi acı, şok duygusu ve öfkeyle dolmuştu. Bütün bu duyguları bastırıp elindeki işe odaklanmayı denedi ama geçen her dakikayla, 911'e gelen her panik dolu yeni çağrıyla karşısındaki iş daha da imkansız bir hal alıyordu. Polis olmak, objektif olabilmek adına mesafeli davranmayı gerektiren bir işti ve adam artık bunu başaramıyordu. Telsiz görevlisi Susannah ona Ward Burrows'tan gelen çağrının detaylarının yazılı olduğu kağıdı uzattığında –oğlu Kyle bilinmeyen kişilerin saldırısına uğramış, çocuğun kafatası yüzülmüştü– Jim elleriyle yüzünü kapatıp gözyaşlarını bastırmayı denedi.

"Federalleri arayacağım," dedi. "Mecbur kalırsam Başkan'ı bile ararım. Yardıma ihtiyacımız var."

Bunu kabullendiği anda da, daha önce Federalleri aramadığı için içi pişmanlıkla doldu. Belki bu kadar gururlu davranmamış olsa hayatlar kurtarılabilirdi. Bölgenin ekonomik durumunu düşünmek onun işi değildi. Jim Beckett, Belediye Başkanı ya da tüccar değil bir polisti ve önceliği insanların güvenliğini sağlamak olmalıydı. Yanlış karar vermişti ve bunun bedelini komşuları ödemişti. Hala ödüyorlardı.

Susannah adamı süzdü. Kadının yüzünden onun da adam gibi hissettiği anlaşılıyordu. Yorgundu ve kalbi sızlıyordu, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. "İyi

pinarnarin

şanslar," dedi kadın. Ama bu kelimelerde en ufak bir umut tınısı yoktu.

Beckett telefon numarasına son otuz saat boyunca o kadar sık bakmıştı ki artık ezberlemişti. O gün içtiği bir milyonuncu kahveyi içeren plastik bardağa uzandı, öylece durmaktan tadı acılaşmıştı. Telefonun ahizesini kulağına götürdü ve tuşlara bastı. Ama telefon çalmadı, telefon şirketinin standart 'Denemeye zahmet etmeyin' zil sesi duyuldu ve derken otomatik bir mesaj adama çağrısının iletilmesinin mümkün olmadığını söyledi.

Numarayı yanlış çevirmiş olabileceğini düşünen adam tekrar denedi ama aynı sonucu aldı. Yorgunluk yüzünden hayal görüyor olabileceğine kanaat getiren adam numarayı kontrol etti ve doğru çevirdiğini gördü. Deliliğin tanımlarından birinin, aynı koşullar altında aynı eylemi tekrarlayıp farklı sonuçlar beklemek olduğunu bile bile bir kere daha şansını denedi. Aslında farklı bir sonuç elde etmeyi beklemiyordu çünkü bütün hafta felaket üstüne felaket yaşanmıştı ve şimdi iyi bir şeyler olacağını ummak aşırı iyimser davranmak olurdu. Şerif kötümserliğinde haklı çıktı, aynı sinyal sesi ve mesajla karşılaştı.

Başka bir numarayı denedi ve sonuç aynıydı. Kartvizitlerin olduğu fihristi tarayıp önceden tanışmış olduğu bir federalin cep telefonunun yazılı olduğu bir kartı çıkardı. Aynı sonuç. Denemek için internete bağlandı ve Phoenix'teki bir pizzacının telefonunu bulup çevirdi. Sonuç aynıydı.

"Şehirlerarası görüşme yapabilen var mı?" diye bağırdı içerdekilere.

"Bir saat önce şehirlerarası görüşme yaptım," diye karşılık verdi biri. "O zamandan beri denemedim."

"Hepiniz deneyin," dedi Beckett. "Sorun yalnızca benim telefonumda mı, lanetlendim mi merak ediyorum."

Karakoldaki herkesin telefon numaralarını çevirdiğini gördü. Ardından ahizelerin kapatıldığını duydu. "Sinyal yok," dedi biri.

"Ben de bağlanamadım."

"Burası da aynı."

İşte bu harikaydı. Sonunda yardıma ihtiyacı olduğuna karar vermişti ama kimseyi arayamıyordu. Yeni bir yöntem denemeye karar verdi ve Federal büroya bir e-posta yolladı. Saniyeler içinde e-posta iletilemedi ibaresiyle geri geldi. Deneme amaçlı olarak başkalarına da e-posta yollamayı denedi ama sonuç aynıydı. Sonunda, internete bağlı olduğu için teknik olarak e-posta alabiliyor olması gerektiğini bildiğinden kendi kendine bir mesaj yolladı. İletilemiyor.

İnanılmaz.

pinarnarin

18

"Dış dünyayla bağlantımız tamamen kesildi," dedi Şerif Beckett.

Trace Johannsen'i kimsenin onları duymaması için dışarı çıkarmıştı. Buz gibi bir geceydi. *Daha doğrusu sabahın erken saatleri,* diye düşündü Trace. Kabanlarının fermuarlarını çekmiş, şapkalarını başlarına geçirmişlerdi ve konuşurken bir yandan da yürüyorlardı.

"Şehirlerarası konuşmaları mı kastediyorsun?"

"Şehirlerarası konuşma, e–posta, telsiz. Faks yollamayı bile denedim ama telefon bağlantısı kurulamadığı için o da gitmedi. Neler olduğunu anlamıyorum." Şerif'in yüzü bembeyazdı. "Anlamadığım pek çok şey oluyor," diye itiraf etti.

Bu itiraf Trace'i beklediğinden de çok sarstı. Kanunlarla ilgili her şeyi bildiğini düşündüğü Jim Beckett'i örnek alır, onun bilgisiyle anlayışını birleştiren bilge bir şerif olduğunu düşünürdü. Belki Jim basit bir taşra şerifiydi ama Trace'in tanıdığı en iyi kanun adamıydı. Çocukluğundan beri polis olmayı istemesinin en önemli nedenlerinden biri de Jim'in harika bir örnek olmasıydı. Herhangi bir şeyin Jim'i korkuttuğu fikri dehşet vericiydi.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Trace.

"Senden istediğim karakolun Yukonlarından birini alıp yola çıkman," dedi Beckett. "Mecbur kalırsan ta Flagstaff'a kadar git. Cep telefonu, telsiz, duman, kısacası ne gerekiyorsa kullan ama Federallere ve eyalet polislerine haber ver. Hemen buraya gelmelerini söyle."

"Tamam patron."

"Ve yoldayken dikkatli ol Trace. Sana baskı yapmak istemiyorum ama pek çok şey senin başarılı olmana bağlı. Şimdiden işler bizim baş edebileceğimizin dışında bir hal aldı ve her şeyin daha da kötüye gideceğini tahmin edebiliyorum. Saldırıların sayısı artıyor ve çok uzun süredir hepimiz görev başındayız. Yorgunuz ve gücümüz tükeniyor, hatalar yapıyoruz. Destek kuvvetlerine ihtiyacımız var, hem de hemen. Biz de buradan aramayı denemeyi sürdüreceğiz ama içimde kötü bir his var. Sanki kavrayabileceğimiz şeylerin dışında bir şeylerle uğraşıyoruz, anlıyor musun? Oyunun kuralları değişmiş gibi geliyor."

"Kesinlikle haklısınız."

pinarnarin

"Böyle düşünmene sevindim. Sen iyi bir adamsın Trace ve kaderinde bu karakol için büyük şeyler yapmak var. Şimdi yola çık ve bize destek kuvvetleri bul."

Trace kendine kahve olduğu söylenen sıvıdan doldurmak için bir dakika kadar oyalandı ve birkaç şişe su kaptı. Cep telefonunu yanına aldığından, benzin deposunun dolu olduğundan ve tüfeğin Yukon'a yerleştirildiğinden emin oldu. Tüm bunları yaptığında direksiyonun başına geçip kuzeydoğu yönüne ilerleyerek karakoldan uzaklaştı. 180 numaralı otoban karakola otuz kilometre uzaktaydı ve o yola ulaşabilirse doğrudan Flagstaff'a gidebilirdi.

İlk yirmi kilometre sorunsuz geçti. Bulutlar dağılmıştı, gökyüzü açıktı ve yıldızlar parıldıyordu. Böyle düşünmemesi gerektiğini bilse de bu işi becerdiği zaman bir tür kahraman olacağının farkındaydı. Onun yaptığı yolculuk günü kurtaracaktı. Bu düşünceyle gülümseyip kendisine bir madalya verip vermeyeceklerini merak etti, belki gazetelerde resmi bile çıkardı.

Yirmi birinci kilometrede motor teklemeye başladı. Trace karakolun araçlarına çok iyi bakıldığını bildiğinden motordan gelen sesi önemsemedi. Zaten görevinin aciliyeti düşünüldüğünde geri dönüp başka bir araba almakla zaman kaybetmek istemiyordu. İlerlemeyi sürdürdü.

Yaklaşık bir kilometre sonra motordan gelen sesler iyice şiddetlendi. Araç sarsılmaya başladı. Trace içinden küfretti. Böyle gidecek olursa bırak Flagstaff'ı, otobana bile varamazdı.

Arabayı kenara çekti. Dışarıda başka hiç araç görmemişti ve yol iki şeritli düzgün bir yoldu. Yine de her ihtimale karşı arabayı yoldan uzaklaştırdı. Kenara yanaştığında cep telefonunu ve telsizi denedi. İkisi de çalışmadı. İleri gitmekten başka çaresi yoktu.

Direksiyonu yola doğru çevirdi ve hafifçe gaza bastı. Araç milim milim ilerlemeye başladığında farların ışığında böceklerden oluşan bir bulut gördü. Bu havada böcek mi? Hiç mantıklı değildi. Baharda bile bu kadar fazla böcek olmazdı. Hele böyle soğuk, karlı bir günde ortalıkta tek bir böcek bile görmeyi beklemiyordu.

Ama çok kalabalıktılar. Sinekler, arılar, eşekarıları, güveler, pervane böcekleri... Yaz günü görüp görebileceğiniz bütün böcekler bir araya toplanmıştı. Hep birlikte hareket etmeleri hiç doğal değildi. Daha da garibi arabanın etrafına toplanıyorlardı ve sayıları her geçen saniye artıyordu. Bu mümkün değildi, bir yerlerden geliyor olmalıydılar ama genç polis, farların önünde aniden ortaya çıktıklarına yemin bile edebilirdi. Trace bu durumdan hiç hoşlanmadı ve motoru zorlayıp böceklerin arasından yola doğru ilerledi.

Onları çabucak arkada bırakabileceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Cama çarpanları saymazsak böcekler farların önünde kalmayı sürdürdü. Genç adam gaza bastığında araba zorlansa da ileri atıldı. 60, 65, 80. Böceklerin bu hızda gidebilmesine imkan yoktu.

Ama gidiyorlardı.

pinarnarin

Gittikçe daha fazla böcek cama yapışmaya başladı. Cam böceklerle doldu. Adam silecekleri çalıştırdı ama silecekler böcekleri ezip camı pislikle kaplamaktan başka bir işe yaramadı. Her saniye daha fazla böcek cama yapışıyordu. Kısa süre sonra durmak zorunda kalacaktı yoksa yoldan çıkabilir veya karşıdan gelen bir araca çarpabilirdi.

Ardından Yukon'un içinden gelen bir böcek vızıltısı duydu. Ses bir arınınkini andırıyordu ama eşekarısı veya pervane de olabilirdi. Adam karanlıkta göremezdi ve gözlerini yoldan ayırmaya cesaret edemiyordu. Vızıltı başının üstünde dolanıp sonra uzaklaştı, derken yeniden adamı hedef alıp tekrar uzaklaştı.

Saniyeler içerisinde vızıltıya ancak sineklerden geliyor olabilecek daha tiz bir ses eklendi. Trace sesi duyduğu anda böcek onu yanağından ısırdı. Böceğe vurmayı denerken kendi kendini tokatladı. Bu sefer yüksek sesle küfretti.

Başka bir vızıltı duyuldu. Trace artık durmak zorundaydı. Bu yaratıklar nereden içeri giriyorsa orayı kapamalı ve onlar kendisini sokmadan önce böcekleri öldürmeliydi. Yarı kör araba kullandığı sırada bir arı tarafından sokulacak olursa sonuç ölümcül olabilirdi. Ayrıca diğer böcekleri geride bırakmışsa –artık onları göremiyordu– camı silip yola devam edebilirdi.

Aniden fren yapıp direksiyonu sağa kırdı. Yolun kenarına çabucak yanaştı ve araba adamın neredeyse başını tavana çarpmasına yol açacak şekilde sarsıldı. Emniyet kemeri acı verici şekilde omzuna battı. Arabayı kenara yanaştırdığı sırada arılardan biri kulağının altından adamı soktu.

"Kahretsin!" diye bağırdı elini boynuna götürürken. Eli böceğin ölüsüne çarptı ama olan olmuştu bir kere. İçerideki lambayı yaktı. Diğer böceği de bulup işini bitirmenin zamanı gelmişti.

Havalandırma delikleri böceklerle doluydu, içeri girip çıkıyorlardı. İçeri giren böcekler yere atlayıp ya da uçup arkadakilere yer açıyordu. Motorun gürültüsünden yaratıkların ufak kanatlarının sesleri duyulmuyordu ama her birinin vızıltısı gürültüye ekleniyordu. Trace havalandırmanın kapaklarını indirmek için uzandı ama bir düzine böcek eline konup onu soktu. Bir çığlık atıp elini çekti ama böcekler bu ufak zaferle cesaretlenmiş görünüyordu. Daha da fazla böcek içeri doluşmaya başladı.

Şapkasını çıkarıp böcekleri kovalamayı denedi ama saniyeler içinde düzinelerce böcek, kafasına konup sokmaya başladı. Yüzü ve gözleri böceklerle kaplanmıştı. Bağırmak için ağzını açtığında içeri doluştuklarını, yanaklarını ve dilini soktuklarını hissetti.

Arabanın içinde bir saniye daha kalacak olursa onu öldüreceklerini biliyordu. Jim ve Cedar Wells'teki insanlar ona güveniyordu. Böceklerin onu durdurmasına izin veremezdi. Dışarı çıkarsa koşarak kaçabilirdi.

Emniyet kemerini çözüp hızla kapıyı açtı. Ama dışarı çıkarken dengesini kaybedip karın üzerine dimdik çakılıverdi.

pinarnarin

O zaman her yanını sardılar. Karıncalar, hamamböcekleri, örümcekler, akrepler yerden, kanatlı böcekler havadan saldırdı. Güveler, burun deliklerini tıkadı. Tatarcıklar ağzına doluşup onu boğdu. Ayağa kalkmayı denedi ama böceklerin ağırlığı onu yere çiviledi ve damarlarındaki kana karışan zehirleri güçten düşürdü. Artık hiçbir şey göremiyordu çünkü gözleri şişmişti. Çaresizce çırpındı ama hiç yararı yoktu. Beretta'sını çektiyse de bir milyon böceğe karşı kurşunların bir yararı olmazdı.

Aklına geride bıraktığı insanlar geldi. Ailesi, ablası, Jim ve karakoldaki diğerleri.

Kendisine bir rozet, silah ve üniforma verilmesi Trace Johannsen'in başına gelen en güzel şeydi. Bu güveni haketmek için elinden geleni yapmıştı. Günü kurtaran kişi olmak... ne kadar mükemmel olurdu.

Keşke...

19

Motele birkaç blok mesafedeydiler. Anacaddeye yöneldikleri sırada ara yollardan birinden çıkan araç önlerini kesti. Sürücüsü frene bastı ve araba savrulup iki şeridi birden kesecek şekilde durdu.

Dean hemen harekete geçip arabanın frenine bastı. Impala'nın arkası savruldu ve bir süre kontrolden çıkıp karın üzerinde kaydı. Dean direksiyonu kontrol altına almaya çalıştı ama bir yararı yoktu. Değerli arabasının başına ne gelecekse gelecekti.

Sam arabanın, önlerini kesen diğer araca çarpana kadar durmayacağına emin sayılırdı. Araba, bin yaşında görünen bir pikaptı, tekerleklerinin etrafı paslanmıştı ve arka tarafında boya kutuları vardı. Impala araca doğru savrulduğun-

pinarnarin

dan Sam farların ışığında tüm bunları bütün netliğiyle görebiliyordu.

Ayrıca sürücüyü de görebiliyordu. Üzerine bol gelen bir palto giymiş, yağlı saçları yüzüne dökülen cılız bir gençti. Sürücü alelacele arabadan inip kapısını kapamaya dahi zahmet etmeden kaldırıma koştu. Büyük ihtimalle arabadan çok buzun üzerinde dengesini bulmak ve elindeki bazukayla kendini vurmamakla ilgileniyordu.

Tamam, tam olarak bazuka sayılmazdı ama arabanın arkasına uzanıp 358 kalibrelik silahı çıkardığında, silah tabancadan çok bazukayı andırıyordu.

"Dean..."

"Biliyorum!"

Hiç zamanları yoktu. Impala arabanın yarım metre ötesinde zarifçe durdu.

Dışarı çıktıkları anda Sam silahın hedefi olacaktı.

"Elinde silah olan bir çocuk aramıyoruz değil mi?" diye sordu. "Yaşlı bir adam arıyoruz?"

"Yaşlı adam, Kızılderili, ayı... Bir sürü şey arıyoruz," diye karşılık verdi Dean. "Ama daha önce eli silahlı bir gençten bahsedildiğini duymadım."

"Bizi arıyormuş gibi görünüyor." Dean arabanın kapısını açıp ölçülü hareketlerle dışarı çıktı. Çocuğa ellerinin boş olduğunu gösterdi. "Sakin ol evlat," dedi bunu yaparken. "Bir karışıklık olmuş olmalı ama her şeyi düzeltebiliriz."

Gencin dikkati Dean'e yöneldiğinde Sam dışarı çıkmaya cesaret etti. O da ellerini havaya kaldırıp silahı olmadığını gösterdi. Çocuğun bakışları ikisi arasında dolaştı ve silahının namlusu da. "Neler olduğunu konuşalım," dedi Sam.

"Hanginiz olduğunu bilmek istiyorum," dedi çocuk. Sesi çatladı. Korkmuş görünüyordu, ki bu durum Sam'i daha da endişelendirdi. Korkmuş insanların elleri titrerdi ve istemeseler bile silah ateş alabilirdi.

"Ne hanginiz?" diye karşılık verdi Dean. "Ahbap, silah sende. En azından açık konuşabilirsin."

"Aptal numarası yapma," diye uyardı çocuk. "Ben sizi gördüm."

"Ne gördün?" diye sordu Sam.

"Heather'ın gecenin bir yarısı odanıza girdiğini gördüm." Silahı Sam'e doğrulttu. "Üzerinde iç çamaşırınla kapıyı açıp onu içeri aldığını gördüm. Bana ikinizin de onu becerdiğini söylemeyin."

"Heather'ı mı takip ediyordun?" diye sordu canından bezen Sam. Dean'in peşlerinde gördüğü araba bu olmalıydı. Genç adam, Heather'ın eve gittiğine emin olunca tuzak kurabilmek için peşlerini bırakmıştı.

"O benim kız arkadaşım," dedi çocuk. "Onunla telefonda konuşurken bir garipti. Bu akşam buluşacaktık ama iptal etti."

"İptal etmesinin nedeni büyük ihtimalle bu gece dışarısının güvenli olmamasıdır," dedi Sam.

"Beni aldattığını düşünmüştüm ama kiminle olduğunu çözememiştim. Şimdi biliyorum. Sizler uzun boylu, yakışıklı ve havalısınız."

pinarnarin

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun," dedi Dean, "ama yanılıyorsun. Uzun boylu ve yakışıklı kısmı dışında. Silahı bırak ve konuşalım. Tercihen kapalı bir yerde."

"Ben ne gördüğümü biliyorum."

"Heather'ın odamıza seksle kesinlikle hiç alakası olmayan bir nedenle geldiğini gördün," dedi Sam.

"O zaman neden bana ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Açıklaması zor," dedi Dean.

"Tamam."

"Bak, dışarısı dondurucu," dedi Dean. "Yani bizi vuracaksan vur da bitsin! Sıcak bir kurşun ve hastane yatağı şu anda gözüme güzel görünüyor."

Çocuğun eli daha da şiddetli titremeye başladı, silah artık tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Sam, Dean'in vurulmak istemediğini biliyordu, kendisi de vurulmak istemiyordu ama silahı çocuğun elinden alamazlarsa bir felaket yaşanacağı kesindi.

Ona bağırmayı sürdür Dean, diye düşündü arabanın arkasına yavaş yavaş ilerlerken. Kat etmesi gereken mesafe uzundu ve çocuğun farketmemesi neredeyse imkansızdı. Ama geri kalan bütün yöntemler çocuğun paniğe kapılıp ateş etmesine yol açardı. Onu silahı bırakmaya ikna edemedikleri sürece yavaş ve emin adımlarla hareket etmek ellerindeki tek çözümdü.

"Sen!" diye bağırdı çocuk ve silahı Sam'e doğrulttu. "Kımıldama!"

"Yere yapış Sammy!" diye seslendi Dean.

Dean böyle bir şey söylediğinde genelde geçerli bir nedeni olurdu ve Sam söyleneni yapmayı öğrenmişti. Emre uydu ve yere yapışıp arabanın arka tarafını çocukla arasına aldı.

Tahmin ettiği gibi çocuk ani hareketi bir saldırı olarak kabul edip irkildi ve ateş etti ama nişan almadığı için ilk kurşun yere saplandı. İkinci kurşunu sıkamadan Dean harekete geçmiş, Impala'nın üzerinden geçip çocuğun üzerine atlamıştı. Sam ayağa kalktığı sırada Dean, Magnum'u beline takmakla meşguldü. Çocuğu arabasına yaslamıştı, hırpalanmış olsa da zarar görmemişti.

"Sana söyledim ahbap, her şeyi yanlış anladın," dedi Dean. "Heather'la bir işimiz yok. En azından senin düşündüğün şekilde. Ama daha fazlasını öğrenmek istiyorsan ona sormalısın."

"Evet," diye mırıldandı genç, "ona onu takip ettiğimi söyleyeyim..."

"Aranızdaki sorunları çözmeniz gerekiyor," dedi Dean. "Bana sorarsan bir an evvel oturup konuşun. İlişkide güven önemlidir."

"Biliyorum. Bu yüzden ona güvenmediğimi bilmesini istemiyorum."

"Niye güvenmiyorsun?"

"Onu gördünüz," dedi çocuk. "Benim gibi bir beceriksizle uzun süre mutlu olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Büyük ihtimalle üniversitede her tür insanla tanışmıştır."

pinarnarin

"Büyük ihtimalle tanışmıştır," diye ona hak verdi Sam. "Ve hala seninle olduğuna göre seninle olmayı istiyor demektir. Sorgulamak yerine bunu takdir etmeyi öğrensen iyi olur."

"Sanırım." Oğlan yola baktığında suratı iyice asılmıştı. *Belki bir şeyi olsun öğrenmiştir,* diye düşündü Sam. *Hemen kullanmayı düşünmediğin sürece asla tanımadığın iki kişiye silah çekme!*

"Silahımı geri alabilir miyim? Babamın."

"Kardeşimi vurmayı denedin," dedi Dean.

"Etraf tehlikeli Dean," diye hatırlattı Sam. "Belki silahın onda kalmasına izin vermelisin."

Dean birkaç dakika genci süzdükten sonra silahı çıkardı ve kurşunları boşalttı. "İşte," dedi boş silahı verirken. "Namluda bir kurşun var. Eve dönerken başın belaya girerse kendini korursun. Sammy'nin dediği gibi bu gece dışarısı tehlikeli. Yani yaşlı bir asker veya bir ayı veya bir Kızılderili sana saldıracak olursa silahı kullanmakta tereddüt etme. Bunlar dışında en iyisi silahı babana geri vermen ve hiç almamış gibi davranman."

Çocuk silahı alıp birkaç saniye ağırlığını tarttı. "Tamam, teşekkürler." Başka bir şeyler söylemesi gerekiyormuş gibi bir an öylece durduktan sonra omuz silkti ve yolcu tarafının kapısını açtı. Kendisi sürücü koltuğuna kayarken silahı sağ tarafta bıraktı ve motoru çalıştırdı.

"Odaya dönelim," dedi Dean. "Tam bir rezalet. Neden beni gitmeye ikna etmene izin verdim ki?"

Sam, Impala'ya geri döndü. "Gelmene sevindim," dedi. Daha cümleyi bitiremeden gülmeye başladı.

"Ne? Olanların benim görmediğim komik bir tarafı mı var?"

"İlişkiler ve güven konusunda öğüt verdiğini düşünüyorum da," dedi Sam.

"Hey, benim de ilişkilerim oldu!"

"Evet. En uzunu ne kadar sürdü, bir ay mı? Ve kaç tanesi senin kim olduğun ve ne iş yaptığınla ilgili söylediğin yalanlarla başladı?"

"Farketmediysen söyleyeyim Sammy, kadınların avcıların peşinde koştuğu söylenemez. Açıkçası, onları suçlayamam. Ortalıktaki en dengeli insanlar sayılmayız."

"Evet, değiliz. Uzun süreli ilişkiler için kötü tercih olduğumuz kesin ama hayat sigortasına yatırım yapan bir kadın karlı çıkacaktır."

"Daha önce aklıma gelmeyen bir avantaj." Dean motoru çalıştırıp Impala'yı yolun sonuna doğru sürdü. "Bizimle takılın ve ödediğiniz primler çabucak geri dönsün." Kahkaha attı. "Buna bayıldım Sammy, arabaya asmak için bunun çıkartmasını nereden bulabilirim?"

pinarnarin

20

Juliet Monroe çıldırtıcı bir baş ağrısı ve önceki gece yaşananların korkunç bir kabus olduğu hissiyle uyandı. Şafağın ilk ışıkları salonun perdeleri arasından içeri süzülüyordu. Hala kanepedeydi. Ama yan dönmüş ve battaniye kenara kaydığından üstü açılmıştı. Ev sıcacıktı ve hayatının bu kadar mutsuz bir hal almış olmasına inanmak imkansız görünüyordu. Oysa uyumadan hemen önce de kadın sağ kalmasının imkansız olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Battaniyenin kalanını da üzerinden atıp kendini ayağa kalkmaya zorladı. Her hareketinde beyni zonkluyordu. Ev sessizdi. Televizyona yöneldi, sessizliği bölecek herhangi bir gürültünün yararı olabileceğini düşünmüştü ama yarı yolda bu fikirden vazgeçti. Eğer dev kurt hala ortalıktaysa onu duyabilmek istiyordu.

Televizyonu açmak yerine pencerenin yanına gidip parmaklarıyla güneşliği aralayarak –kesinlikle güneşliğin tozunun alınması gerekiyordu– bahçeyi kontrol etti.

Stu'nun kan kırmızısı paramparça cesedi yerinden kımıldamamıştı. Gece erimiş olan kar sabaha karşı yeniden donmuş, cesedin çevresini sarıp onu yere bağlamıştı.

Ya kadının uyuduğu saatler boyunca biraz daha kar yağmıştı ya da rüzgar karları uçurmuştu çünkü kadın artık kurdun izlerini göremiyordu. Yeniden durumun ne kadar gerçekdışı olduğunu farkederek bir an için kendinden şüpheye düştü. Sanki Stu'yu bir kurt öldürmemişti, kötü düştüğü için ya da anevrizmadan ölmüştü.

Önceki gece yaptığı gibi Juliet evin bütün pencerelerine gidip hayvanın izini aradı. Güneş ortalığı aydınlatmaya başladığından en ufak bir iz bile görülürdü. Kuşlara ve belki tavşanlara ait olabilecek izler gördü ama büyük ya da küçük bir kurda ait olabilecek hiçbir iz yoktu.

Bu görevi tamamlayınca mutfağa döndü ve çay yapmak için bir çaydanlık su kaynattı. Bir kutu Earl Grey'de karar kılıp birkaç tanesini porselen çaydanlığın içine attı. Bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu ama baş ağrısı midesini etkilemeye başlamıştı, midesi bulanıyordu. Belki bir dilim kızarmış ekmek. Ya da iki. Biraz tereyağıyla.

Su kaynadığında Juliet ocağı kapadı. Suyun bir kısmını porselen çaydanlığa döküp kısık ateşin üzerine yerleştir-

pinarnarin

di. Çay demlenirken ön kapıya gidip kulağını yasladı ve dışarıyı dinledi. Hiç ses yoktu, kuş sesleri bile. Kaynayan suyun sesi kesildiğinden beri sanki bütün sesler ortadan kalkmış ya da kadın gece sağır olmuştu. Sağır olmadığını biliyordu çünkü suyun kaynadığını duymuştu ama emin olmak için parmaklarıyla ahşap kapıya vurdu. Çıkan sesi duydu. Demek duyma yetisinde bir şey yoktu. Sadece ortalık korkutucu ölçüde sessizdi.

Huzursuz zihni klişeyi tamamladı. Aşırı sessiz.

Elini kapı koluna koyduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı. Elini bir süre orada tuttu ve kalbinin sakinleşmesini bekledi. Üç derin nefes alıp nefes verdi. Nabzı sakinleşti. Ama sürgüyü çektiğinde yeniden çarpmaya başladı. Yine nefes aldı, yine bekledi. Çok uzun sürüyordu. Geri döndüğünde çayı acılaşmış olacaktı.

Ama yapmak zorundaydı. Eğer canavar gitmişse, eğer dışarı çıkmanın bir yolu varsa bunu değerlendirmeliydi.

Soluklarını düzenleyen Juliet kapıyı açtı. Başlangıçta bir santim. Aralıktan dışarıyı görecek kadar. Evin önündeki yolu görebiliyordu. Kar, kan damlaları. Kapıyı biraz daha açtı. Hiçbir şey ona saldırmadı. Hiçbir şey hareket etmedi.

Juliet dışarı çıktı, kapıyı aralık tutuyor, elini dış taraftaki kapı kolundan çekmiyordu. Hiç rüzgar yoktu, alışkın olduğu hiçbir sesten iz kalmamıştı. Tam bir sessizlik. Hareketsizlik. Hava ferah kış sabahlarında olduğu gibi donduruyordu. Kadın bunun gibi günleri Chicago'nun Miracle Mile'ında alışveriş yapmakla özdeşleştirirdi. Dükkanlar

Noel için dekore edilmiş olur, insanı hoş karşılayan jambon kokusu her yanı sarardı.

Ross öldüğünden beri evi Noel için süslememişti ve bu yıl da süslemeyi planlamıyordu. Adam olmadan tatiller boşboştu.

Kapı kolunu bırakıp kapıdan birkaç adım uzaklaştı. Şimdi Stu'yu daha iyi görebiliyordu ve gördükleri midesinin bulanmasına yol açtı.

Hala görünürde bir kurt yoktu.

Belki gitmişti. Kadın kurda doğaüstü güçler ithaf etmişti ama ya sıradan bir kurtsa? Aç olduğu için sığırlara saldırmış, ardından yemeğiyle arasına girdiği için Stu'yu öldürmüş olabilirdi. Sihirli güçleri olamazdı, kadının zihnini okumuş ve niyetini anlamış olamazdı. Önceki gece kadın, yaratığın tüm bunları yapabileceğine inanmıştı ama panik yüzündendi. Şimdi mantığı yavaş yavaş kontrolü ele alıyordu. Kurt çoktan kilometrelerce uzaklaşmış olmalıydı.

Juliet plan yapmaya başladı. Yemek yemeli ve çay içmeliydi. Önce midesini yatıştırmalıydı. Ardından kar çizmeleri, yeni giyecekler ve kalın iç çamaşırı giyecekti. Parkası, eldivenleri ve şapkasıyla en yakın komşuya kadar yürüyebilirdi. İçine kapanık insanlardı ve onları pek tanımıyordu ama telefonu kullanmasına izin verirlerdi. Juliet'in tek ihtiyacı olan bir telefondu. Şerif'i arayacak ve tüm bunlar geride kalacaktı.

Eve döndüğü sırada başı döndü, gözünün önünde siyah noktalar belirdi ve midesi kasıldı. Kusabileceğini düşüne-

pinarnarin

rek olduğu yerde durdu. Salona kusmasındansa kara kusması daha iyiydi. Ellerini dizlerinin üzerine koyup bir an durdu ve bekledi. Kusma hissi geçti ve siyah noktalar kayboldu.

Doğrulurken gözleri çatıya kaydı.

Kurt oradaydı. Yukardan kadına bakıyordu. Şaşırtıcı ölçüde pembe olan dili ağzından sarkmıştı. Ardından kasları gerildi.

Juliet ileri atıldı. İçeri dalıp kapıyı çarptı ve yeniden kilitledi. Dışarıda çok hafif de olsa hayvanın sert karın üzerine düşerken çıkardığı ses duyuldu.

Kapının kilitlendiğine emin olduktan sonra bu sefer kusacağına emin olarak banyoya koştu. *Tam oradaydı,* diye düşündü, *aptal, aptal, aptal! Dışarı çıkamazsın! Dışarı çıkmak...*

Dışarı çıkmak demek ölmek demek!

21

Şerif yardımcısının aracı yolun kenarına park edilmişti ve şoför kapısı sonuna kadar açıktı. İç ya da dış ışıkları yanmıyordu. Biri aracın benzininin bitmiş olabileceğini söyledi, ardından aküsü ölmüş olmalıydı ama araç en fazla birkaç saattir dışarıdaydı, bu yüzden Sam gerçek açıklamanın bundan daha karışık olması gerektiğini biliyordu.

Aracın bulunduğunu polis telsizinden duymuşlardı. Heather'ı bırakıp motele dönmelerinden hemen sonraydı. Olay yerine vardıklarında şerif yardımcısının cesedi çoktan ceset torbasına konup götürülmüştü. Sam başka bir şerif yardımcısının böceklerden bahsettiğini duydu ama buna bir anlam veremedi çünkü kasabaya geldiklerinden beri tek bir sinek dahi görmemişti.

pinarnarin

Sarı olay yeri bandı aracın etrafını sarmıştı. Üniformalı polisler aracın etrafında dolaşıp fotoğraf çekiyor ve ölçüm yapıyordu. Diğerleri, alçak sesle kendi aralarında fısıldaşıyordu. Şerif Beckett onları farkedene kadar kimse Sam ve Dean'e dikkat etmedi. Şerif hiç de mutlu görünmüyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu onlara yaklaşırken. "Bana National Geographic saçmalığını anlatmayın çünkü sizi sadece olay mahallerinde görüyorum ve ikiniz de ne not tutuyor ne fotoğraf çekiyorsunuz. Yardımcım ve arkadaşım olan bir adam öldürüldü ve daha fazla budalalığa tahammülüm yok. Yani ya bana doğru düzgün bir yanıt verirsiniz ya da kendinizi kanunsuz tutuklamayla ilgili bir davanın ortasında bulursunuz."

"Sorun çıkarmaya gelmedik," dedi Sam.

"Bunu sormadım."

Dean cebinden Sam'in orada olduğunu farketmediği bir deri cüzdan çıkardı. "Dikkat çekmemeye çalışıyoruz," dedi sır veriyormuş gibi alçak sesle. Cüzdanı açtı. Sam rozeti ve Uluslararası Güvenlik kimliğini gördü.

Beckett rozeti inceledi. "İyi iş," dedi. "Gerçeğine çok benziyor. Eğer ikna edilebilir bir durumda olsaydım beni ikna edebilirdiniz." Şüpheyle Sam'i süzdü. "Sende de bir tane var mı? Tarım Bakanlığı'ndan falan?"

"Sana inandığını sanmıyorum," dedi Sam, Dean'e.

"Bana da öyle göründü."

"Bence ona doğruyu söyleyelim."

"Tamam," dedi Dean. "DEA'danız," diye söze başladı. "Gizli çalışıyoruz."

Şerif kelepçelerine uzandı.

"Cinayet döngüsü için buradayız," dedi Sam aceleyle. Şerif durup başparmağını kemerine geçirdi. "Bu tür doğaüstü olayları, özellikle de şiddet içerenleri inceleriz. Halk hikayeleri, efsaneler, bazılarının canavar dediği yaratıklar. Size kontrol edebileceğiniz istatistikler sunamam ama yaptığımız işte iyiyiz. Şimdiye kadar olanları düşündüğünüzde burada sizin deneyiminizi aşan bir şeyler olduğunu itiraf etmek zorundasınız."

"Siz bir tür hayalet avcısı mısınız?"

"Onlar gerçek değil," dedi Sam. "Biz gerçeğiz."

Şerif Beckett bakışlarını iki gencin üzerinde dolaştırdı. "Hangi hikaye daha saçma bilmiyorum."

"Yani doğruyu söyleyelim dediğinde," dedi Dean alçak sesle, "gerçek doğruyu kastettin."

"Kesinlikle," dedi Sam. "Onun yardımımıza ihtiyacı var ve bizim de ona."

"Cinayetlerle ilgili olarak buradayız," dedi Dean. "Her kırk yılda bir hiç aksatmadan aynı şey yaşanıyor. Sıradışı silahlar, hatta hayvan saldırıları. Daha iyi bir açıklamanız var mı?"

"Hangisinden daha iyi bir açıklama?" diye sordu Beckett. "Henüz sizin açıklamanızı duymadım. Sadece tarif ettiniz."

"Doğruyu söylemek gerekirse hala üzerinde çalışıyoruz."

pinarnarin

"Anlıyorum," dedi Beckett. "Yani bütün o deneyiminiz tam olarak ne işe yarıyor?"

"En azından ortalıkta dolanıp her şey normalmiş gibi davranarak çözebileceğiniz bir şey olmadığını biliyoruz."

"Evlat," dedi endişeli görünen Beckett, "otuz saattir hiçbir şeyi çözebilirmişim gibi davranmıyorum. Eğer elimden gelirse insanları uyarmak istiyorum ama neler olduğunu çözmek... Cinayetler bitene kadar kasabayı bir arada tutsam bana yeter. Kırk yıl sonra tüm bunlar başka bir polisin sorunu olacak."

"Ama biz bu işin sonsuza kadar bitmesini sağlayabiliriz," dedi Sam.

"Bunu nasıl yapacaksınız?"

Sam hafifçe öksürdü. "Bu da başka bir sorun. Karşımızdakinin ne olduğuna bağlı. Ama bu işi çözeceğiz. Böyle şeylerde iyiyizdir."

Beckett yavaşça başını salladı. "Şimdi söyleyeceklerime kendim de inanamıyorum. Olanlar konusunda bir şey yapabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Öğlen alışveriş merkezinin açılışı olacak. Saat şimdi..." Saatine baktı. "Saat yediyi on geçiyor. Belediye Başkanı'nın açılışın ertelenmesine izin vermediğini duydunuz."

"Ama aynı yere toplanan o kadar fazla insan, bunların arkasında her ne varsa onun için karşı konulmaz bir hedef olabilir," dedi Sam.

"Kesinlikle. Eğer oraya ulaşabilirlerse." Başıyla arabayı işaret etti. "Anladığım kadarıyla kasabadan çıkmamız imkansız. Trace'in yapmaya çalıştığı buydu, Flagstaff'a gidip destek kuvvet getirecekti. Kasaba dışına telefon açamıyor ve hatta e-posta yollayamıyoruz ama insanlar bir kere buraya gelip tuzağa düştü mü kolay hedef olacaklar. Hele de hepsi alışveriş merkezine doluştuklarında. Yani bunu durdurmak için bir şey yapabileceğinize inanıyorsanız saat on bire kadar vaktiniz var. Öğlen olduğunda alışveriş merkezinde olacağım: Eğer sizi görürsem ve bu iş bitmemiş olursa ikinizi de hücreye atarım. Adınıza çıkarılmış arama emri var mı?"

Sam ve Dean birbirine bakıp bakışlarını kaçırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye devam etti Beckett. "Önünüzde beş saat var. Eğer iddia ettiğiniz gibi uzmansanız bu kadar zaman size yetmeli."

"Elimizden geleni yapacağız Şerif," dedi Sam. "Söz veriyoruz."

"İtiraf etmekten nefret ediyorum çocuklar ama size güveniyorum."

Polis telsizi cızırdadığında Beckett arkasını dönmüş arabasına gidiyordu. Kısa bir konuşmanın ardından yardımcılarından biri ona seslendi. "Şerif! Jodi Riggins yaşlı adamı gördüğünü sanıyor, Doğu 2. Cadde'ye sapmış!"

"Hemen gidiyorum!" diye karşılık verdi Beckett.

Sam adamı kolundan yakaladı. "Bırakın önce biz gidelim," dedi. "Bize güvendiğinizi söylediniz. Beş dakika zaman verin. Sadece görülmüş, değil mi, kimse öldürülmemiş? Yaşlı adamın işin anahtarı olabileceğini düşünüyoruz

pinarnarin

ve eğer sirenleri açarak giderseniz yeniden ortadan kaybolabilir."

Beckett'in canı sıkıldı, kendi sözlerine ters düşmek istemiyordu ama içgüdüleri hemen olay yerine gitmesini söylüyordu. "Üç dakika," dedi. "Hemen gitseniz iyi olur ve tam üç dakika gerinizde olacağım."

Harekete geçtiler. Impala'ya ilk ulaşan Sam olduğu için direksiyonun başına o geçti. Dean yorum yapmadan yolcu tarafına oturdu ve o daha kapısını kapamadan Sam arabayı çalıştırmıştı.

Dean yolda, nikel kaplama 45'liğini torpido gözünden çıkarıp şarjörü kontrol etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sam.

"Hazırlıklı olduğuma emin oluyorum." Arka koltuğa uzanıp Remington'ı aldı. "Her şeye karşı."

"Konuşmak istiyoruz," dedi Sam, "öldürmek değil."

"Emin olamazsın. Asker ya da Kızılderili'yle aynı kişi olup olmadığını bilmiyoruz."

"Ama eğer onu görürsek bileceğiz."

"Gördüğümüz zaman."

"Tamam, gördüğümüz zaman bileceğiz. Ama katillerden biri değilse, o zaman şahit olabilir. Bir şeyler biliyordur. Belki bir avcıdır."

"Kulağa avcıymış gibi gelmiyor," dedi Dean.

"Çünkü çok az avcı yaşlanana kadar yaşar. Ama olay yerlerinde belirmesi bana bir avcı olduğunu düşündürdü. Hem de bizden daha iyi bir avcı."

"Tamam, haklı olabilirsin Sam. Onu görür görmez vurmayacağız."

Araba gece donmuş olan yollarda ilerledi ve Şerif Beckett'in üç dakikalık boşluğu dolmadan 2. Cadde'ye vardılar. Sağ taraftaki posta kutularından birinde Riggins yazıyordu.

"Tamam, buralarda bir yerlerde," dedi Dean.

Sam yavaşladı. Kendisi sol taraftaki evleri ve bahçeleri incelerken Dean sağ tarafı aldı.

İki blokluk alanı geçtiklerinde Dean bağırdı. "Orada!"

Sam ani fren yapıp arabayı kenara yanaştırdı. "Nerede?"

Dean tek katlı kulübeyle, '70'lerde inşa edilmiş gibi görünen A şeklinde inşa edilmiş evin arasındaki boşluğu işaret etti. "Oradaydı, kayak kulübesi özentisi evin yanında. Yaşlı bir adam, yüz yıllık bir tüfek taşıyor. Belinde bir de bıçak vardı ama iyi göremedim."

"Sen arkasından dolaş," dedi Sam. "Ben diğer taraftan dolanırım. Onu ortada kıstırmaya çalışalım. Ve ateş etmemiz gerekirse beni vurmamaya dikkat et."

"Ateş etmek istemediğini sanıyordum."

"İstemiyorum. Ama etmek zorunda kalabiliriz."

"Çapraz ateş yok," diye tekrarladı Dean. Arabadan indi ve A şeklindeki binaya doğru koşmaya başladı. Sam de arabadan inip arka tarafa dolandı.

Binanın arkasındaki orman sık ağaçlardan oluşuyordu. Sam başlangıçta, Dean dışında hiç kimseyi göremedi. *Onu yine kaybettik,* diye düşündü hayalkırıklığıyla. Der-

pinarnarin

ken Dean bağırıp biraz ileriyi işaret ettiğinde Sam ağaçların oradaki yaşlı adamı gördü.

Winchester'ların ikisi birden koşmaya başladı, uzun bacaklarının sağladığı avantaja güveniyorlardı. Yaşlı adam da koşmaya başladı ama onun bacakları gençlerinki kadar sağlam değildi ve tüfeği dallara takıldığı için adamı yavaşlatıyordu.

Bir dakika sonra onu yakaladılar. Adam tüfeği Dean'e doğrulttu. Sam uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordu.

"Siz iki zibididen biri bir adım daha atacak olursa ikinizi de ton balığı konservesi gibi açarım," dedi yaşlı adam.

Sam adamın gözlerindeki parıltıdan söylediklerinde ciddi olduğunu anladı.

Wanda Sheffield kar yağışının gece durduğunu görüp hayalkırıklığına uğramıştı. Gece battaniyesinin altına girerken sabah gözlerini açtığında her tarafın beyaz bir örtüyle kaplandığını görmeyi ummuştu. Üstü karla kaplı ağaçlar Noel ruhunu canlandırmak için bire birdi.

Noel, Wanda'nın favori zamanıydı. Müziği, dekorasyonu ve herkesi saran neşeyi severdi. Kalabalık alışveriş merkezlerinde alışveriş yapmayı bile severdi çünkü Noel için dekore edilmiş dükkanlara bakmaya bayılırdı. Parlak renkli kıyafetler giyer, kırmızı ve yeşile ağırlık verir, yüzünden gülümsemesini eksik etmezdi.

Bu yıl Noel ruhunu yakalayamamıştı. Ama yakalayacaktı, hiç şüphesi yoktu. Daha ayın başlarıydı.

Yine de, iyi bir kar yağışı Noel için çok iyi bir başlangıç olurdu.

Hayalkırıklığını atlatmaktan başka çaresi yoktu. Bu amaçla organik Fransız rostosunu ısıtıp önceki gün aldığı kruvasanları fırına attı. Buzdolabından reçel ve krema çıkardı. İnsan kendini şımartmaya karar verdiğinde sınır tanımamalıydı. Dolaptan gerçek bir Çin porseleni fincan çıkarıp içine bir kaşık şeker attı.

Wanda etrafında ıvır zıvır olmasından hoşlanmazdı ve Noel için evi süsleyecek olsa da henüz işe koyulmamıştı. 1970'lerden kalma A şeklindeki mimariye sahip evini temiz ve düzenli tutardı. Mutfakta iş yaptığı zaman kullandığı çatal bıçak ve tabakları lavaboya koyar, mutlaka sudan geçirirdi. Çam ağacından yemek masasının başına oturup kahvaltısını ettikten sonra tabakları lavaboya götürdü, artıkları temizledi ve sudan geçirdikten sonra bulaşık makinesine yerleştirdi.

Bulaşık makinesiyle işini bitirip doğrulduğu sırada arka pencerenin önünden bir gölge geçtiğini gördüğünü sandı.

Bulaşık makinesinin paslanmaz çelik kapısını kapadı ve pencereye gitti. Çeyrek dönümlük bir boş arazinin ardından orman başlıyordu. Gerçek adlarını bilmediği için KGK –Küçük Gri Kuşlar– dediği kuşlar karın üzerinde oynaşıp böcek ya da tohum, her ne yiyorlarsa onlardan bulmaya çalışıyordu. Orada burada kardan başını uzatan çimenler görünüyordu. Ve çalılardan bazıları küçük kuşlara sığınak sunmak istercesine dallarını yere doğru uzatmıştı.

pinarnarin

Bunların hiçbiri, pencerenin önünden geçen gölgeyi açıklamıyordu. Wanda yüzünü soğuk cama bastırıp daha büyük bir yaratığı, belki bir şahini ya da kara ayıyı görmek için bahçeyi taradı. Bir zamanlar kasaba etrafında bir sürü kara ayı olduğu söylenirdi ama onların şimdi kış uykusunda olmaları gerekmiyor muydu?

Hiçbir şey göremeyince omuz silkti. Belki de güneşin önünden geçen bir buluttu ve zihni gördüğü şeyi yanlış yorumlamıştı.

Odayı şöyle bir gözden geçirdi. Her şey yerli yerindeydi, masanın üzerinde kırıntı yoktu, tezgaha su damlaları dökülmemişti. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna emin olunca köpük banyosu yapmak üzere üst kata çıktı. Bugün tatil günüydü –Swanson'da kasiyer olarak çalışıyordu, harika bir iş değildi ama faturaları ödemeye yetiyordu– ve öğleden sonra da alışveriş merkezinin açılışına gitmek dışında bir programı yoktu.

Merdivenlerin tepesinde, mutfağa ve oturma odasına tepeden bakan bir oturma bölümü vardı. Birkaç minderle bir okuma lambası... Bir tarafta, ileride okumayı planladığı kitapları dizdiği raflar duruyordu. Köpük banyosundan sonra belki yeni Laura Lippman macerasına başlardı. Oturma bölümünün arka tarafında yatak odası vardı. İki tarafında pencere olan aydınlık bir oda.

Banyoya gidip suyu açtı, küvete kokulu banyo köpüğünden döktü. Antika dolaptan rulo halindeki beyaz havlulardan birini alıp açtıktan sonra düzgünce katladı ve kenara yerleştirdi. Boş küvete su dolarken aşağıdan bir gürültü geldiğini sandı. Bir tak ya da pat sesi. Dikkat etmeye değmezdi ama kadının hayvanı veya misafiri yoktu ve televizyonu ya da radyoyu da açık bırakmadığından sesin kaynağının ne olabileceğini bilmiyordu. Belki pencerelerden birinden içeri bir kuş girmişti. Banyo kapısına gidip dışarıyı dinledi.

Ses tekrarlanmadı.

Şimdi daha garip bir şey vardı. Kapıdaki hava birkaç saniye öncesine kıyasla daha soğuktu. Emin olacak kadar uzun süre orada kaldı. Evet, hava yukarı doğru esiyor ve dışarıdan gelen çam kokusunun banyodaki köpüklerden yükselen çiçek kokularıyla karışmasına yol açıyordu.

Biri arka kapıdan içeri girmişti.

Yatak odasında bir telefonu vardı. Çıplak ayakla, olabildiğince az ses çıkararak oraya yöneldi.

Ama merdivenlerden gelen sesi duyduğunda henüz odaya varmamıştı.

pinarnarin

22

"Silahını indir büyükbaba," dedi Dean. "Tek istediğimiz seninle konuşmak." Bunun doğru olduğuna emin değildi ama söylenecek doğru şeyin bu olduğuna kanaat getirmişti. Sivillerin kendisine silah doğrultmalarından sıkılmıştı.

"Ya bu duyduğum sirenler ne olacak evlat? Onların da ağaçlar arasından esen rüzgarın sesi olduğunu mu iddia edeceksin? Beni aptal mı sandın? Hala bütün duyularım çalışıyor ve aklım da başımda."

"Eminim öyledir," diye araya girdi Sam. "İnan bize, biz de Şerif geldiğinde burada olmak istemiyoruz. Buradan gitmeyi tercih ederiz ama seninle konuşmamız gerek."

"Neden? Bana söyleyecek neyiniz olabilir?"

"Bu saldırıların arkasındaki sen değilsin, yanılıyor muyuz?" dedi Dean. Yaşlı adamı izledikçe adamın insan olduğuna emin oluyordu. Adam titreşmiyor veya gözden kaybolmuyordu ve garip giyinmiş olsa da alışveriş merkezinde gördükleri asker olmadığı kesindi. "Sen de onları durdurmaya çalışıyorsun, biz de. Eğer bildiklerimizi karşılaştırırsak daha başarılı olabiliriz."

"Neden size inanayım? Yanıtla yanıtlayabilirsen."

"Sana Kızılderili, ayı veya askermişiz gibi mi geliyor?" Dean umutsuzca deri ceketinin fermuarını açıp kapadı. "O yaratıklardan birinin fermuarlı bir deri ceket giydiğini gördün mü?"

Yaşlı adam gözlerini daha da kısıp Dean'in deri ceketini süzdü. Tüfeğini kaldırmaya gerek duymadan birkaç adım yaklaştı. Dean'in ilk vardığı sonucun doğru olduğu ortadaydı, adamın belinde üzerine bıçak iliştirilmiş bir kemer vardı. Adamdan bayat peynir kokusu yayılıyordu. Nefesi nemliydi, sanki ciğerleri sıvıyla dolmuştu. *En az doksan yaşında olmalı,* diye düşündü Dean. Ya da belki otuz beş yaşındadır ama hızlı bir hayat sürmüştür. O kadar yaşlı biri için iyi durumda sayılırdı. Şimdiye kadar kasabadaki bütün polisleri atlatmayı başarmıştı.

"Beyefendi, tek yapmak istediğimiz, bildiklerimizi karşılaştırmak," dedi Sam. "Eğer sirenler geldiğinde buradan uzaklaşmış olmazsak bunu yapacak şansımız bile olmaz."

Yaşlı adamın kafası karışmış gibiydi. Ya da belki ne düşüneceğini bilemiyordu. Dean bu yaşlı, kırış kırış yüzü na-

pinarnarin

sıl okuyacağını bilmiyordu. Dudakları aralandı, pembe dili dudaklarının üzerinde dolaştı. Boncuk gözleri ileri geri hareket etti. Çenesi gerildi ama tüm bunların nedeni felç geçiriyor olması da olabilirdi.

Dean çocuğu hırpalarken bir rahatsızlık duymamıştı. Arabasıyla önlerini kesmesi yeterince kötüydü. En azından Impala'ya çarpmamıştı. O zaman çocuğa daha ciddi bir dayak atması gerekirdi.

Ama yaşlı bir adamı tartaklamak... Baştan aşağı yanlıştı. Yapması gerekirse yapardı, özellikle de adamın tetiği çekebileceğine emin olduğu için. Ama bu kez olsun birini konuşarak silahını indirmeye ikna etmeleri işleri kolaylaştırırdı.

Bu sırada sirenler yaklaştı. Beckett onlara üç dakikadan fazla zaman tanımıştı ama yeterli değildi.

"Beyefendi..." dedi Sam. Her zamanki gibi nazikti. Ona böyle davranmayı Stanford'da öğretmiş olmalıydılar çünkü görgü John Winchester'ın eğitim programının bir parçası değildi. "Acele etmeliyiz."

Sonunda yaşlı adam tüfeği indirdi. İkna edici olmayan bir gülümsemeyle gençlere baktığında sapsarı dişleri ortaya çıktı ve sonra yüzü çöktü, alnı kırıştı, sanki o ana kadar günü tek başına kurtarabileceği umudunu korumuştu. "Tamam," dedi çatlak bir sesle. "Gidelim."

"Arabamız var," dedi Dean. Birlikte yolculuk ettikten sonra bu adamın kokusunu arabadan atmak için kaç araba parfümü gerekir? "Gidelim."

Aceleyle Impala'ya doğru gittiler. Yaşlı adam arabaya bindi ve Şerif'in araçları olay yerine geldiğinde Dean çoktan köşeyi dönmüştü.

"Ben Sam, bu da ağabeyim Dean," dedi Sam arka koltuktaki yaşlı adamla konuşmak için arkaya dönerek. "Cinayet döngüsünü durdurmaya geldik."

"Cinayet döngüsüymüş," dedi yaşlı adam ve kıkırdadı. "Televizyondaki yarışmaların adlarına benziyor."

"Genelde biri sana adını söyleyince sen de ona adını söylersin," dedi Dean.

"Ah. Ben..." Duraksadı. Sanki adını hatırlamak için düşünmesi gerekiyordu. Dean bu hissi iyi bilirdi. "... Harmon Baird."

"Tanıştığımıza sevindim Bay Baird," dedi Sam. "Olay yerlerinde görüldün, bu yüzden polisler peşinde. Biz de peşindeydik ama yakalamak için değil, daha önce gördüğümüz asker olmadığına emin olmak için."

"Ah, tamam," dedi Baird. "Oraya geri dönmeliyiz."

"Geri dönmek mi?"

"Bu yüzden oradaydım. Biliyorsunuz, ormandan çıkıyorlar. Eğer yeterince sessizseniz ve ormanı izlerseniz ormandan geldiklerini görebilirsiniz. Bazen bir hayvan, bazen de yaratık kılığında."

"Bir saldırı mı olacak?" diye sordu Dean. "Söylemeye çalıştığın bu mu?"

"Kuzgun olarak geldi," dedi Baird. Dean bilmece şeklinde konuşan insanlardan nefret ederdi. "Sonra yılana dö-

pinarnarin

nüştü. Şimdi bir adam veya bir tanesinin kabuğu diyelim. Kalbi kötülük dolu ve kömür kadar kara."

"Ahbap!" dedi Dean dayanamayarak. "Birini mi öldürecek?"

"Ah, evet," dedi Baird. "Eğer durdurulmazsa kesinlikle öyle yapacak."

Dean frene basıp direksiyonu kırdı ve Impala'yı yüz seksen derece çevirip geldikleri yöne doğru yola çıktı. Neyse ki sokaklar çoğunlukla boştu.

"Nasıl durdurulabilirler?" diye sordu Sam.

"Vurun gitsin," dedi Baird. "Bu kadar basit."

"Onları vurabiliyor musun?"

"Her şeyi vurabilirsin. Bazılarını durdurur, bazılarını durdurmaz. Onları durduruyor."

"Vurun gitsinmiş," dedi Dean alçak sesle. "Sanki biz bunu düşünemezdik."

"Yani ruh değiller," dedi Sam. "Öyleyse ne? Canlanan ölüler mi?"

"Hayata döndürülen ölü şekil-değiştiriciler," diye düzeltti Dean. "Böylesi daha iyi."

"Elbette her kurşunla olmaz."

"Ne tür kurşun kullanıyorsun Baird?" diye sordu Dean.

"Kurşunlarıma haç kazıyorum. Tanrı'nın kuvveti içlerine işliyor."

"Haç mı?" diye sordu Sam.

Dean direksiyona vurdu. "Kurşunları domdom kurşununa dönüştürüyor, seni budala! Kurşunların üzerine X kazıyor ve böylece hedefe vurdukları anda patlıyorlar. Kitaptaki en eski numaralardan biridir."

"Ama onlar ruh ya da yaşayan ölüyse patlayan kurşunlar neden normal kurşunlardan daha fazla zarar versin?" diye sordu Sam.

"Belki mesele haçın kendisidir, sembol onları durduruyor olabilir."

"Tek bildiğim işe yaradığı," dedi Baird.

"Kayatuzu kullanmayı tercih ederim," dedi Sam. "Ama onlar her neyse Dean, eğer vurulabiliyorlarsa onları yenebiliriz."

"Eğer büyükbaba doğruyu söylüyorsa," dedi Dean. "Nereye gidiyoruz Baird?"

"Sivri çatılı eve," dedi Baird.

"Onu son gördüğümde oraya gidiyordu. Kurbanı orada olmalı."

"Şerif'in adamları oradadır," dedi Dean.

"Eğer çoktan gitmedilerse," dedi Sam. "Bay Baird'i arıyorlardı. Onun gördüğü şeyi değil. Katili görseler bile kim olduğunu anlamazlar."

"Eğer bir görünüp bir kaybolmuyorsa," diye karşılık verdi Dean. "Bunu gözden kaçıracaklarını sanmıyorum."

"Noel ağacındaki ışıklar gibi yanıp sönüyordu," dedi Baird.

2. Cadde'ye yaklaştıklarında Dean yavaşladı. Yarım blok ötede polis araçlarından biri duruyordu ama diğerleri gitmişti. Dean ortalıkta hiç polis göremeyince Riggins de-

pinarnarin

nilen kadını sorgulamak üzere eve girmiş olduklarını tahmin etti.

Dean, A şeklindeki evin önünde durdu.

"İşte orası!" diye bağırdı Baird. "Herif içeride."

"Hala orada olduğuna nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Sam.

"Onların kokusunu almaya başladım," dedi Baird. "Ne de olsa üçüncü kez onlarla karşılaşıyorum. Nasıl düşündüklerini bilirim, gerçi yaptıkları şeye düşünmek denemez."

"Hadi," dedi Dean. "Bundan daha sonra da bahsedebiliriz." Arkaya uzanıp Remington'ı aldı. Sam de tabancasındaki kurşunları kontrol etti. Arabadan inmeden önce bir an bakıştılar. Harmon Baird antika tüfeğiyle peşlerinden geldi.

Evin ön kapısı kapalıydı ama tabandan tavana pencereler sayesinde Dean arka kapının aralık olduğunu görebiliyordu. İçeride herhangi bir hareket ya da mücadele izi yoktu. Aslında içeride hiçbir şey yoktu. Bu evde her kim yaşıyorsa minimalist bir hayat tarzı benimsemişti anlaşılan, ki her tarafı pencerelerle kaplı bir evde yaşayan biri için bu son derece uygundu.

"Arkayı kontrol et!" diye bağırdı. "İçeri giriyorum!"

Sam koşarak evi dolandı. Baird henüz bahçeye ulaşmamıştı. Dean kapı kolunu denedi ama kilitliydi. Geri çekilip kapıyı tekmeledi ve kapı kıymıklar saçarak açıldı.

"Evde kimse var mı?" diye boşluğa seslendi Dean.

Bir an için evde hiç kimsenin olmadığını ve yaşlı adamın yanıldığını düşündü ama sonra ikinci kattan bir yerlerden bir çığlık duyuldu.

Sanırım evde biri varmış, dedi kendi kendine. Merdivenlerden yukarı koştu. Oraya ulaştığında Sam'in arka kapıda belirdiğini gördü. Parmağıyla üst katı işaret etti, ardından avcuyla orada kal işareti verdi. Sam işareti anlayıp başını salladı. Dean tüfeği kaldırıp çıkmaya devam etti. Üst kat, alt katın üçte biri büyüklüğündeydi. Merdivenin tırabzanı yukarı varınca kıvrılıyordu ve arkasında ufak oturma bölümü vardı. İki kapı görülüyordu. Kapılardan biri açıktı ve Dean oradan gelen korkutucu inlemeleri duyabiliyordu.

Kapıyı omzuyla açıp tüfeği doğrulttu.

Odada ellili yaşlarında kumral bir kadın vardı, uzaktaki duvarın dibine yapışmıştı, gözleri yaşlarla doluydu. Onun ve Dean'in arasında bir asker duruyordu. Alışveriş merkezinde gördükleri değil, daha genç biri ama üzerindeki üniforma aynı döneme aitti. Sağ elinde dev bir bıçak tutuyordu. *Orijinal bir Bowie bıçağı,* diye düşündü Dean. Asker, kadına doğru ilerledi ama aralarında yatak vardı. Önce yatağı dolaşmak istiyormuş gibi sola döndü, ardından üzerine basacakmış gibi ayağını kaldırdı. Sonra da ayağını indirdi. Anlaşılan karar verememişti.

"Hanımefendi," dedi Dean alçak sesle. "Eğilmek isteyebilirsiniz." Eliyle kadına eğilmesini işaret ederek sözlerini destekledi.

pinarnarin

Sesi duyan asker arkasına döndü. Daha çocuk sayılırdı, on yedi yaşında olmalıydı. Yani öldüğünde o yaşlardaydı. Boğazı kesilmişti ve yara hala görülebiliyordu. Yanaklarındaki çukurlarda ve alnında kemikler görülüyordu. Dean'e baktığı sırada belirip kayboldu ve bir an için kemikleri vücudunun içinde yanan parlak bir ampul tarafından aydınlatılmış gibi göründü. Ardından, gerçek hayattaki gibi normal bir görüntüye büründü ve görüntü bozulup Dean'in en başta gördüğü boğazı kesik ölü adama dönüştü.

Adam daha önce kararsız olsa da Dean'in tehdit oluşturduğunu kavramakta güçlük çekmedi. Büyük bıçağını kaldırıp Dean'e saldırdı.

Dean, Remington'ın tetiğini çekti. Kayatuzu genç askerin kafasından ve vücudundan kalan parçaların üzerine yayıldı. Bir köşeye büzülmüş olan kadın, adamın parçaları etrafa dağılırken bir çığlık kopardı.

Askerin alt kısmı titreyip düştü, birkaç saniye için yatağın üzerinde oturur pozisyonda kaldı ve yere devrildi. Orada bir belirip bir kayboldu ve derken tamamen ortadan kalktı. Aynı anda vücudunun kalan parçaları da kayboldu. Duvarlarda kayatuzunun izi kalmıştı ama Dean'in kurşununun etkisiyle etrafa saçılan et parçaları kaybolmuştu.

"Her şey bitti," dedi Dean. "Gitti."

Zavallı kadın isterik bir şekilde ağlayarak daha bir saniye önce üzerinde olan vücut parçalarını temizlemeye çalıştı ama artık üzerinde hiçbir şey yoktu.

"Tamamen gitti," dedi Dean.

"Ama..."

"Biliyorum. Anlamaya çalışmayın," diye önerdi Dean. "Böylesi daha kolay."

Kadın gözyaşları arasından gülümsemeyi denedi. Ayağa kalkıp bluzunun koluyla gözlerini sildi. "Her kimseniz teşekkürler."

"Önemli değil," dedi Dean. "Bir de, kapınızı tamir etmesi için birini çağırmanız gerekebilir. Kırdım sanırım."

pinarnarin

23

Dean'in talimatlarına uyan Sam alt katta bekledi. Aşağıya inen Dean onun Harmon Baird'i de durdurmayı başardığını gördü.

"Ne oldu Dean?" diye sordu Sam.

"O askerlerden biriydi," dedi Dean. "Daha bir çocuktu. Boğazı kesilmişti ve burada yaşayan kadına aynısını yapmaya çalışıyordu. Ama yaşlı adam haklıymış. Onlara ateş ettiğinde kayboluyorlar. Birkaç kere titreşip sonra puf, ışınlanmışçasına yok oluyorlar."

"Onları doğru malzemeyle vurmayı başarırsan," dedi Sam kısık bir sesle. "Her neyse, Bay Baird'i birileri silah sesini duyup gelmeden önce buradan olabildiğince uzaklaştırmalıyız."

"Aynı şeyi düşünüyordum." Dean üst kattaki kadına seslendi. "Hanımefendi, biz gidiyoruz. Yolun aşağısında Riggins'lerin evinde Şerif'in adamları var. Kapınız tamir edilene kadar sizinle kalmalarını isteyebilirsiniz."

Kadın karşılık vermedi, henüz konuşacak durumda değildi. Dean, korkusunu atlattığında kadının toparlanacağını tahmin ediyordu.

Omuz silkti. Sam ve Baird'le birlikte kırdığı kapıdan çıkıp arabaya gittiler. Polis arabası hala yolun ilerisindeydi. O gün ikinci kez 2. Cadde'den uzaklaştılar. Kimse gürültüleri duyup sokağa fırlamamıştı.

O yaz Dean on dört, Sam on yaşındaydı. Babaları onları Rocky Dağları'na kampa götürmüştü. Bir hafta Colorado'da kulübede kalmışlardı. Dean için orası cennetti. Mavi gökyüzü, kulübenin yakınlarından akan nehir, diğer taraftaki çalılar, çiçeklerle kaplı ahşap köprü.

O yerin gerçekten cennet olmasını engelleyen tek şey, Dean'in on dört yaşında olması ve kızlarla tanışıp spor yapmaktan hoşlanmasıydı. Ama babaları öyle bir seçenek sunmamıştı ve Dean babası ne derse yapar, babası nereye giderse oraya giderdi.

O gün Dean, babası ve Sam ağır sırt çantalarını yüklenip üç gün kamp yapmak üzere vahşi doğanın ortasına dalmışlardı. Her ikisinin çantasını da babaları hazırlamıştı. Dean'inki otuz beş kilo, Sam'inki yirmi beş kiloydu. Sırtlarında ağır yükleriyle beraber bütün sabah yürü-

pinarnarin

yüp kısa bir öğle molası verdikten sonra yola devam ettiler. Çalılar inceldi ve ortadan kayboldu, yerlerini kalın ağaçlar aldı. Sonunda kayalık yamaçlara vardılar. Hava hafiflemişti ve soğuktu. Yolun çoğunda babaları hızlı bir ritim tutturmuş ve çocuklarına denizciyken veya anneleri öldüğünden beri öğrendiği şeyleri anlatmayı sürdürmüştü. Onlara Loup Garou'yu ve Manitu'yu, Suriyelilerin ekinmu'sunu, Yunanların keres'ini, mumyaları, golemleri, zombileri ve başka bir sürü şeyi anlattı. Bir gün hayatlarının bağlı olabileceği testleri, tuzakları ve gelenekleri öğretti. Çocukları daha önce pek çok kez ava götürmüştü. Onları bir gün kendisi olmadan da avlanabilecek şekilde yetiştirmek istiyordu.

Sonunda akşam olup gölgeler dağı kapladığında çantalarını çıkarıp oturmalarını emretti. Her zaman olduğu gibi bu emre de uydular.

Babaları çantasını çıkarmadı. Ayakta durmayı sürdürdü. "Bundan öğrenmeniz gereken en önemli ders çocuklar," dedi, "kimseye güvenmemek. Bana bile. Her zaman size söylenenleri sorgulayın. Söylenenlerin doğruluğunu kontrol etmek için harcayacağınız birkaç dakika, sonradan saatler harcamanızı engeller. Hayatınızı bile kurtarabilir."

"Ne demek istiyorsun baba?" diye sordu Dean. Zihninin derinliklerinde korkunç bir düşünce belirmişti ve yürüdükleri sırada yola dikkat etmediğini kavradı, dönüş için babasına güvenmişti.

"Demek istediğim, ikiniz de yola çıkmanızdan önce sırt çantalarınızı kontrol etmediniz. İhtiyacınız olan şeyleri çantanıza koyduğuma güvendiniz."

"İhtiyacımız olan şeyleri mi?" diye sordu Sam.

"Burada bir saat oturun," dedi babaları. "O zaman hava kararmış olacak ve kamp kurmalısınız. Yarın kulübeye doğru yola çıkarsınız. Tabii eğer yolu hatırlarsanız. Sizi sonraki güne kadar görmeyi beklemiyorum. Ya da belki bir sonraki güne kadar."

"Ama..." diye itiraz edecek oldu Dean, hemen ardından çenesini kapadı. Babaları onları test ediyordu. Hep böyle yapardı. Onlara öğretir, ardından öğrenip öğrenmediklerini kontrol ederdi. O ana kadar bu testte başarısız olmuşlardı. Yakınarak işleri kötüleştirmeyecekti.

"Baba, bunu yapamazsın..." diye söze başladı Sam.

Dean onu susturdu. "Kes sızlanmayı Sammy. Başımızın çaresine bakarız."

Sammy sızlanmayı kesti ve babaları dağdan aşağı inmeye başladı. Dean onun izlerini takip edebileceklerini düşünmüştü, elbette babaları izlerini silmeye vakit ayırmazsa, ki buna vakit ayıracak türde bir adamdı.

O gittiğinde iki çocuk sırt çantalarını açtı. Üst taraftakiler normal şeylerdi. Dikkatsiz gözlerin çadır sanabileceği kumaş ruloları. Ama altında Dean'in çantasında bir kutu beysbol kartı, domuz konservesi ve fasulye konservesi –konserve açacağı yoktu– birkaç tuğla, buruşturulmuş kağıtlarla dolu bir torba ve hiçbir işlerine yaramayacak baş-

pinarnarin

ka ıvır zıvırlar vardı. Sam'in çantası da aynı şekilde hazırlanmıştı. İkisinin çantalarında da kibrit, uyku tulumu veya çadır, pusula veya yiyecek yoktu. Göğüslerine bağladıkları mataralarda suları vardı, en azından bu konuda endişelenmeleri gerekmiyordu.

Ama hava kararıyordu ve yakında karınları acıkacak, uykuları gelecekti.

"Ne yapacağız?" diye sordu Sam. Sadece on yaşında olduğundan Dean şimdilik kardeşinin üstüne gitmemeye karar verdi. Ama yakınacak olursa onu en yakın uçurumdan aşağı sallandıracaktı.

"Ben tepeden aşağı iniyorum," dedi Dean. "Karanlık olmadan olabildiğince aşağı inmeyi deneyeceğim. Ağaçların sık olduğu bölgede hava daha sıcak olacaktır. Belki yemek için böğürtlen veya tavşan bulabiliriz."

"Ama burada bir saat beklememiz gerekiyor," diye itiraz etti Sam.

"Babam öyle dedi ama çantalarımızda üç günlük mühimmat olduğunu da söyledi. Onun her söylediğini dinlemek mi istiyorsun, yoksa bu akşam bir şeyler yiyebilmek mi?"

"Yemek sanırım."

"O zaman yürümeye başlayalım."

Ertesi gün hava kararıktan hemen sonra kulübeye varmayı başardılar. Aç, yorgun ve öfkeliydiler. Ama Dean itiraf etmek zorundaydı, çok değerli bir ders almışlardı.

Harmon Baird'in hikayesini dinlerken bu dersi unutmamaya çalıştı.

Yaşlı adam iki konuda haklıydı. Hangi eve saldırılacağını biliyordu ve saldırganları vurmak onları yok ediyordu. Dean eve girip genç askerle yüzleşerek bu iki noktayı doğrulamıştı.

Ama Yolun Sonu'ndaki odalarında yatağına oturduğu sırada adam inanılması çok güç bir hikaye anlattı. Eğer Dean o güne kadar gördüklerini –hem hayatı boyunca hem Cedar Wells'e geldiklerinde gördüklerini– görmemiş olsa anlatılanların tek kelimesine bile inanmazdı.

"Doksan bir yaşındayım," diye söze başladı Baird. Isıyı adamın rahat edeceği kadar açmış, önüne de koridordaki içecek makinesinden aldıkları bir gazoz koymuşlardı. Yaşlı adam şapkasını çıkarmıştı ve kafası neredeyse keldi. "Sizin cinayet döngüsü dediğiniz şeylerin iki tanesini yaşadım. Ben onları kırklıklar olarak düşünüyorum."

"Kırklık ne?" diye sordu Sam.

"Hiç. Sadece kırklık. Bu konuda başkalarıyla sohbet ettiğim söylenemez ve kafamın içinde bunu düşündüğüm zaman neden bahsettiğimi biliyorum."

"Sanırım haklısın."

"Elbette haklıyım. Dediğim gibi, daha önce iki tanesini atlattım. Bu üçüncüsü. İlkinde bacak kadar velettim ama neler olduğunu gördüm. Babamın boğazının bir Kızılderili bıçağıyla kesildiğini gördüm. Halam sırtından vuruldu. Komşum –en kötüsüydü– bir atın arkasına bağlanıp derisi yüzülene kadar yerde sürüklendi."

"Bu kötüymüş," dedi Dean.

pinarnarin

"Gerçekten kötüydü genç adam," diye hak verdi Baird. "Üzerimde derin bir etki bıraktı."

"Eminim bırakmıştır."

"Kırk yıl sonra, bildiğiniz gibi, her şey yeniden başladı. Bu sefer neler olduğunu hemen anladım çünkü ilk olayları unutmam mümkün değildi. Üniformalı askerlerin ve Kızılderililerin saldırıları, bir belirip bir kaybolan insanlar ve şekil değiştirip insana dönüşen hayvanlar, hayvana dönüşen insanlar. İkinci kez aynı şeyleri görmek çok daha korkunçtu."

"Ne yaptın?" diye sordu Sam.

"Savaşabileceğim kadar savaştım, işte bunu yaptım. İlk seferinde kimse peşime düşmemişti. Yoksa şimdi burada olamazdım. Ama ikinci sefer? Benim için geldiler. Dokuz kere saldırıya uğradım. Tüfeğimi ve tabancamı ve bir baltayı, hatta şömine demirini kullanıp onlarla savaştım. Neler yaptıklarını biliyordum ve bana zarar vermelerine izin vermeye niyetim yoktu. Bazılarını öldürdüm, öldürmek denebilirse ve diğerlerini kovaladım. Benimle uğraştıktan sonra kolay avlara döndüler." Yaşlı adam gözlerini ovuşturdu. "O zamanlar evliydim. Sevgili Betty'me ulaştılar. Onu çok kısa süreliğine, yiyecek ve cephane almak için evde yalnız bırakmıştım. Yanında bir de silah vardı ama bir şekilde ona ulaşmışlar. Göğüskafesini boydan boya açmışlar. Onu evin arkasına gömüp bunu yapanı bulmaya gittim ama onları takip etmek mümkün değil."

"Neden?" diye sordu Dean. "İz bırakmıyorlar mı?"

"Bazen evet, bazen hayır. Bazen izler kaybolup hiçliğe dönüşüyor. Bazen izler değişip başka izlere dönüşüyor. Onlar belirli bir yerden gelmiyorlar. Neydi o kelime?" Biraz düşündükten sonra parmaklarını şıklattı. "Maddeleşiyorlar, evet bu. Pis işlerini halledip yeniden ortadan kayboluyorlar."

"Bunu gördün mü?"

"Betty öldürüldükten sonra eve geri dönmedim. Onu gömüp ormana gittim çünkü oradan geldiklerini görmüştüm. Günlerce o ormanda yaşayıp nereden geldiklerini öğrenmeye çalıştım. Bir liderleri olup olmadığını keşfetmeyi denedim. Tek keşfettiğim, orada olmadıklarıydı ve sonra oradaydılar ve görebileceğiniz hiçbir iz yoktu. Ne zaman nerede maddeleşeceklerini gösteren hiçbir ipucu yoktu. Biri bir gece tam karşımda belirdi –neredeyse tepemde– ve bir santim geride değil de onun maddeleştiği yerde duruyor olsaydım ne olacağını merak ettim. Elbette ona sormadım, baltamla kafasını uçurdum. Vurmak kadar işe yaradı. Artık eskisi kadar inatçı değiller. Güçlüler ama uzun zamandır ölüler ve ölüme dönmekten hoşlanıyorlarmış gibi görünüyorlar."

"Yani, doğru iz üzerindeydik," dedi Sam. "Onlar diriltilen ölüler."

"Şimdi yapmamız gereken, onları kimin, neden diriltti-ğini bulmak," dedi Dean. "Ve bunu durdurmak."

"Başladığımız yerde olmasak da," dedi Sam, "ilerleme kat etmiş sayılmayız. Harmon, Cedar Wells'e kin tutan birini tanıyor musun? Saldırıların arkasında olabilecek biri?"

pinarnarin

Baird sol eliyle sağ dirseğini tutup sağ eliyle sarı dişlerine vurdu. "İkinci kırklıktan sonra kasabadan taşındım. 1966 yılıydı. Bu kasabayı zaten sevmezdim ve Betty öldükten sonra bir anlamı kalmadı. Çok uzağa gitmedim, otuz kilometre öteye taşındım ama elbette yeniden olması ihtimaline karşı tarihe dikkat ediyordum. Hazırlıklı olduğumu söyleyebilirim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kasabaya gelip durdurmayı denemeliydim."

"Ve baştan beri bunu yapıyordun," dedi Sam. "Bu yüzden olay yerlerinde seni gördüler. Ama şimdi bilmemiz gereken, bunların arkasında kimin olduğu? Kırk yılda bir bu döngüyü başlatan biri olmalı ve kim olduğunu bulabilirsek olayları durdurabiliriz."

"Sanırım size baştan söylemeliydim," dedi Baird. "İlk seferinde, 1926'da ailem büyük bir sığır çiftliğinde çalışıyordu. Orada yaşıyorduk. Babamı, halamı ve komşumuzu öldüren saldırılar o çiftliğin arazisinde gerçekleştirildi. Annem olup bitenlerle çiftliğin bir ilgisi olduğuna emindi. Orada olan bir şeyin kötülüğü çektiğini söylüyordu. Sonrasında çiftlikte kalmak istemedi, şehre taşındı ve ona cinayetlerin sadece çiftlikte işlenmediğini, kasabada da işlendiğini söylediğim halde beni dinlemedi."

"Ona inanıyor musun? Sence tüm bunların arkasında çiftlik mi var?"

Baird sırıttı. Bu gülümseme Dean'e lezzetli bir yiyeceği süzen çizgi roman akbabalarınınkini anımsattı. "Hiçbir fikrim yok çocuklar. Cedar Wells veya çiftlik umrumda değil. Hayatta kalmamın ve kırk yıl sonra geri gelmemin tek nedeni hayalet veya her neyseler o şeylerden nefret etmem. Ama bu konuyu birkaç kez düşündüm ve sanırım her şeyin başladığı yer çiftlik olabilir."

"Bizi oraya götürebilir misin?" diye sordu Dean.

"Eski çiftlik yıllar önce satıldı. Ufak parçalara bölündü, bir kısmına evler yapıldı. Orada her ne varsa çoktan kesip biçip birilerine dağıtmışlardır."

pinarnarin

24

Howard Patrick anacaddedeki emlak ofisinin kilidini açıp içeri girdi ve sadece odayı değil, Noel ağacını, hareketli Grinch'i ve elektrikli Menorah'ı aydınlatan ışıkları yaktı. Her dinin sembolünün aralığın başından ocak on beşe kadar vitrinde olmasına özen gösterirdi. Sergileyebilecek elektrikli bir Kwanza bulsaydı onu da vitrine koyardı. Zaten karısıyla çocukları Noel'e ek olarak Kwanza'yı da kutlamaya başlamıştı. Böylece çocukların Afrikalı kökenlerini keşfedeceklerini umuyorlardı. Ama tüm bu sembolleri vitrinde tutmasının nedeni Kaibab Emlak'ın herkesin gelebileceği bir yer olduğunu göstermek istemesiydi. Herkesin yaşayacak bir yere ihtiyacı vardı ve Howard Patrick evlerini alıp satmalarında yardım eden kişi olmak istiyordu.

Masasının başına geçmeden önce durdu ve Noel şarkıları dışında hiçbir şey çalmayan radyoyu açtı. Johnny Mathis, Noel şarkısını söylüyordu. Howard gülümsedi. Rahat şeylerden hoşlanırdı. İyi bir evin rahatlığı, dolgun bir banka hesabının rahatlığı, aile sahibi olmanın rahatlığı ve tanıdık bir şarkının rahatlığı. Termostatı açıp içerinin ısınmasını bekledi.

Masası cilalanmış meşedendi ama adam yıllardır masanın üstünü görmemişti. Masası sürekli kağıtlarla kaplıydı. Broşürler, notlar, kontratlar, katlanmış gazete ilanları... Bir keresinde orada kendi adına yazılmış ve iki ay bozdurulmamış bir çek bile bulmuştu. Kağıtların kaplamadığı tek noktada telefonu yer alıyordu.

Paltosunu askıya astıktan sonra oturdu ve çantasını ayağının dibine bıraktı. İçinden bilgisayarını çıkarıp kağıtların üzerine koydu ve bilgisayarı çalıştırdı. Ofisteki sıradan bir gün.

İlk işi e–postalarını kontrol etmekti. Artık her şey internet üzerinden yapılıyordu. Henüz masasından kalkmadan evleri gösterip satabileceği bir noktaya gelmemişti ama o günün de yakın olduğuna inanıyordu. Şimdiden evlerin fotoğrafları kilometrelerce yol alıp tek tek bütün evleri gezmenin yerini almıştı. Müşterilerin aklında genelde ne tür bir yer istediklerine dair belirgin detaylar olurdu ve onu internette bulduktan sonra, bir de gözleriyle görmek isterlerdi. Ama çoğunlukla karar verilmiş olurdu veya kredi hesaplamalarının yardımıyla anlaşma yapılırdı.

pinarnarin

Bugün on dokuz yeni e–posta gelmişti. Üçü çöptü, hemen sildi. Dördü kişiseldi. Diğerleri öyle ya da böyle işle ilgiliydi. Onları okuyup yanıt vermeyi denedi ama yollamayı denediği bütün postalar hata mesajıyla geri geldi. Teknik servisi aramayı denedi ama telefon çalışmıyordu. Bir saat on bir dakika uğraştı. Pencereyi kapattı, saate baktı, arkasına yaslandı ve bacaklarını esnetti.

Sekiz elli altı. Saat dokuzda bloğun etrafında yürüyüp bir fincan kahve içmek için Tekerlek'e uğramayı severdi. Arkadaşları ve komşularıyla selamlaşır ve Howard Patrick'in ev alıp satmak istediklerinde iş yapmak isteyecekleri harika bir adam olduğunu onlara hatırlatırdı sürekli.

Dışarı çıkmadan önce son bir telefon açmaya vakti vardı. Önceki gün Juliet Monroe'yi aramayı denemişti çünkü pazartesi günü California'dan gelecek olan müşterisi onun çiftliğiyle ilgileniyordu. Kadın telefona yanıt vermemişti, ki oldukça sıradışı bir durumdu. Kadının telesekreterine mesaj bırakmıştı ama geri dönen olmamıştı, ki bu çok daha sıradışıydı. Stu'yu aramayı denemiş, ona da ulaşamamıştı. Sonunda da kadına bir e–mail atmıştı ve buna da herhangi bir yanıt gelmemişti.

Kasaba dışına çıkmış olabilirdi ancak bunu yapacak olsa önceden emlakçıya haber verirdi. Üstelik her zaman e–postalarını kontrol ederdi ve mekanı satmayı o kadar istiyordu ki bir alıcının olduğunu duyduğunda bu fırsatı asla kaçırmazdı.

Howard'ın anahtarı vardı elbette ve kadın olsa da olmasa da çiftliği gösterebilirdi ama başka birinin evine girmeden önce izin almayı tercih ederdi.

Cep telefonundan kadının cebini aradı. Dört kere çaldı, ardından telesekreter çıktı. Adam mesajı dinleyip sinyal sesini duyduktan sonra konuştu, "Juliet, yine ben, Howard. Bugün cumartesi ve sana bahsettiğim şu adam pazartesi günü çiftliğe bakmaya gelecek. Ona çiftliğin resimlerini gösterdim ve çok ilgilendi. Bu yüzden, lütfen pazartesi onu getirip getiremeyeceğimi söylemek için beni ara. Teşekkürler ve muhteşem haftasonları."

İnsanlar bazen onu 'Bay Muhteşem' diye çağırırdı çünkü ne zaman biri onun nasıl olduğunu veya işlerinin nasıl olduğunu veya ailesinin nasıl olduğunu veya havanın nasıl olduğunu sorsa bu kelimeyi kullanırdı. "Muhteşem," derdi, "her şey muhteşem!" Lakaba aldırmıyordu. İnsanlar üzerinde olumlu bir imaj yaratmasına yardımı oluyordu ve başarının sırrı olumlu imaj yaratmakta gizliydi. Bizim Howard Patrick, bizim Bay Muhteşem, onun iyi bir işi var. Benim için evimi satabilir.

Belki de Juliet haftasonu kasabadan ayrılacağını haber vermeyi unutmuştu. Böyle şeyler olurdu.

Ama Cedar Wells'te garip şeyler oluyordu. Herkes bundan bahsediyordu ve fısıltılar dünden beri yüksek sesli konuşmalara dönüşmüştü. İnsanlar öldürülüyordu ama kimse kim tarafından veya neden olduğunu bilmiyordu. Ve çiftlikte tek başına yaşayan Juliet de herkes kadar saldırı-

pinarnarin

ya açık durumdaydı. Bir de e–postalar ve telefonla ilgili şu sorunlar vardı.

Tekerlek'e gitmek yerine işten bir süre uzaklaşıp Juliet'e uğramaya karar verdi. En azından huzursuzluğunu gidermiş olacaktı.

Kontrol et. Güvenmeyi boşver, her şeyi kontrol et. Babalarının öğüdü buydu ve Sam de Dean gibi o dersi gayet iyi hatırlıyordu. Harmon Baird elinde tüfeğiyle motel odasının önünde beklerken –başka insanlar da silah taşımaya başladıklarından kimse adama fazla dikkat etmemişti– adamın anlattıklarını tartışıp söylediklerinin doğru olup olmadığını kontrol etmeye karar verdiler.

Adam anlattıklarından emin görünüyordu. Pek çok olay yerinde görülmüştü, yani saldırganları çoğu insandan daha iyi tanıyordu. Ama emin olmalıydılar. Bu yüzden ormana gittiler. Uzun çam ağaçları, bulutların arasından arada bir kendini gösteren sabah güneşini engelliyordu. Kuzeyden esen soğuk rüzgar kötü havanın habercisiydi. Dean'in elinde Remington vardı, Sam'in elindeyse kısa namlulu tüfek. İkisi de yanlarına tabanca ve kayatuzuyla doldurulmuş yedek kurşunlar almıştı.

Sam elinde bir de kızılötesi termal okuyucu tutuyor, yeşil lazer ışıklarını bir o tarafa bir bu tarafa tutup ağaçların arasındaki farklı yolları tarıyordu. İlerledikleri sırada aletin ekranını her tür doğaüstü aktivite için kontrol ediyordu.

"Bir şey var mı?" diye sordu Dean.

"Hiçbir şey yok." Geyik avlıyor olsalar da aynı şeydi ama büyük ihtimalle şimdiye kadar çoktan geyiği yakalamış olurlardı. Sam vakit kaybettikleri hissini üzerinden atamıyordu. Baird ormandan geldiklerini söylemişti ama orman çok geniş bir alanı kapsıyordu ve yaşlı adam haklı olsa bile yanlış yeri kontrol ediyor olabilirlerdi. Ayrıca Baird neredeyse 91 yaşındaydı ve çoğunlukla mantıklı konuşuyormuş gibi görünmesi bunamadığı anlamına gelmezdi. "Belki başka bir yeri denemeliyiz Bay Baird?" diye sordu. Onlar ormanda donarken kasabada başkaları ölüyor olabilirdi.

"Deneyebileceğimiz bir sürü yer var evlat," dedi Baird yüzünde yeniden beliren o garip gülümsemeyle. "Hepsi birbirinin aynı. Nereden geldiklerini veya ne zaman geldiklerini bilemezsin, tahmin etmen gerek. Tahmin ve umut, işte bu kadar. Tahmin ve umut."

"Ummaktan sıkılmaya başladım," dedi Dean. "Bir şeylere ateş etmek istiyorum."

"Ateş etme şansını bulacaksın genç adam. İnan bana. Çok geçmeden aradığın şansı bulacaksın."

Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? diye sormak istedi Sam. Nerede ne zaman ortaya çıkacaklarını bilmiyorsa bunu nasıl bilebilirdi? Baird'den çoğu zaman düzgün bir yanıt almanın zor olduğunu öğrendiği için sormaya zahmet etmedi. Baird bildiğini biliyordu ve gerisiyle ilgilenmiyordu. Gerçi aynı şey başkaları için de söylenebilirdi. Belki Baird'in kendine duyduğu güven dini inançlarla kıyaslanabilirdi. Sam olayları kontrol eden büyük bir gücün varlığı-

pinarnarin

na inanırdı, Dean inanmazdı. Sam, Dean'in bilmediği bir şey biliyor değildi ama bilimin anlattığından fazlasının olduğunu hissediyordu. Zaten savaştıkları şeylerin çoğu bilimin sınırlarının ötesindeydi. Bu yüzden babasının öğüdünün aksine, buna kontrol etmeye gerek duymaksızın inanmayı tercih ediyordu.

Baird de katil ruhların ormanda maddeleştiklerine inanıyordu.

Sam aleti kapatmak üzereydi ki yeşil ışınlar titreşti ve bir saniyeliğine bir ışık patlaması oluştu. Makineden yumuşak bir bipleme duyuldu. Baktıklarında ışınları bölen bir şey göremiyorlardı ama ışınlar bölünmüştü. "Dean."

"Tamam," dedi Dean alçak sesle. Tüfeği doğrulttu. Sam aleti kapatıp ceketinin iç cebine kaldırdı.

Harmon Baird sırıtıyordu.

Işınların bölündüğü noktada bir geyik duruyor, koca kahverengi gözleriyle gençlere bakıyordu. Bir saniye önce orada değildi. Ardından oradaydı. Derken, gerçek bir geyik gibi uzaklaştı.

Onu takip ettiler. Sam geyiği bir saniye için ağaçlardan birinin arkasında kaybetti ve yeniden gördüğünde... Şeey, artık geyik değildi. Karşısında keskin dişli bir çakal duruyordu.

"Şekil-değiştirici," dedi Dean.

Baird tüfeğini kaldırıp çakala doğrulttu. "Bekle," dedi Dean. "Biraz zaman ver."

Baird şaşırmış görünse de parmağını tetikten çekti.

Çakal gözden kaybolup yeniden belirdi ve bu sahne birkaç kere tekrarlandı. *Kanepeden kalkıp yumruklayarak düzeltmek isteyeceğiniz bir televizyon gibi,* diye düşündü Sam.

Hayvan hırlayarak avcılara baktı, sanki saldıracaktı. Üçü de parmakları tetikte bekledi.

Hayvan saldırmak yerine yine dönüp uzaklaştı.

Üç adam peşine düştü. Dean çalıların üzerinden atlayıp çakalı takip ederken Baird deli gibi kıkırdıyordu.

Hayvan bir çam ağacının etrafını dolanıp granit kayaların arkasında kayboldu. Sam sola sapıp Dean'in önüne geçti ve kayaların arkasına ulaştı. Önünde çakalın kürkünü ve kuyruğunu görebiliyordu.

Ama kayaların arkasına ulaştığında gördüğü bu olmadı çünkü bir adam kayanın arkasından fırlayıp odun parçasını suratına indirdi. Sam yıldızları gördü ve kayaların dibine yığıldı.

pinarnarin

25

Gözlerini yeniden açtığında ışık fazlasıyla parlaktı. Gözlerini kapattı ve bunu yapmak da canını yaktı. Gözleri kapalı olarak yüzüne dokundu. Eli ıslaktı, kan yüzünden. Yeniden gözlerini açma riskine girdi ve parmaklarına bulaşan kırmızı rengi gördü.

"Güzel. Hala hayattasın," dedi Dean.

"Bunun iyi olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum," diye karşılık verdi Sam. "Şimdilik berabere olduğunu söyleyebilirim."

"Seni iyi benzetti," dedi Dean.

"Eğlenmene sevindim," dedi Sam. "Kimdi?"

"Biri işte," dedi Dean. "Kovboy ya da öyle bir şey olabilir, söylemesi zor. Oduncu gömleği giymişti ve sakallıydı."

pinarnarin

"Paul Bunyan gibi yumruk attığı kesin." Sam sırtüstü uzandığını farketti ve doğrulup kayaya yaslanmayı denedi. Hareket ettiği anda midesi bulandı. "Kötü bir fikirdi."

Dean kardeşinin oturmasına yardım etti. "İyi olacaksın. Alnında bir şişlik olacak, yarına kadar moraracağına eminim."

Sam yeniden alnına dokundu. Saçları yaraya yapışmıştı. "En azından birimizin eğlenebildiğine sevindim Dean. Oduncuya ne oldu?"

"Onu vurdum," dedi Dean.

"Ve?"

"Bu sabah olanla aynı şey oldu. Önce parçalar ormana saçıldı ve ardından hepsi kayboldu. Adam geldiği yere döndü. Cebinden aleti alıp etrafı taradım ama doğaüstü aktivite görünmüyordu."

"Ya çakal?"

"Harmon onu takip ediyor."

"Tek başına gitmesine izin mi verdin?"

"Biz onu bulmadan önce gayet iyi idare ediyordu. Belki bizden bile iyi. Seni burada tek başına bırakmak istemedim, sürüklemek gibi bir şansım da yoktu. Gelecek sefer nereye koştuğuna dikkat etsen iyi olur."

"Orada değildi ve derken... Birden karşımda belirdi. Ne kadar baygın kaldım?"

"Bir dakika, belki iki. Hepsi bu."

Sam kayayı ittirip ayağa kalkmaya çalıştı. "Kalkmama yardım et. Peşinden gitmeliyiz."

Dean, Sam'in koluna girip onu ayağa kaldırdı. "Çok haklısın."

Dengesini bulamayan Sam hafifçe sallandı. Dizleri tutmuyordu ve bir an düşeceğini sandı ama ayakta durmayı sürdürdü.

"Vay be," dedi Dean sırıtarak. "Yüzün yemyeşil olunca kafandaki morlukla çok güzel uydu. Yeni bir moda bile başlatabilirsin."

"Hangi yöne?" diye sordu bu yorumu duymazdan gelen Sam. Başına yediği darbe onu bayıltmış olabilirdi ama Baird'in ve çakalın uzaklaşmasını istemiyordu. Ayakta dururken dengesini kaybedebilirdi ama hareket edecek olursa en azından doğru yöne yuvarlanmış olurdu.

Dean kasaba tarafındaki ağaçları işaret etti.

"Mantıklı." Sam yürümeyi denedi ve imkansız olmadığını görerek sevindi. "Geliyor musun?"

Elektrikler kesildiğinde Juliet ekmek kızartıyordu. Bir an ekmek kızartma makinesinin içindeki teller akkor halindeydi ve mutfak kızarmış ekmek kokuyordu, bir an sonra bir klik sesi duyuldu ve elektrik kesildiğinde oluşan sessizlik evi kapladı. Kadının normalde farketmediği gürültüler, buzdolabının uğultusu, ampullerin zayıf cızırtısı ortadan kalktı ve her yer sessizleşti.

Kurt, diye düşündü. Sorunun güç hattından kaynaklanmadığını biliyordu. Komşusunun evinde, kurdun oraya da saldırmadığını varsayacak olursa, büyük ihtimalle hala

elektrik olmalıydı. Sorun sadece kadının evindeydi ve bunun arkasında da o kurt vardı.

Düğmesine basarak kızarmış ekmeği çıkardı ve tabağa koyup üzerine margarin sürdü. Çaydanlıkta sıcak su vardı. Yani hayvan kahvaltıyı mahvetmeyi başaramamıştı. Dün gece akşam yemeği yemediği için açlıktan ölüyordu.

Yine de yemeğe başlamadan önce mutfak çekmecesinde tutuğu feneri bulup çamaşır odasına gitti. Orada sigorta kutusunu bulup sigortaları kontrol etti, hepsi sağlam görünüyordu. Her birini denedi ama sigortada bir sorun yoktu.

Yani, tıpkı telefonda olduğu gibi, kurt bir şekilde eve gelen hattı kesmeyi başarmıştı. Kutuyu kapatıp kahvaltısını etmek üzere mutfağa geri döndü.

Ardından aklına bir şey takıldı. Bir kurt elektrik hattını nasıl kesebilirdi? Büyük ihtimalle ısırarak. Ama yüksek voltajı ısıracak olursa kesinlikle çarpılırdı!

Mutfağı atlayıp yeniden üst kata çıktı. Ross'un ofis olarak kullandığı ikinci yatak odasına geçti ve eve gelen elektrik hatlarının geçtiği direği kontrol etti. Ölü bir kurt görecek olursa mutluluktan cesedin çevresinde dans edecekti.

Öldüğünden beri Ross'un ofisine girmemişti. Masası, bilgisayarı, sertifikaları ve diplomaları hala odadaydı. Adamın giysilerinin çoğunu kiliseye bağışlamıştı. Sahip olduğu birkaç mücevher, kitapları ve biriktirmekte ısrar ettiği dergiler de kiliseye gitmişti. Kadın bir zamanlar paylaştıkları çekmeceden kendisine ait olan eşyaları almış ama odayı olduğu gibi bırakmıştı.

pinarnarin

Odayı bir uçtan bir uca geçip pencerenin önüne gitti. Haklıydı, pencereden elektrik direği görülebiliyordu. Parmak ucuna kalktığında dibini görebildiğini keşfetti. Direkten inen kablonun ucu parçalanmıştı.

Kıvılcımlar saçıyor olması gerekmez mi? diye merak etti. Kesilen elektrik kabloları öyle yapmaz mıydı? Kıvılcımlar saçarlardı ve insanlar onlara yaklaşamazdı.

Ama bu kablo tamamen cansızdı. Ölü bir kablo.

Juliet canavarın bu işi nasıl becerdiğini bilmiyordu. Yalnızca kabloyu koparmakla kalmamış, kendisine zarar verecek elektrik akımının da gelmemesini sağlamıştı.

Ama kadın çoktan karşısındakinin sıradan bir kurt olmadığına kanaat getirmişti. Hayvanın hareketleri hayvanlar dünyasının içgüdüsel tavırlarına uygun olmaktan uzaktı.

Pencereden uzaklaştığı sırada aşağıda bir hareket dikkatini çekti. *Bir ışık,* diye düşündü ardından ve iyice ileride gün ışığının camın üzerinden yansıdığını anladı. Çok uzakta olduğu için ne olduğunu tam seçemiyor ama ışığın bir arabanın ön camından yansıdığını tahmin ediyordu.

Pencereyi açıp dışarıyı dinledi. Sabah sessizliğinde bir arabanın motorunu duydu. Araba gittikçe yaklaşıyordu.

Pencereyi kapatıp kilitledi. Baştan beri beklediği an buydu. Çalışan bir arabaya sahip olan biri eve doğru geliyordu. Kurdun pencereden pençesini sokup zorla camı açmasını istemediği için tekrar kilidi kontrol etti. Artık kurtuluş yakın olduğundan hiçbir şeyin kendisine engel olmasını istemiyordu.

Pencerede durup arabanın yaklaşmasını izledi. Birkaç dakika sonra kim olduğunu anladı. Cherokee cipiyle Howard Patrick. Adam yolda çok vakit geçirdiği için konforlu bir araba almayı tercih etmişti. Kısa süre sonra arabanın içinde Howard'ı da gördü.

Adam çitleri geçip kadının ve Ross'un her zaman bahçeleri olarak düşündükleri bölgeye girdiğinde Juliet pencereden uzaklaşıp alt kata indi.

Ama bir şey kadının irkilmesine yol açtı. Bir şeyler yanlıştı. İlk önce ne olduğunu anlamadı ama bir an sonra farketti.

Çitin yanındaki çimenler boyunca ilerliyordu. Kürkünün rengi neredeyse kurumuş çimenlerinkiyle birleşiyordu. Bir an gördüğünün gerçek olup olmadığına emin olamadı. Ama sonra altın rengi gözleri ve pembe dili farketti. O anda her şeyi anladı. Kurt, Howard'ı izliyordu. Adamın doğrudan ön kapıya gelmesini sağlamalıydı.

En azından kurdun pencereye yakın olmadığını biliyordu. Camı açıp dışarı sarktı. "Howard!" diye bağırdı. "Howard, bu tarafa!" Kollarını salladı. Cipin içinde Howard'ın anahtarı kontaktan çıkarıp kapısını açmaya hazırlandığını gördü. "Hayır!" diye bağırdı adama. "Howard, daha yakına gel!"

Şimdi adam da kadını görmüştü. Ne olduğunu anlamayarak el salladı ve gülümsedi. Kadının söylediklerini duyamadığı ve el kol işaretlerini anlamadığı belliydi. Kadın yeniden elini sallayıp adama daha yakına gelmesini işaret etti.

pinarnarin

Adam kadını işaret ettiğinde başını sallayıp "Evet! Daha yakına gel!" diye bağırdı.

Adam kadını duyamıyordu. Bunu anlatmak için elini kulağına götürdü ve arabanın penceresine uzandı. Ama anahtar kontakta olmadığı için pencere açılmadı. Anahtarı tekrar kontağa soktu. "Hayır!" diye bağırdı kadın. Ardından adamın anahtarı kontağa takmadan arabayı çalıştıramayacağını kavrayıp başını salladı. "Evet! Daha yakına gel!"

Hayvan harekete geçti, neredeyse sürünerek ilerliyordu. Cipten en fazla beş metre uzaktaydı ve Howard'ın oturduğu yerden hayvanı görmesi imkansızdı. Ama kadın hayvanı açıkça görebiliyordu. Omuzlarının kaslarını, kürkünü ve açık ağzındaki sivri dişleri.

"Kapıya kadar gel!" diye bağırıp kapıyı işaret etti.

Howard kadının işaret ettiği yere baktı ve o anda Stu'nun cesedini gördü. Yüzü bembeyaz oldu ve ağzı açık kaldı.

Hemen arabanın kapısını açıp dışarı fırladı.

"Hayıııır!" diye bağırdı Juliet. Canavar saldırdı. Gözün takip edebileceğinden hızlı hareket ediyordu. Bir oradaydı ve derken diğer taraftaydı. Sanki aradaki mesafeyi ışık hızıyla aşmıştı. Howard hayvanı son anda gördü ama kaçması mümkün değildi. Bir çığlık attı ve yere devrildi.

Ufak bir teselli de olsa en azından cip Juliet'in görüş alanını kapadığından kadın katliamı görmedi. Ama kurdun adamı bir bez bebek gibi parçaladığını biliyordu.

Kurt –kadın hayvanın dişi olduğuna karar vermişti ama ona cinsiyet atfetmeyi reddediyordu, o bir canavardı– bir

süre Howard'la uğraştı. Juliet bakışlarını ayıramayarak pencerenin önünde durdu. Gözyaşları yanaklarından aşağı boşalıyordu.

Sonunda hayvan ağzı kıpkırmızı olarak cipin arkasından çıktı. Kadının durduğu pencereye bakıp iki kere göz kırptı. Kadın, hayvanın vakit öldürdüğü izlenimine kapıldı, onunla oyun oynuyordu.

Nerede olduğumu biliyor, diye düşündü.

Biliyor...

pinarnarin

26

Duydukları silah sesi Sam'le Dean'in Harmon Baird'i bulmalarını kolaylaştırdı. Çakal onu Cedar Wells'e değil kasabanın doğu tarafındaki ormana götürmüştü anlaşılan. Hayvanın izlerini ve onun peşinden giden Harmon Baird'in bıraktıklarını takip etmek kolay olduğundan, kardeşler ne yöne gideceğini biliyordu.

Bu yüzden tüfek seslerini duydukları anda birbirlerine bakıp hızlandılar. Yarasına rağmen Sam ağabeyine ayak uydurabiliyordu, ikisinin de silahları hazırdı.

Birkaç dakika sonra devrilmiş bir ağaç kütüğünün arkasına saklanmış olan Baird'i gördüler. Tüfeğini kütüğe yaslamış etrafı inceliyordu. Tam o anda bir silah sesi daha duyuldu ve adam kurşundan korunmak için eğilip küfretti.

Sam ve Dean de adamın yanına saklandı. Bir kurşun daha kütüğü sıyırdı.

"Sana kim ateş ediyor?" diye sordu Dean. Tüfeğini kütüğün üzerine koyup nişan alacak birini aradı. Ateş eden kişi yakına gelmediği sürece Sam'in bir yararı olmazdı ama genç adam her ihtimale karşı taşıdığı yarı otomatik Glock'u çıkardı.

"Çakal başkalarıyla buluştu," dedi Baird. "Bir Kızılderili ve birkaç asker gördüm. Çakal kartala dönüşüp birkaç kere çevrelerinde döndü ve sonra kasabaya gitti. Kanadından vurmaya çalıştım ama ıskaladım ve diğerleri beni buraya çiviledi."

Sam saldırganları görmek için başını kaldırdı ama izliyor olmalıydılar ki genç adam son anda çekilmese kurşunun hedefi olacaktı.

"Onlar bizi şişlemeden biz onları şişlemeliyiz," dedi.

"Bana uyar," diye ona hak verdi Dean. "Ben sağı alıyorum. Sen solu al. Harmon, sen burada kal ve sana ateş etmelerini sağla."

"Elbette," dedi Baird. "Nasıl olsa çok yaşadım, değil mi? Artık işe yaramıyorum ha?"

"Bunu demek istemedim," diye karşılık verdi Dean sert bir sesle. "Bizim kadar hızlı veya sessiz olabileceğini düşünmüyorum."

"Seksen yıl bu ormanda avlandım," diye itiraz etti Baird. "Her ağacı tanırım. Ben de herkes kadar sessiz olabilirim."

pinarnarin

"Zaman kaybediyoruz," dedi Sam. Üstelik kar, giysilerinden içeri girip rahatsız olmasına yol açıyordu. "Dean haklı, biz gitmeliyiz. Sen burada durup arada bir onlara doğru ateş et. Eğer birini halledebilirsen şansımız artar."

O ve Dean ayağa kalkıp karar verdikleri yönlere koştu. Uzaklaştıkları sırada Sam, Baird'in homurdandığını duyabiliyordu. "Hale bak, torunum olacak yaştaki bir zibididen emir alıyorum..."

Sam büyük bir çamın arkasına saklanarak önünü kontrol etti. Kendisini koruyabilecek bir sonraki ağaçla arasında aşması gereken bir açıklık vardı. Aradaki birkaç çalının dikkat çekmesini engelleyeceğini umarak eğilip ileri atıldı.

Çalıların hiçbir yararı olmadı. Kurşunlardan biri bir adım ötesine saplandı. Sam kendini bir sonraki çalının dibine fırlattı.

Orada durup ağaçları gözetledi, adamların ya da ruhların ya da her neyseler onların nerede olduğunu görebilmeyi umuyordu. Bir görünüp bir kayboluyor olmaları gerektiğini biliyordu ama tamamen maddeleşmeden ateş edemeyeceklerine emindi.

Bir silah sesi daha duyuldu ve Sam tüfekten çıkan kıvılcımları gördü. Sağ tarafındaki kayaların oradaydılar. Bu atışlar Baird'in olduğu yere yönelmiş gibiydi ve Baird de ateş ederek karşılık verdi.

Demek adamlara yaklaşmıştı. Dean'in de diğer taraftan yaklaştığını umdu. Çapraz ateşe tutacak olurlarsa üç saldırganı haklamaları kolaylaşırdı.

Bakışlarını kayadan ayırmadan sürünerek diğer çalıya ulaştı ve kireçtaşına doğru hızla koştu. Arkasına saklanıp Glock'unu çıkardı. Neredeyse tabancasının menzilindeydiler ve kayatuzu dolu kurşunları onları mıhlamaya yeterdi.

Derin bir nefes alıp dünyadışı yaratıklara saldırmaya hazırlandı. Ama saldırmadan hemen önce bir an için yakınlarda birinin ağladığını duyduğunu sandı. Yaralı biri mi, yoksa korkmuş biri mi olduğunu çıkaramıyordu.

Saldırmalı mıydı, yoksa önce ağlayan kişiyle mi ilgilenmeliydi?

Son kez ağlayan birini duyduğunda Juliet'le karşılaşmışlardı. Yine de önce bir bakması gerektiğine karar verdi. Ağlayan kişinin kaçmaya kalkıp çapraz ateşte kalmasını istemiyordu. Temkinli adımlarla çalıların ve ağacın etrafından dolaştı ve yüzünü karlara gömmüş ağlayan bir çocukla karşılaştı. Çocuğun korktuğu belliydi. Her hıçkırıkta omuzları sarsılıyordu.

"Hey," dedi Sam yumuşak bir sesle. "Orada birkaç dakika daha dayanmalısın, sonra her şey yoluna girecek, tamam mı?"

Çocuk onu duyduysa bile belli etmedi. Daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu Sam. "Canın yanıyor mu?"

Bu sefer çocuk hareket etti. Başını kollarının arasından çıkardı. Yüzü saçının başladığı yerden çenesine kadar kesilmişti. Kaşları karlarla kaplıydı. Kocaman mavi gözlerini Sam'in üzerine dikti.

pinarnarin

"Sana bir doktor bulacağız," dedi Sam. "Birkaç dakika daha dayan."

Çocuk hiçbir şey söylemedi, cenin pozisyonunda yatmayı sürdürdü. Belki dokuz yaşlarındaydı. Yoksul birine benziyordu. Ormanda çok vakit geçiriyor olmalıydı.

Sam çocuğun bir şeyler söylemesini diledi çünkü katil ruhlar hiçbir zaman konuşmazdı.

Çocuk ayağa fırladı, elinde ürkütücü bir bıçak vardı. Sam'e saldırdı.

Bu çocuk gerçek mi, diye merak etti Sam, *yoksa kafama aldığım darbe yüzünden bir tür beyin kanaması mı geçiriyorum?* Oğlanın titreştiğini görmediği için emin olamıyordu. Bıçaklanmak istemiyordu ama masum bir çocuğu vurmak da istemiyordu.

Oğlan aralarındaki mesafeyi kapayıp Sam'e saldırdı. Sam bıçaktan kurtulmayı başarıp çocuğu kolundan yakaladı. O zaman çocuğun görüntüsü titreşti ve kaybolup Sam'in elinden kurtuldu. Bir saniye sonra birkaç adım ötede yeniden ortaya çıktı ve bıçağı Sam'in böbreğine doğru savurdu.

Sam yana çekilip ateş etti. Kısa namlulu tüfeğin kabzasıyla çocuğun çenesine vurdu. Oğlan ağlama sesi dışında hiç ses çıkarmamıştı, bu darbeye de tepki vermedi.

Yeniden saldırdı. Bıçağı hala sıkı sıkı elinde tutuyordu ve onu Sam'e doğru savurdu. Bu sefer Sam silahın tetiğini çekti. Kayatuzu küçük çocuğu paramparça etti.

Bir saniye sonra çocuktan geriye hiç iz kalmamıştı. Arkadaki kayalıklardan silah sesleri duyuldu. Dean'in düşmanla karşılaştığını tahmin etti ve kendisi arkasını korumak için ağabeyinin yanında değildi.

Dean kalın gövdeli bir çam ağacının arkasına saklanmıştı. Doğru düzgün bir av tüfeği getirmiş olmayı diledi. Ne yazık ki gerçek bir çarpışmayla karşılaşmayı beklememişti. Zaten eğer Baird'in domdom kurşunlarını saymazsanız yaratıkları öldüren kurşun değil kayatuzuydu. Gerçi şu anda bunların hiçbiri umrunda değildi. Silah, silahtı ve son kertede hepsi işini görürdü. Ama Sam için endişelenmişti çünkü kardeşi hala ortalıkta yoktu.

Kötü adamları halledene kadar Sam'i kontrol edemezdi. Remington'ı ağacın diğer tarafına uzatıp kayalara ateş etti. Ve yeniden ağacın arkasına saklandı. Ruhların bir şeyler söylemelerini diledi. En ürkütücü yanlarından biri de doğadışı sessizlikleriydi. Bağırsalar veya çığlık atsalar bir şeyleri vurduğunu bilirdi.

Sırtını ağaca verdiğinde ağacın gövdesine saplanan kurşunu hissetti. Tek bir kurşun, önceki gibi iki ya da üç değil. Bunu iyiye işaret kabul etti. Üçe kadar sayıp doğruldu ve ağacın diğer tarafına geçip tüfekle farklı bir noktaya nişan aldı. Bu sefer düşmanlarından birini görebiliyordu, elinde Winchester olan sarışın bir asker. Dean ateş etti, kayatuzunun adamın yüzüne saçılıp onu yok edişini izledi.

Hepsi bitmiş miydi? Ağacın arkasından çıkıp tüfeği doldurdu ve kayaları gözetledi. Bir şey hareket etti, mavi bir kumaş. Daha yaşlı bir asker, belki bir teğmen, hala kayala-

pinarnarin

rın arkasında saklanıyordu. Eğer asker yakın zamanda kendini göstermezse onu vurmak için yeni bir pozisyon almak zorunda kalacaktı.

Ve hareket ettiği sırada yaşlı Baird'in onu kötü adamlarla karıştırmamasını umdu.

Dean elinde dolu tüfeğiyle kayaları gözetlerken kanat sesleri duydu. Son anda başını kaldırıp üzerine gelen kartalı gördü. Kendini korumak için sol kolunu kaldırdı ama hayvan pençesini cekete geçirip yüzüne saldırdı. Keskin gagası, yanağına isabet etti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Dean tüfeğiyle hayvanı vururken. "Git başımdan seni tüy torbası!"

Gaga yeniden genç adama doğru eğildi ama bu sefer hedefi gözdü. Dean yuvarlanıp silahını bıraktı ve canavarı bacaklarından yakaladı. Ardından onu savurup kafasını çam ağacının gövdesine indirdi. Hayvanı üçüncü kez ağaca vurduğunda kartalın sol gözü yerinden çıktı ve kafatası parçalandı. O anda Dean hayvanın sihirli bir yaratık değil gerçek bir kuş olduğu gerçeğini kavradı.

Silah sesi duydu. Ona nişan alınmamıştı ve Winchester'ın değil Sam'in silahının sesine benziyordu. Yerden tüfeğini aldı. Bir sürü garip kavgaya karışmıştı ama bu açık farkla aralarında en garibiydi. En azından Sam de kavgaya geri dönmüş gibi görünüyordu.

Ağacın etrafını kontrol ettiğinde kayalar arasındaki boşluktan hala askerin ufacık bir parçasını görebildiğini farketti. Sam'den iz yoktu. Eğer bulunduğu yerden ateş ederse ancak birkaç kayatuzu tanesi açıklıktan geçip askere ulaşırdı. Ama asker aynı açıklıktan nişan alıp Dean'i tuttura-bilirdi.

Adama yaklaşmalıydı.

Gökyüzünü tarayıp başka kuşların ona saldırmayacağını umdu. Kuş falan görmeyince kayalara doğru koştu. *Beni vurma Harmon*, diye geçiriyordu içinden.

Neredeyse kayalara varmıştı ki ayağı bir köke takıldı ve dengesini kaybetti. Aynı anda asker başka bir tarafa ateş etti. Sam'e mi? Tüfekten yükselen ses, kırılan dalların sesini bastırdı.

Dean kayalığı gözetledi. Asker oradaydı, ağaçlara nişan almıştı. Anladığı kadarıyla ruhların şarjör değiştirmeye ihtiyacı yoktu. Dean nişan alıp tetiği çekti.

Yeniden baktığında askerin durduğu yerde oluşan gri bulutu gördü, kayaların arkasındaki saklanma yeri boştu.

"Sam!"

"Ben iyiyim Dean!" diye bağırdı Sam. "Ya sen?"

"Ben de iyiyim! Hepsi temizlendi! Kıçını kaldırıp buraya gel!"

Kayalığa uzanan yolu kaplayan çalılar ikiye ayrıldı ve Sam görüş alanına girdi. Yüzünde tatsız bir ifade vardı.

Dean yanağındaki yaraya dokundu. Parçalanan derinin altından hala kan akıyordu.

Demek ikimiz de aynı durumdayız...

pinarnarin

27

"Açılışı ertelemeyeceğiz," diye ısrar etti Belediye Başkanı Milner. Sesini yükseltme noktasını çoktan geçmiş, artık bağırmaya başlamıştı. Sürekli kravatının düğümüyle oynayıp duruyor, boynuna geçirilen idam ipiymiş gibi onu gevşetmeye çalışıyordu.

"Donald, açılışı ertelememizin gerekmemesi için elimden gelen her şeyi yaptığımı biliyorsun," diye karşılık verdi Jim Beckett. Belediye Başkanı'nın ofisindeki rahat deri koltuğa oturmuştu. Ofis Navaho ve Hopi zanaat eserleri ve antikalarla doluydu. Beckett adamın bu eserlerin bir kısmını yasadışı yollardan elde ettiğine emindi. O anda orası dışında herhangi bir yerde olmayı dileyerek Belediye Başkanı'nı ikna etme çabalarını sürdürdü. "Başka ne yapabiliriz bilmiyorum."

"Ulusal muhafızları çağıramaz mısın? Valiyi aramayı denedin mi?"

"Kasabanın dışını arayamadığımızı biliyorsun," dedi Beckett. Milner'la bu konuyu çoktan tartışmışlardı ama adam artık gerçekleri göremediği bir noktaya ulaşmıştı. İşlerin kendi arzuladığı gibi olmasını istiyordu ve kimse onu aksinin gerçekleştiğine ikna edemezdi. "Ayrıca kasaba dışına da gidemiyoruz. Trace denerken öldü."

"Yani sen bana Cedar Wells'in etrafında bir tür sihirli bariyer olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Komik, bir saat önce bir UPS kamyonu gördüğüme yemin edebilirim. O kamyon bir yerlerden gelmiş olmalı."

"Doğru," dedi Beckett. "Şoförü durdurup bir sonraki emre kadar kasabadan ayrılamayacağını söyledik. Duruma hiç memnun olmadı ama merkezi aramayı deneyip başaramadığında bize katıldı."

Milner tarihi kil çömleği alıp ellerinde çevirdi. "Yani kasabanın etrafına, insanlara buraya gelirlerse bir daha asla ayrılamayacaklarını söyleyen tabelalar mı asmamız gerekiyor? Bunun turistlere ne yapacağını biliyor musun? Alışveriş merkezinin satışlarından bahsetmeye gerek bile duymuyorum."

"İnsanların bunu bilmeden gelmelerine izin vermek hiç adil değil," dedi Beckett. "Onları uyarmak kasabanın adını kötüye çıkarabilir, bize gülünmesine bile yol açabilir. Ama

pinarnarin

insanların burada tuzağa düşüp öldürülmelerinden iyidir. Hem de onları koruma şansımız varken."

"Kimseye haber vermemizin yolu olmadığını biliyorsun, değil mi Jim? Alışveriş merkezi haftalardır bugünkü açılışın tanıtımını yapıyor. Yerel radyo istasyonlarına ulaşabilsek bile ancak sınırlı sayıda insana açılışın iptal edildiğini haber verebiliriz. Ama Cedar Wells'in kendi radyo istasyonu bile olmadığından ulaşabileceğimiz insanların sayısı sınırlı olacaktır. Yapabileceğimiz en iyi şey, yollara polis yerleştirip çok yaklaşmadan insanları çevirmelerini sağlamak."

Öfkeyle çömleği masaya bıraktı. "Kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyuyor musun? Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

"Keşke yapmıyor olsaydık Donald."

"Uydu telefonunu denediniz mi? Telsizi?"

"Duman dışında her şeyi denedim Donald." Dumanı dahi düşünmüştü ama kimsenin onları okuyabileceğini sanmıyordu. Dev bir ateş yakıp eyalet itfaiyesinin dikkatini çekmeyi bile düşündü ama sonra vazgeçti çünkü eğer gelirlerse onlar da kasabaya tıkılıp kalırdı.

"Bu olay neden Janie Jennix belediye başkanıyken gerçekleşmedi? Bununla uğraştığını görmeyi isterdim. Paçayı kolay kurtardı."

"Her kırk yılda bir Donald. Birkaç gün sürüyor ve bitiyor. Pazartesi günü büyük ihtimalle her şey normale dönmüş olacak."

Milner gömleğinin yakasıyla oynadı. "Pazartesiye kadar mı? O zamana kadar daha kaç insan ölecek? Kaç hayat mahvolacak? Böyle bir olaydan sonra alışveriş merkezi insanların ilgisini çeker mi?"

"Yanıtları bilmenin imkanı yok," dedi Beckett. "Ve dürüst olmak gerekirse beni endişelendiren onlar değil."

"Öyleyse seni endişelendirenin ne olduğunu bilmek isterdim Jim."

"Kurtarabildiğim kadar insanı kurtarmak istiyorum. Şimdilik bildiğimiz kadarıyla bunu yapmanın tek yolu kurbanlarına ulaşmadan önce katilleri bulup öldürmek." Onların kayatuzuyla öldürülmeleri gerektiğini ve insanlar bunu duyduğundan beri gönüllü bulmakta zorlandıklarını söylemeye gerek duymadı. Winchester denilen çocuklar arayıp adama haber vermiş o da yardımcılarına söylemişti. Ve kasabadaki bütün kayatuzları bir anda tükenmişti.

"Yani ne olursa olsun, insanlar ölecek."

Belediye Başkanı'nın durumun ciddiyetini anlamak konusundaki beceriksizliğine şaşıran Beckett başını salladı. "Gerçek insanlardan bahsetmiyoruz Donald. Onlar hayalet veya ona benzer bir şey. Ama öldürebiliyor ve öldürülebiliyorlar."

Milner yuvarlak yüzünü ellerine gömdü. Kalın parmakları vardı. Beckett bir sosis reklamını hatırlayıp ister istemez ortaya çıkan isterik gülme isteğini bastırmaya çalıştı. Pişirdiğinizde şişerler!

pinarnarin

"Harika," dedi Milner parmaklarının arkasından. "Kasabanın yollarına hayaletler yüzünden kapalı olduğumuzu yazan tabelalar koymak istiyorsun."

"Bu kadar açık konuşmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi Beckett. "Daha inanılır bir senaryo uydurabiliriz. Bir salgın mesela ya da kimyasal sızıntı. İnsanların uzak durmasını sağlayacak ama tehlikenin geçtiği duyurulduğunda geri dönmelerine engel olmayacak bir şey."

"Eğer tehlikenin geçtiğini duyuracak birileri kalırsa."

"Ne yazık ki söylediğinde haklısın Donald. Ne kadar süreceğini kesin olarak bilmiyoruz ve kaç kişinin peşine düşeceklerini kestirmenin imkanı yok."

"Bir tanesi beni öldürse de kurtulsam," dedi Milner.

Ne dilediğine dikkat et, diye düşündü Beckett. *Dileğin gerçekleşebilir.*

Sam ve Harmon Baird'le birlikte Dean ruhların kullandığı saklanma yerine baktı. Bir dakika önce orada olduklarına dair en ufak bir iz yoktu. Kar pürüzsüzdü, üzerine saçılan kayatuzu sayılmazsa ne bir ayak izi ne de cesetlerden bir iz vardı.

"Kesinlikle ruhlar söz konusu," dedi. "Ama daha önce karşılaştığımız ruhlara benzemiyor." Yanağına dokundu. "Görünüşümü bozmaları hiç hoşuma gitmedi."

"Ruh oldukları konusunda haklısın," dedi Sam. "Bu da bizi neden bunu yapıyorlar ve onları nasıl durdururuz sorularıyla baş başa bırakıyor. Harmon, çiftlikle ilgili başka bir şey hatırlamadığına emin misin?"

"Çiftlikle ilgili pek çok şey hatırlıyorum," dedi Baird. "Ama hiçbiri kırklıklarla ilgiliymiş gibi görünmüyor."

"Örneğin ne?" diye ısrar etti Dean. "Öyle görünmese de her bilginin yararı olabilir."

"Konuşurken arabaya geri dönelim," diye önerdi Sam. "Başka ruhların ortaya çıkması ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıyız."

Diğerleri de ona hak verdi ve yola doğru yürümeye başladılar. Yürüdükleri sırada Baird de çiftliği anlattı. "Bakır Çan Çiftliği adında bir çiftlikti," dedi. "Amblemi, Ç'nin içinde B harfiydi. Sanırım bizden önce başka bir adı vardı ama ben büyüdüğüm sırada adı buydu. Çiftlik evinin önünde Yetim Madeni'nden çıkarılan bakırdan yapılma büyük bir çan vardı."

"Ulusal Park'taki maden mi?" diye sordu Sam.

"Öyle."

"Ulusal Park'ta maden olduğunu bilmiyordum," dedi Dean.

"Artık yok. Eskiden vardı. Yetim'den bakır çıkarırlardı, sonra da uranyum."

"Büyük Kanyon Radyoaktif Ulusal Parkı," dedi Dean tatsız bir kahkaha eşliğinde.

"Öyle de diyebilirsin," dedi Baird. "Madenciler işleri bittiğinde bir tek atmak için Parlak Melek salonuna giderdi. Orada hem turistleri hem işçileri bulurdunuz. Her neyse, benim yanlarında büyüdüğüm insanlar satın alana kadar çiftliğe ne dendiğini bilmiyorum, belki de hep Bakır

pinarnarin

Çan'dı. Ama maden 1918'e kadar çalışmıyordu ve o noktada çiftlik en az kırk yıldır yerindeydi."

"Yani bölgeye yerleşim 1850'lerde mi başlamış?" diye sordu Sam.

"O zamanlar birkaç kişi gelmiş. Fazla değil. Bu sayede çiftliğin ilk sahibi bu kadar büyük topraklar üzerinde hak iddia edebilmiş. Daha sonra başkaları gelince toprağı elinde tutmak zorlaşmış. Sonra da Murphy'ler gelmiş, annemlerin yanında çalıştığı aile. Eski büyük çiftliğin bir parçasını satın almışlar. Murphy'lerin on iki bin dönüm arazisi vardı ve üstelik bu orijinal çiftliğin küçük bir parçasıydı."

"Ve ilk cinayet döngüsü, 1926'daki sen çiftlikte yaşadığın sırada mı gerçekleşti? Murphy'lerin oraya sahip olduğu dönemde?"

"Öyle, Sam."

"Bundan önce olan herhangi bir şey hatırlıyor musun, olayları başlatmış olabilecek, kasabaya ve diğer yerleşimcilere kızmalarına yol açan bir şey?" diye sordu Dean.

"Hatırlamaya çalışıyorum," dedi Baird. "Ama hiçbir şey bulamıyorum."

Arabaya ulaştılar ve Dean kapıyı açıp Baird'in arkaya geçmesine izin verdi. Sam yolcu koltuğuna geçti. "O zaman annen neden çiftliğin tüm bunların bir parçası olduğunu düşündü?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi Baird. "Sanki biri 26'da ya da 66'da bana bunun nedenini söylemişti ama kesinlikle kimin söylediğini veya ne olduğunu hatırlamıyorum."

Dean, Impala'yı çalıştırıp gaz bastı ve tatmin edici gürültüyü dinledi. Geri kalan her şey cehenneme doğru sürüklenirken bile güvenebileceği bir şey olduğunu bilmek güzeldi.

"Bazen insanlar o büyük çiftliklerle ilgili hikayeler yazar," dedi Sam. "Resmi olarak yayınlanmasa bile bu hikayeler bazen bireyler tarafından bastırılır. Kütüphanede öyle bir şey olabilir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Baird.

"Neden?"

"Çünkü yazmayı bitirmedi."

"Kim?" diye sordu belirsiz konuşmalardan sıkılan Dean. "Biri yazmaya mı başladı? Yazdıklarına ne oldu? Kimdi?"

"Adı Neville Stein'dı," dedi Baird. "Dün aklıma geldi."

"Hala hayatta mı? Bizimle konuşur mu?"

"Konuşamaz," dedi Baird kendinden emin bir sesle.

"Neden?"

"Dün onu vurdum. Adını da o zaman hatırladım. Elbette zaten ölüydü. İlk kırklıktan sonra ölmüştü, 1919'la 1923 arasında. Öğretmendi ve o zamanlar kasabanın gençleri öğretmenleri ciddiye almazdı. Adamın yaptığı en büyük hata kovboylardan birinin kızkardeşine çıkma teklif etmek oldu. Sanırım aklında öğle vakti piknik yapmak vardı. Kovboy onu başından vurdu. Ben de dün aynısını yaptım. Bir daha hiç kimseyle konuşamayacak."

pinarnarin

28

"Nerede öğretmenlik yapıyordu?" diye sordu Sam. "Burada, kasabada mı?"

Baird, Cedar Wells'in sessiz sokaklarından geçtikleri sırada pencereden dışarıyı izliyordu. Birkaç kere silahlı insanlar gördüler ve birkaç dakika onları izlemeleri gerekti. Bir belirip bir kaybolmadıklarına ve ölü olmadıklarına emin olacak kadar. Gerçek insanlar olduklarına kanaat getirdiklerinde yollarına devam ettiler.

"Hayır," dedi Baird sonunda. O kadar uzun süre beklemişti ki Sam bir an ne sorduğunu hatırlayamadı. "Çiftlikte ufak bir okul vardı. Çoğu zaman en az bir düzine çocuk olurdu, bu yüzden herkesi kasabaya yollamak yerine okul kurmaya karar verdiler."

"Ne kadar uzakta?"

"Altı-yedi kilometreden fazla değil," dedi Baird. "Ama artık o mesafeyi benim gençliğimde olduğundan çok daha hızlı aşabiliyorsunuz."

"Yine de cinayetlerin işlendiği alan dahilinde," dedi Sam. "Ve kasabalıların gidebileceği mesafede."

"Şerif sınırın yirmi kilometre civarında olduğunu söyledi," dedi Dean hızlıca. "Şerif yardımcısı oraya kadar gidebilmiş."

"Evet, Cedar Wells kasaba sınırları dahilinde," dedi Baird. "Her zaman Cedar Wells posta adresine sahipti."

Sam'in aklı çalışıyor, Neville Stein'la ölen sırlara ulaşmanın başka bir yolunu bulmayı deniyordu. "Bildiğin kadarıyla not tutar mıydı?" diye sordu. "Eğer bir kitap yazmayı planlıyorsa not tutmuş olmalı."

"Şimdi düşünüyorum da sanırım tutuyordu," dedi Baird. Şakaklarını ovuşturup küçük gözlerini kırpıştırdı. "Günlük tutuyordu, okulda öyle bir şeyleri olduğunu hatırlıyorum çünkü çocukları onlardan uzak durmaları konusunda uyarırdı. Sanırım çiftliğin tarihçesini falan yazıyordu. Bazen yaşlı bir kovboyla saatlerce konuştuğunu ve kovboyun söylediklerini not aldığını görürdüm." Kıkırdadı. "Bir sürü yalan."

"Ona anlatılanlar yalan olabilir," dedi Sam. "Ama öyle olsa bile belki içinde işimize yarayabilecek bir şeyler vardır. O görüşmelerin kayıtları bir yerlerde olmalı. O öldüğünde günlüklerin kimin eline geçtiğini biliyor musun?"

pinarnarin

"Onları isteyebilecek kimse aklıma gelmiyor. Çoğu insan onun kafayı sıyırmış olduğunu düşünürdü. Yaşlı kovboylarla konuşması yeterince garip değilmiş gibi bir de söylediklerini not alıyordu. Kimsenin bunları okumakla ilgilendiğini sanmıyorum."

"O zaman günlükler nerededir?" diye sordu Dean. "Bir yerlerde olmalı."

"Hala oradadır."

"Nerede?" diye sordu Sam.

"Okulda."

"Okul hala duruyor mu?"

"Elbette duruyor," dedi Baird.

Dean aniden frene basıp arabayı durdurdu ve avcuyla direksiyona vurdu. "Sana çiftliğin hala durup durmadığını sormuştum!"

"Durmuyor," dedi Baird. Dean'in neden öfkelendiğini anlamıyormuş gibi bakıyordu. "Çiftlik bölündü ve sonra o parçalar da bölündü ve daha küçük çiftlikler ve çiftlikçikler kuruldu ama toprak hala yerinde duruyor. Bazı binaları yıkmaya gerek duymadılar. Okul binası kimsenin ilgilenmediği taşlık bölgedeydi. Ticari değeri olan toprağa okul inşa etmezsiniz, değil mi? Bu yüzden kimse o toprakla ilgilenmedi ve bina da olduğu yerde kaldı. En azından son gittiğimde oradaydı. On-on iki yıl önce. Ama kimsenin oraya uğramış olmasına hiçbir ihtimal vermiyorum."

"Bizi okula götürebilir misin?"

"Arabayı sen kullanıyorsun Dean," dedi Baird. "Gözlerinin de benimkilerden iyi olduğuna eminim. Neden bizi sen götürmüyorsun?"

Sam, Dean'den yükselen öfke kıvılcımlarını neredeyse görebilecekti. "Çünkü okulun nerede olduğunu bilmiyorum!"

"Sana söyleyebilirim."

"Çok iyi bir fikir Harmon," dedi Sam. Dean'in her an Baird'i yola fırlatıp üzerinden geçmeye kalkmasından korkuyordu. "Dean'e nereye gitmesi gerektiğini söyle, o da bizi oraya götürsün."

"Doğru." Dean'in sesinde öfkeyi gizlemek için kullandığı sahte neşe vardı. "Sen nereye gideceğimizi söyle, ben de bizi oraya götüreyim. Tamam mı?"

"Elbette," dedi Baird. "Köşeden sola dön."

Bütün yolu arabayla gidemeyecekleri ortaya çıktı. Asfalt yol eski okul binasına birkaç kilometre kala bitiyordu ve devamındaki toprak yol da sadece bir-iki kilometre gidiyordu. Kalan mesafeyi yürüyerek aşmak zorundaydılar. Karla kaplı toprakta ilerleyip dikenli tel çekilmiş çitlerin üzerinden atlamaları gerekti.

Baird onları kayalık bir bayıra götürdü. Vardıklarında, sıkı bir tırmanış yapmaları gerekti. Sam etrafın Büyük Kanyon'da olduğu gibi kireçtaşlarıyla kaplı olduğunu düşündü. Tepeden bakıldığında geniş bir vadi ve birkaç kilometre ötedeki benzer bir tepe görülüyordu. Uzakta paralel dizilmiş başka tepeler de vardı ve yaklaştıklarında bir vadi oluşturuyorlardı.

pinarnarin

"O vadi doğrudan Büyük Kanyon'a gider," dedi Baird. "Kunduzların gelmemesi için çitlerin sağlam olduğuna emin olmamız gerekirdi. Bazıları çiftliğe ulaşmanın yolunu bulurdu ve öylesi çok daha kötüydü çünkü onları geri kovalamamız gerekirdi."

"Ama sen daha çocuk değil miydin?" diye sordu Dean.

"Öyleydim. Her kim sana çiftliklerde çocukların çalıştırılmadığını söylerse ona yalancının teki olduğunu söyleyebilirsin."

"Okul buralarda mı?" dedi Sam. Etrafı taramasına karşın okula benzeyen bir bina görememişti.

"Haritalarda buraya Okul Vadisi denir. Ama buradan göremezsiniz." Baird tepeden aşağı inmeye başladı, bir dağ keçisi çevikliğiyle kayaların arasından geçiyordu.

Kelimelerinin gençlerin kafasına dank etmesi bir dakika kadar sürdü ama jeton düştüğünde Sam, "Haritalarda öyle adlandırıldığını söyledin. Yani kasabalılar buraya başka bir ad mı veriyordu?" diye sordu.

"Emin olabilirsin. Cadı Kanyonu derdik."

Dean aniden durup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Daha önce bunu bize söylemek aklına gelmedi mi? Neyle uğraştığımızı bilmiyor musun?"

Baird elini gözlerine siper ederek Dean'e baktı. "Hayır. Kesinlikle aklıma gelmedi. Gözden kaçırdığım için özür dilerim genç adam. Ama bana cadılarla ilgili bir şey sormadınız. Hem sadece bir isim, değil mi? Buralarda bir sürü yerin buna benzer adları vardır ve hiçbiri bir şey ifade etmez."

pinarnarin

"Ama bir şey ifade ediyor olabilir," diye açıkladı Sam. "Şimdiye kadar bulduklarımız düşünüldüğünde, diğerleri kadar geçerli bir ipucu. Nerede bu okul?"

"Beni takip edin," dedi Baird. Yokuştan inmeye devam etti. Sam adamı izledi. Birkaç saniye homurdandıktan sonra Dean de onlara katıldı.

Kanyon'un zemini karın arasından başını uzatan sarı çimenlerle kaplıydı. Geneli kayalıktı. Kanyonun dibine vardıklarında Sam, Baird'in söylediği gibi binanın orada olduğunu gördü. Yamacın dibinde, yarı yıkılmış bir bina vardı. Kirişler garip bir açıyla duruyordu. Yapının sağlam olmasının son derece şüphe götürür olduğunu bir tarafa bırakın, tamamen yıkılmamış olması bir mucizeydi.

"Bu bir okul mu?" diye sordu Sam.

"Ben okula giderken daha iyi durumdaydı."

"İnanması zor," dedi Dean.

Baird bu sözdeki alaycılığı farkettiyse bile görmezden geldi. Bina yıkıntısına yaklaşırken önce gergindi. Sam bu mekanın adam için çok şey ifade ettiği izlenimine kapıldı. Binayı bu halde görmek içini acıtıyor olmalıydı. Eğer Ulusal Park sınırları içinde olsa tarihi bir eser olarak korunurdu ama burada görmezden gelinmiş ve doğa koşullarının merhametine bırakılmıştı.

Bir zamanlar girişte yer alan kapının yerinde yeller esiyordu. Bina rüzgara karşı savunmasızdı. Girişin üzerindeki kiriş çökmüştü. Bu yüzden iki metre yüksekliğinde olmak yerine kırk beş derece açıyla duruyordu. Harmon Baird bile

kapıdan girmekte zorluk yaşadı. Ama tereddüt etmedi. Sam cebinden kalem fenerlerden çıkarıp açtı ve yaşlı adamı takip etti. Arkadan elinde kendi feneriyle Dean geliyordu.

İçerisi insanların eğitiminden çok yarasaların evi olarak kullanılacak bir mağara gibiydi. Yer hayvan dışkıları ve otlarla kaplıydı. Her taraf örümcek ağlarıyla doluydu. Bazıları o kadar aşağıya sarkıyordu ki onlardan korunmak için Sam'in eğilerek yürümesi gerekti. Hava amonyak ve dışkı kokusuyla ağırlaşmıştı.

"Yaz tatili aşırı uzun sürmüş gibi görünüyor," dedi Dean.

"Çocukluğumdan bu yana burayı kimsenin kullandığını sanmıyorum," dedi Baird. "Murphy'ler 30'lu yılların başında çiftliği bölmeye başladı, o dönemde Ulusal Park kurulmuştu ve insanlar buraya yerleşmeye hevesliydi."

"Birilerinin mobilyaları almamış olması çok kötü," dedi Sam. "Bir müzede korunabilirlerdi."

"Geçen yıllar içerisinde pek çok okul terkedildi," dedi Baird. "Bazı şeyleri sonsuza kadar korumak mümkün değil. Çürüyüp gidiyorlar."

"Sanırım haklısın. Öğretmeninin kayıtlarını nerede tuttuğu konusunda bir fikrin var mı?"

Baird kımıldamadan durup kapıdan ve duvarlardaki çatlaklardan süzülen loş ışıkta içeriyi inceledi. "Bay Stein'ın sedir ağacından yapılma bir sandığı vardı," dedi bir süre sonra. "Okul kitaplarını ve günlüklerini orada tutardı. Üzerinde koca bir kilit dururdu ve anahtarı sürekli üzerinde taşırdı."

"Sandık neredeydi?" diye sordu Dean.

"Odanın ön tarafında, masasının olduğu yerde. Günlerce sandığı izleyip içinde ne gibi mucizeler saklı olduğunu hayal ettiğimi hatırlıyorum. Bazen ben de sandığa saklanabilmeyi isterdim."

Sam odanın şeklini bir türlü anlayamamıştı. "Ön taraf neresiydi?"

Baird odanın en kötü durumdaki tarafını işaret etti, çatının tamamen çöktüğü yeri. "Ön taraf orası."

pinarnarin

29

"Kazmaya başlasak iyi olacak," dedi Dean. "Keşke koruyucu giysi getirseymişiz." Fenerini kapatıp cebine soktu. Öğretmenin defterlerini okuyacak kadar olmasa da fiziksel işleri halletmelerine yetecek kadar ışık vardı. O karmaşada bir fare yuvasıyla karşılaşmamayı umdu. Çünkü farelerden nefret ederdi.

Hem de çok.

Sam de fenerini kaldırdı ve yılların pisliğini araştırmaya başladılar. Çıplak elleriyle soğuk çamuru, çürümüş dalları, hayvan pisliğini ve büyük ihtimalle çeşitli ufak yaratıkların cesetlerini kazıyorlardı. Bu işten sonra ellerini sterilize etmeleri gerekecekti, yoksa tatsız sonuçlar doğabilirdi.

İğrenç bir görevdi ama çok uzun süre geçmeden Baird'in bahsettiği ahşap sandığı ortaya çıkardılar. Paslanmış olmakla beraber kilit hala sandığın üzerindeydi. Dean kilide tekme attığında parçalanıp düştü. "Bunun içindeki herhangi bir şeyin hala okunabilir durumda olabileceğine inanıyor musun?"

Sam omuz silkti. "Kontrol edene kadar bilemeyiz." Sandığın kapağını açtı. Dean fenerini çıkarıp sandığa tuttu.

En üstte çürümüş kağıtlar vardı. Daha dokundukları anda kağıtlar parçalandı ama bu katman alttaki daha önemli belgeleri korumuştu. Üzerlerinde, öğrencilerin adlarının yazılı olduğu okul kayıtları görülebiliyordu. Kayıtların altında Baird'in bahsettiği deri kaplı günlükler vardı. Böcekler kenarlarını kemirmiş olsa da sağlam görünüyorlardı. Dean bir tanesini alıp sarı sayfalarını çevirdi. Bütün sayfalar aynı düzgün elyazısıyla doluydu.

"Bunlar günlükler olmalı," dedi.

"Bana öyle göründü," dedi Baird.

"En az yirmi tane olmalı," dedi Sam. "Bir sürü hikaye toplamış demek."

"Bir sürü yalan," diye hatırlattı Baird.

"Ama içlerinde gerçek payı da olmalı."

"Ben olsam emin olmazdım."

"Onları burada mı okuyacağız?" diye sordu Dean. Okumak favori aktivitelerinden değildi ve insanların genelde kendisinden daha fazla kelime kullandıklarını farketmişti. Üstelik günlüklerdeki elyazısından da hoşlanmamıştı.

pinarnarin

"Eğer onları götürmeyi denersek parçalanabilirler," dedi Sam. "Ayrıca durumun aciliyeti düşünüldüğünde..."

"O zaman tahminimce burada okuyacağız. Başlasak iyi olur." Dean üzerindeki giysileri kurtarmak için çok geç olduğuna kanaat getirerek çamura oturdu. Günlükler dışarıdan bakıldığında birbirinin aynıydı, bu yüzden nereden başlaması gerektiğine karar veremedi.

Yanlış defterden başladığını anlaması uzun sürmedi. Çiftlikteki yardımcılardan birinin kurak yaz günlerinde ölen çimenler, açlık çeken sığırlarla ilgili tasviri iç karartıcıydı. Hoş bir okuma malzemesi sayılmazdı ama doğaüstü bir yanı yoktu. Ve eski moda elyazısı ile sarı kağıt üzerindeki morarmış mürekkep, fener ışığında günlükleri okumayı daha da güçleştiriyordu.

Sayfaları karıştırıp bir cadıdan ya da kasabaya kin güdülmesine yol açacak bir olaydan bahsedilip bahsedilmediğini kontrol etti. Bir sürü ufak detay vardı. Kasabaya yapılan ve kavgayla sonuçlanan yolculuklar, bir mal yüzünden kazıklandığını düşünen birileri, bu tür şeyler. Dean insanların ufacık şeyleri ne kadar büyük sorunlara dönüştürebileceğini biliyordu ama bu ıvır zıvır yüzünden bir cinayet döngüsüne yol açmak aşırı olurdu.

İlk günlüğün sonuna ulaştı ve bir diğerini aldı. Sam de sayfaları onun kadar hızlı çeviriyordu. Baird'in kucağında da bir günlük vardı ama günlüğe değil odaya bakıyor, sanki zihin gözüyle, birlikte okula gittiği çocukları görüyordu. Dean adamın nelerin tehlikede olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti. Ardından kendine adamın silahlanıp özel bir bağlılık duymadığı kasabalıları korumak için harekete geçtiğini hatırlattı. Düşünüldüğünde hiç kimse cinayetleri durdurmak için Harmon Baird'in yaptığından fazlasını yapmamıştı.

Yine de dakikaların geçişini her biri koluna atılan bir çizikmiş gibi hissediyordu.

Dean üçüncü deftere geçtiğinde Sam'in ıslık çaldığını duydu. "Ne oldu?" diye sordu Dean.

"Bir şey bulmuş olabilirim," dedi Sam. "Bekle bir dakika." Biraz daha okuyup parmaklarıyla satırları takip etti. Dean kendi günlüğüne boşverip kardeşinin yüz ifadesini izledi.

Birkaç dakika sonra Sam durdu ve bakışlarını sayfalardan ayırdı. "Sanırım buldum. Harmon, Elizabeth Claire Marbrough adlı kadını hatırlıyor musun?"

"Marbrough Ailesi, Murphy'lerden önce çiftliğin sahibiydi," dedi Baird parmaklarını şıklatarak. "Sorsanız katiyen o adı hatırlayamazdım."

"Ya kadın? Bu isim senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Özel bir şey ifade etmiyor," dedi Baird. "Jens Marbrough sanırım çiftliğin ilk sahibiydi. Ailem ben doğmadan önce en az bir kuşak boyunca onun için çalışmış. Çiftliği sattığında kalıp Murphy'ler için hiç durmadan çalışmaya devam ettiler."

"Bu Marbrough denilen kadın kimmiş?" diye sordu Sam'in bir an evvel konuya gelmesini isteyen Dean.

pinarnarin

"Burada yazanlara göre çiftlikte çamaşırcı olarak çalışan kızlardan biri Elizabeth Claire Marbrough'un cadı olduğunu söylemiş," dedi Sam. "Buraya Doğu'dan bir yerlerden gelmiş ve daha o gelmeden hakkında bir sürü hikaye duyulmuş. Ama geldiğinde işler iyice kötüye gitmiş. Mary Beth Gibson adlı bu kadın Elizabeth'in bir keresinde torununu üzerinden atan bir atı kertenkeleye dönüştürdüğünü görmüş."

"Salem'de de böyle hikayeler anlatılırdı," dedi Dean.

"Ama bu hikayelerin bazılarında gerçeklik payı olduğunu biliyoruz. Cadılık illa kötü değildir ama bazı insanlar onu güç elde etmek için kötü yolda kullanabilir."

"Ama bazı cadılar tamamen şeytanidir," diye ekledi Dean. "Cedar Wells'te her ne oluyorsa şeytani birinin ya da bir şeyin işi. Orada kadının kasabayı lanetlediğiyle ilgili bir şey yazıyor mu?"

"Şimdilik anlattıklarımdan başka bir şey yok."

Dean yeniden dikkatini önündeki günlüğe verdi. "Yani Elizabeth bilmem neyle ilgili başka hikayeler aramalıyız."

"Elizabeth Claire Marbrough," diye tekrarladı Sam. "Evet, bu iyi bir fikir."

Günlükleri karıştırmayı sürdürürken Elizabeth Claire Marbrough hakkında daha net bir fikir edindiler. Öğretmen Neville Stein'ın aile üyeleri ve çalışanlarla on iki yıl boyunca yaptığı röportajlar, çiftliğin ve kadının geçmişini aydınlatıyordu. Anlatılanların çoğu birinci elden bilgi değildi, insanlar onları birilerinden duymuştu. Hikayeler kulaktan kulağa geçtikçe değişir ve büyürdü, Dean karşılarındakinin de benzer bir örnek olduğuna inanıyordu.

Kadınla ilgili hikayelerden bazıları tamamen fanteziydi. Elizabeth süpürgesiyle uçarak çiftlik topraklarının üzerinde dolanıyordu. Elizabeth, Apaçi şamanı Jeronimo'yu oturduğu yerden yaptığı bir büyüyle kafasını patlatarak öldürüyordu. (Sam'e göre Jeronimo, Sill Kalesi'nde zatürreden ölmüştü, aniden kafası patlayarak değil.) Elizabeth vahşi kedileri insana dönüştürüp onları sevgilisi yapıyordu. Tamam, Dean bunda gerçek payı olabileceğini kabul etti çünkü cadılarla ilgili gerçekten garip hikayeler duymuştu.

Ama tüm bu ıvır zıvır bir tarafa bırakılacak olursa karşılarına daha net bir resim çıktı. Elizabeth, çiftliğin ilk sahibi Jens Marbrough'nun annesiydi. Bir skandal onu uzaklaşmak zorunda bırakana kadar New York veya New England gibi bir yerlerde yaşamıştı. Jens isteksizce kadının çiftliğe taşınmasıyla ilgili işlemleri halletmişti.

O günlerde Arizona'da çiftlik işletmek büyük bir işti. Kızılderili akıncılar çok ciddi tehditti. Kanun adamı diye bir şey yoktu, bu yüzden hırsızlık, sığır kaçakçılığı ve benzeri durumlarda Jens işleri kendi ele alırdı. Kızılderilileri avlayan askerler de Kızılderililer kadar kötüydü, çitleri kırıp tarlaları mahvederlerdi.

Bölgenin nüfusu azdı çünkü Büyük Kanyon henüz ulusal bir parka dönüşmemişti. Jens iyi bir komşu ve lider olmak için elinden geleni yapıyordu ama öfkeli, nefret dolu ve kötücül bir kadın olan annesi yanına taşındı-

pinarnarin

ğında işi oldukça zorlaşmıştı. Kadının tavırları yakınmalara yol açıyor ve Jens'in sağlamlaştırmak için yıllarca uğraştığı dostlukların parçalanmasına neden oluyordu. Sonunda –pek çok kişi bu hikayeyi anlatmıştı– kadın Bacigalupi adlı çiftlik işçisinin acı dolu bir şekilde ölmesine yol açtı. Çünkü adam bir sabah kadına selam verirken yeterince aşağı eğilmemişti. O gün adam son derece sağlıklıydı ama hafta sona erdiğinde aylardır hasta yatıyormuşçasına güçten düşmüştü. Bahsi geçen karşılaşmadan tam bir hafta sonra da ölmüştü.

Jens için bu son damlaydı. Annesinden kurtulamazdı ama kadından uzaklaşmak istiyordu. Kadına onun iyiliği için sadece ona ait olacak bir ev inşa ettiğini söyledi. Ev Kanyon'un tenha bir bölgesinde, çiftlikten uzaktaydı.

Kadın bu planı duyar duymaz itiraz etti ve tavırları daha da kötüleşti. Kasabalılarla yaptığı başka kavgaların ardından, sonradan Cedar Wells olacak kasabaya girmesi yasaklandı. Bundan kısa süre sonra yeni ev bitti ve Jens kadının bütün eşyalarını oraya yolladı.

Bu noktada dehşet verici bir tartışma yaşanmıştı. Anlaşılan, Elizabeth cadılık güçlerini akrabalarına karşı kullanmak konusunda isteksizdi. Yine de tepkisi korkunç oldu. Şahitlerden biri kadını hiç o kadar öfkeli görmediğini söylemişti, oysa kadının sürekli öfkeli olduğu düşünülecek olursa durumun ciddiyeti anlaşılabilirdi. Bu kadın her şeye öfkeden köpürerek tepki veriyor ve anlaşılan başka bir yöntem de bilmiyordu.

Jens ona başka bir seçenek bırakmadığı için sonunda kadın kulübeye taşındı. Raporlara göre orada kalıp çiftlikten ve kasabadan alacağı intikamı planladı.

"Bu intikamın ne olabileceğine dair tek bir metin var," dedi Sam. Bir zamanlar öğrencilere ait olan masalardan birine oturmuştu. "Kulağa tanıdık geliyor."

"Anlat bakalım Sam," dedi Dean. "Zaman çabucak geçiyor."

"Buna göre, kadının çiftlikte arkadaş kabul ettiği tek bir kişi varmış, çiftlik çalışanlarından birinin karısı. Kadın ona acıyıp başka hiç kimse ziyaret etmezken yeni evinde Elizabeth'i ziyaret etmiş. Bu kadın Elizabeth'in ona bir büyüden bahsettiğini anlatmış. Çiftlik topraklarında vahşi bir cinayetle hayatını kaybeden insan ve hayvan herkes dirilecekmiş."

"Kulağa gerçekten de tanıdık geliyor," dedi Dean. "Kadın öfkeli cadının ölülerden ne yapmalarını istediğini biliyor muymuş?"

"En iyi kısmı burası," dedi Sam. "Kırk yılda bir kasabaya saldırıp önlerine çıkan herkesi, kendileri nasıl öldürüldüyse o şekilde öldüreceklermiş. Bazıları normal hallerinde dirilecekmiş ama bazıları şekil-değiştirici olacak ve dilediklerı zaman hayvan formuna bürünebilecekmiş."

"Kırklık," dedi Baird. Sesinde dehşet tınısı vardı.

"Kırklık," diye tekrarladı Sam.

"Ne zaman biteceğiyle ilgili herhangi bir şey yazıyor mu?" diye sordu Dean.

pinarnarin

Sam başını iki yana salladı. "Elizabeth Claire Marbrough 1886'da ölmüş. Döngünün onun ölümünden sonra başlaması gerekiyordu. Yani 86, 26, 66 ve 06. Ama tüm bunları anlatan kadın ne kadar süreceğini biliyorsa bile söylememiş."

"Bilmek iyi olurdu," dedi Dean. "Çünkü yakında bitmeyecekse alışveriş merkezinin açılışında bir katliamla karşılaşabiliriz."

30

"Bence bu günlükler bize bilmemiz gerekenleri anlattı," dedi Sam. "Eğer söz konusu olan bir lanet değil de büyüyse, engellemenin bir yolunu bulabiliriz."

"Evet," diye ona hak verdi Dean. "Önce bu harabeden çıkalım." Sevgili okulunun bu kelimeyle tasvir edilmesine üzülmüş görünen Baird'e baktı. Dean'in bakış açısına göre 'harabe' bu yere iltifat sayılırdı. "Özür dilerim."

Sam günlükleri sandığa koyup kapağını kapattı. "Belki tüm bunlar bittiğinde," dedi Baird'e, "buraya gelip onları alır ve senin evine götürürüz. Geri kalanlar çürüse bile bu günlükler korunmalı."

"Hoş olurdu," dedi Baird.

pinarnarin

Dean tüfeğini alıp kapıya yöneldi. İçeri girdiklerinden beri gün ışığında bir değişiklik olmamıştı. Ama Baird kapıya Dean'den önce ulaştı. Belki sonunda okul onu da hayalkırıklığına uğratmıştı. İnsanlar yıllar sonra eskiden bulundukları yerlere döndüklerinde o mekanların hatırladıkları gibi olmadığını keşfederek yıkılırlar. Baird de okuldan çıkmakta acele ediyor gibi görünüyordu.

Ama dışarı çıkar çıkmaz büyük bir hızla geri çekildi.

"Ne var?" diye sordu Dean.

"Bir ziyaretçimiz var," dedi Baird. "Arkadaş canlısı biri değil."

"Ziyaretçi mi?" Dean tüfeğini kontrol edip dolu olduğuna emin oldu ve kapıya gitti.

Baird dalga geçmiyordu.

Kapıda en az iki buçuk metre uzunluğunda bir ayı duruyordu. Yıllar önce soyu tükenmiş boz ayılara benziyordu. Ve ürkütücü pençeleri vardı.

"Dean?" diye seslendi Sam. "Ne oldu?"

"Ayı Yogi bizi bekliyormuş."

"Ayı Yogi mi? Dean, dışarıda bir ayı mı var?"

Dean yanıt vermek üzereyken ayı kükreyip onun yerine yanıt vermiş oldu.

"Evet, kabul ediyorum," dedi Sam ve Dean'in yanına gidip ayının ürkütücü görüntüsüne baktı. "Vay be."

"Evet," dedi Dean. "Bu söz her şeyi özetliyor."

"Korkutucu görünüyor," dedi Sam. "Ama onu vurabiliriz, değil mi?"

"Eğer ayı da ruhlardan biriyse evet," diye yanıtladı Dean. "Ama gerçekse kayatuzuyla vurmak onu kızdırmaktan başka bir işe yaramaz."

"Riski göze alacağım." Sam ayıya ateş ettiğinde silah sesi okulun içinde yankılandı.

Ayı kayatuzuyla vurulduğunda belirip kaybolmaya başladı ama ortadan kalkmadı. Bunun yerine maddesel şekline geri dönüp dört ayağı üzerine indi ve onları yemeye karar vermiş gibi Winchester'lara baktı.

"Şansa bak," dedi Sam. "Ayı ruhuymuş ve onu kızdırmayı başardım."

Dean tüfeğini doğrultup yaratığa ateş etti. Bu sefer kayatuzu on metre mesafeden ayının suratına isabet etti, normalde böyle bir atış gerçek bir ayının kafasını havaya uçururdu.

Bunun yerine ayı yeniden titreşti ve görüntüsü netleştiğinde artık ayı değil, savaş boyaları sürmüş bir Kızılderili'ydi. Sivri uçlu bir mızrak taşıyordu. Göğsünde aynı mızrakla açılmış bir yara vardı. Dean ve Sam'e, kurşun darbesini müthiş bir acıyla hissetmiş ve hiç hoşlanmamış gibi bakıyordu.

"Bir kere daha şansımızı deneyelim," dedi Sam ve ateş etti. Kayatuzu Kızılderili'ye isabet etti. Adam mızrağını düşürdü, titreşti, kayboldu ve ayı olarak geri döndü. Yerdeki mızrak ortadan kaybolmuştu.

"Durum hiç iyi değil," dedi Dean.

Tam o anda ayı üzerlerine saldırdığı için başka bir şey söyleme şansı olmadı. Kapıda yakalanmak istemedikleri

pinarnarin

için Dean sola, Sam sağa kaçtı. Ayı bir saniye duraksayıp koca başını iki genç arasında dolaştırdı ve sonunda Dean'e saldırmaya karar verdi.

Harika, diye düşündü Dean. *Büyük ihtimalle ondan kaçabilirim ama nereye kadar? Yaşlı adam ne olacak?*

Kalıp savaşmaya karar verdi.

Ayı yaklaşırken tüfeğini doldurdu. Eski kovanları çıkarıp yeni kurşunlar sürdü. Bekledi, bekledi...

Şimdi ayının kokusunu alabiliyordu. Hayvan çürümüş toprak ve leş kokuyordu, mezar kokuyordu, okulun içini kaplayan bütün kokulardan daha kötü bir kokusu vardı.

Ayı, koca kafasını Dean'e doğru çevirip sivri dişlerini gösterdi.

Dean tüfeğin namlusunu ayının boynuna doğrultup tetiği çekti. Silah büyük bir gürültüyle ateş aldı.

Ayı titreşti, geriye devrildi, yine titreşti. Bir an ayının yerinde Kızılderili vardı ama bir an sonra ayı geri geldi.

Eğer onu vurmanın kalıcı bir etkisi varsa bile Dean bunu göremiyordu.

Ayı ıslak bir köpek gibi silkinip dört ayağı üzerinde doğruldu. Başını salladıktan sonra saldırdı.

Dean kenara çekilmeyi denedi ama ayı buzun üzerine geldi ve kaydı. Ayının saldırısından sağ dizinin üzerine çökerek ucu ucuna kurtuldu. Hayvanın sıcak nefesini yüzünde hissetmişti. Ayı yüzlerce kiloluk ağırlığıyla oğlanın üzerine çullanmış, pençesi Dean'in hemen yanındaki toprağa isabet etmişti.

pinarnarin

Uzun süre ayıdan kaçmayı başaramazdı. Ayı Twister oynuyordu ve oyun şeması olarak Dean'i kullanıyordu. Sol pençe sarıya... Derken hayvanın ezici ağırlığı oğlanın kafatasının üzerine binebilirdi. Ama sıkışıp kalmıştı, ayıdan kurtulmasının bir yolu yoktu.

Ayının salyaları yüzüne dökülürken Dean, Sam'in ayak seslerini duydu. Kardeşi zıplayıp ayının sırtına atladı. Ayı kükreyip doğruldu ve Dean hayvanın altından kurtuldu. Sam hayvanın sırtına yapışmış, bıçağını ayıya indirip duruyordu.

Kayatuzu işe yaramadığı için Dean tüfeği ters çevirdi ve kabzasıyla ayının kafasına vurmaya başladı. Ayı acı dolu bir çığlık attı, titreşti, karşılarında bir an yeniden Kızılderili belirdi ve sonra ayı şekline geri döndü. Şekil değiştirdiği anda Sam sırtından düştü ama yeniden ayıya dönüşen yaratık pençelerini kaldırıp genç adama saldırdı. Pençenin tek bir kez isabet etmesi bile Sam'in işini bitirirdi. Dean onlar dövüşürken Baird'in ne yaptığını merak etti.

Ama yaratığın hızlı değişimi Dean'e bir fikir vermişti. "Bir dakika dayan Sammy!" diye bağırdı.

"Zaten başka seçeneğim yok!" diye karşılık verdi Sam. Hayvanı bıçaklamayı denedi ama bıçağının ve kolunun pençeler karşısında bir yararı yoktu. Sam'le uğraşan hayvanın Dean'e sırtı dönüktü. Dean fırsatı değerlendirip kayatuzlu kurşunlardan birini tüfeğe yerleştirdi ve hayvanın başına ateş etti.

Önceden olduğu gibi kayatuzları hayvanın kalın derisini geçip içine ulaşmadı ama canavar belirip kayboldu. Kızılderili ortaya çıktı..Sam Kızılderili'yi bıçakladı ve Kızılderili iki büklüm oldu.

Kızılderili görünür olduğunda mızrağı da görünür oluyordu ama hala düştüğü yerdeydi. Dean uzanıp mızrağı yakaladı. Ayağa kalktığında Kızılderili ayı formuna dönüşmek üzereydi. Bu sefer değişirken pençesini savurmak yerine Sam'e dişlerini gösterdi.

Dean yaratığın üzerine saldırdı, kaslarının bütün gücüyle mızrağı öne savurdu.

Mızrağın taş ucu ayının kürkünü delip etine ulaştı. Dean derinin direncini hissedip daha da bastırdı. Mızrak iyice derine saplanıp organlara ulaştı.

Günler gibi geçen bir sürenin ardından dev ayı yere devrildi. Gittikçe daha hızlı titreşiyordu. Ayı, Kızılderili, ayı, Kızılderili. Ayı olduğunda mızrak görünmüyordu ama Dean elinin altında varlığını hissettiği için mızrağın hala orada olduğunu biliyordu. İnsan haline büründüğünde savaşçının sırtındaki mızrak da görünür oluyordu. Dean kontrol etmek için adamı çevirmedi ama mızrağın ilk yarayla aynı noktaya isabet ettiğini tahmin edebiliyordu.

Saniyeler içinde yaratık yok oldu.

Dean kara devrilip güçlükle nefes almaya başladı. Sam de dört ayağı üzerine düşmüş kendini toparlamaya çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Dean.

"Evet," dedi Sam. "Teşekkürler."

"Sorun değil."

"Bu da neydi?" dedi Sam.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ruhların kayatuzuyla kolayca öldüklerini sanıyordum ama bu ölmedi."

"Evet, ölmedi," diye ona hak verdi Dean. Soluklanmayı denedi ve ciğerlerini havayla doldurdu. "Belki..." dedi ve yeniden nefes aldı. "Belki yakın olduğumuz içindir."

"Neye yakın olduğumuz için?"

"Cadının büyüyü yaptığı yere. Belki mesafe büyüde rol oynuyordur. Çiftlikten veya kulübeden uzaklaştıkça ruhlar güçsüzleşiyordur. Yaklaştıkça büyü burada daha güçlü olduğu için onları öldürmek de zorlaşıyor olabilir." Tüm bunları bayılmadan söylemeyi başardığı için kendini takdir etti. Cesaretini toplayıp ayağa kalkmayı denedi. Dizleri titriyordu ama bacakları onu taşıdı.

"Haklı olabilirsin," dedi Sam. "Kulağa mantıklı geliyor."

"Mantık tanımınız oldukça şüphe götürür," dedi okulun kapısında beliren Baird. "Hele tüm bunların mantıklı herhangi bir yanı olduğunu düşünüyorsanız. Duyularımın bana söylediklerinden şüpheye düşüyor değilim ama tüm bunların mantıklı olduğunu düşünmeyi uzun zaman önce bıraktım."

Dean omuz silkti, Baird'in dev ayıyla yaptıkları savaşa katılmadığını farketmişti. "Sanırım biz uzun zaman önce mantıklı mantıksız ayrımı yapmayı bıraktık," dedi. "Her

pinarnarin

neyse, gidip babamın günlüğünü kontrol etmeliyiz. Belki orada büyüyü bozacak bir şeyler vardır."

"Acele etsek iyi olur," dedi Sam. "Alışveriş merkezinin açılışına bir saatten kısa süre kaldı."

"Gidebileceğimiz kadar hızlı gideriz," dedi Dean. "Birazdan bacaklarımın yeniden çalışmaya başlayacağını umuyorum."

Fazlasıyla iyimser davranmadığını umdu.

31

"Elizabeth Claire Marbrough. Cadının adı buydu, değil mi?" diye sordu Dean.

"Öğretmenin günlüğünde öyle yazıyor," diye yanıtladı Sam. Stein'ın şık harflerini gayet net hatırlıyordu. "Neden?"

Dean babasının günlüğünün sayfalarını karıştırdı. "Babamın ondan haberi varmış."

"Öyle mi? Eğer bunu bilseydik bir sürü zahmetten kurtulurduk."

"Bir yararı olmazdı," dedi Dean. "Burada onunla ilgili tek bir not var ama onun New York'ta olduğu günlerle ilgili. Oğlu tarafından buraya getirilmesinden öncesiyle ilgili."

"Ne diyor?"

pinarnarin

Dean deftere göz attı.

"Sanırım bu yüzden Arizona'ya kaçması gerekmiş," dedi bir süre sonra. "Darien'de yaşıyormuş ve o bölgede genç kızlar ortadan kaybolmaya başlamış. Kızlardan biri yakınlardaki ormanda bulunmuş ve polisler kızı sorguya çektiğinde onlara Elizabeth'ten kaçtığını anlatmış. Cadının elinde olduğu günlerde, organları parçalanan ve uzuvlarına ayrılan başka kızlar da gördüğünü söylemiş."

"Teksas Elektrikli Testere Katliamı gibi mi?"

"Evet, ama testeresiz," dedi Dean. "Darien'de yaşayanlar araştırmak üzere kadının evine gitmiş. Sadece iki tanesi hayatta kalmış ve bu iki kişiden biri akli dengesini kaybetmiş. Yeniden kadının evine gitmeye karar verdiklerinde bu sefer amaçları araştırmak değil saldırmakmış ve neredeyse ufak bir ordu toplamışlar. Kadın neler olduğunu haber almış olacak ki onlar eve varmadan tüymüş."

Sam tüm bunları sindirmeyi denedi. "Jens'in annesini görmekten zevk almamasına şaşmamalı."

"Babamın yazdığına göre, kadın yetmişten fazla kayıp olayında baş şüpheliymiş. Bahsi geçen insanların yaşları üçten seksene değişiyor. Kadın gittiğinde kayıp vakaları da sona ermiş."

"Belki buraya geldiğinde gerçekten kendine çekidüzen vermeyi denedi," diye yorum yaptı Sam. "Herhangi bir kayıp raporu gördüğümü hatırlamıyorum. Tatsız biriydi, kaba ve huysuzdu ve hatta belki bir avuç insanı öldürmüş bile olabilir. Ama bu bahsedilenlere benzer bir şey duymadık."

"Belki de buralarda o kadar fazla insan olmadığı içindir," dedi Dean. "Belki de yerleşim dağınık olduğundan kayıp olayları düzenli şekilde rapor edilmemiştir."

"Ne olursa olsun, kadın yine kötü yola saptı, hem de en alasından."

"Bunda haklısın Sammy ve buna bir son vermek de bize düşüyor."

"Babam ne yapılması gerektiğine dair herhangi bir şey söylemiş mi?"

"Burada işe yarayabilecek bir karşı büyü var," dedi Dean. "Ama anlaşılan cadının kemiklerini yakıp tuzlamakla birleşince daha etkili oluyor."

"Yakıp tuzlamak her zaman bir klasiktir. Kadının nereye gömülü olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Harmon Baird yolun kenarında durmuş rüzgarda sallanan bir dal gibi sallanıyordu. "Belki yaşlı adam biliyordur," dedi Dean.

"Bay Baird," dedi Sam. "Elizabeth Marbrough'nun evinin nerede olduğunu biliyor musun? Ya da nereye gömülmüş olabileceğiyle ilgili bir fikrin var mı?"

"Evi mi?" dedi. Şaşırmış görünüyordu, sanki Sam onu yeni uyandırmıştı. "Cadı Kanyonu'nun derinlerinde. Neredeyse Büyük Kanyon'da. Sanırım yaşlı adam kadını kendisinden olabildiğince uzak tutmak istedi."

Dean silahlarla dolu çantayı Impala'nın bagajından çıkardı, fermuarını açtı ve içine katlanabilir bir kürek koydu. "Gidelim."

pinarnarin

"Sen tek başına gitmelisin," dedi Sam. Okuldan döndüklerinden beri düşünüyordu ve bu anın geleceğini bilse de olabildiğince geciktirmek istemişti. "Birimiz alışveriş merkezine gitmeli. Kadını zamanında bulamayabilirsin. Bulsan da karşı büyü işe yaramayabilir. Her ihtimale karşı yardım edebilmek için orada olmak istiyorum."

"Senin tercihin," dedi Dean. Ses tonundaki değişim çok alttan alta olduğu için herhangi biri olsa yakalayamazdı. Ama Sam herhangi biri değildi, babaları dışında Dean'e gerçekten yakın olan tek kişiydi. Önceki yıl birlikte çok zaman geçirmişlerdi ve Dean için bu sosyal bir hayata sahip olmakla aynı şeydi. Ama insanlara karşı dürüst olmaya alışkın değildi ve kimse tarafından düşüncelerinin okunmasından hoşlanmıyordu.

Ama Sam onu okuyabiliyordu ve ağabeyinin aldırmıyormuş gibi görünmek için çaba harcamasına karşın hayalkırıklığına uğradığını görebiliyordu.

"Hareket neredeyse orada olmak istiyorum," diye devam etti Dean. "Cadıyı sonsuza dek olduğu yere çivileyeceğim."

Sam de bunu yapmak istiyordu ama avlanma işine girme sebebi işin çivileme kısmı değildi. İnsanları korumak, hayat kurtarmak istiyordu. "Sanırım eğlenceyi kaçırmam gerekecek," dedi. "Ok yaydan çıktığında insanların paniğe kapılmalarından korkuyorum, büyük kargaşa çıkacaktır. İnsanlar ne yapmaları gerektiğini bilemeyecek."

Dean gözlerini Sam'den kaçırarak omuz silkti. "Büyük ihtimalle haklısın."

Sam haklı olduğunu biliyordu. Ağabeyinin kendi başına olsa bunu düşünmeyeceğini de biliyordu. Dean baştan aşağı tam bir avcıydı. Ama Sam öyle değildi. O yolda ilerliyordu ama şansı yaver gitmiş, gerçek hayatın tadına bakmıştı. Babaları veya Dean gibi tüm bunları geride bırakamazdı. Dean'in, babalarının istediğinden farklı türde biri olma şansı hiç olmamıştı.

Aralarındaki en büyük fark buydu. Üzerine bir köprü kurulamayacak kanyon. Dean tek bir hayat tarzı biliyor ve korumaya çalıştığı insanlardan kendini uzak tutuyordu. Sam, Stanford'da geçirdiği yıllar ve Jessica'ya olan aşkı sayesinde o insanların bir parçası olmuştu. Bu yüzden onları korumak, cadıyı mıhlamaktan daha önemliydi.

Tek kelime etmeden ceplerini kayatuzu dolu kurşunlar ve klasik cephanelerle doldurdu.

"Seninle geleceğim Dean," dedi Baird. "Tüm bunların sona erdiğini görmek istiyorum."

"Güzel," dedi Dean. O da ceplerini cephaneyle doldurdu ve aynı anda Impala'nın bagajına doğru eğildiklerinde Winchester Kardeşler omuz omuza geldi. "Arabama dikkat et," dedi Dean. "İşin bittiğinde bizi almaya gel. Kasabaya kadar yürümek zorunda kalmak istemiyorum."

"Endişelenme. Sizi yarı yolda bırakmam."

Daha fazla konuşmadılar, Dean cephaneyle işini bitirip geldikleri yöne, Cadı Kanyonu'na doğru yürümeye başladı. Baird tartarmış gibi Sam'i süzdükten sonra Dean'in peşinden gitti.

pinarnarin

Sam, Dean'le ayrıldıkları herhangi bir seferin birbirlerini son görüşleri olabileceğini biliyordu. Birlikteyken birbirlerinin arkasını kollarlardı. Ayrı olduklarında her çarpışma son çarpışmaları olabilirdi.

Dean ve Baird'in gözden kaybolmasını izledikten sonra Impala'ya atlayıp alışveriş merkezine gitti.

Juliet'in dikkati pencereye kayıp duruyordu. Howard Patrick'in cipi evin önündeydi, kapısı açıktı. Anahtarlar –o kahrolası yaratık onları yemediyse– ya yerde ya da hala Howard'ın elinde olmalıydı.

Kurt diğer araçlar gibi bunu da bozmuş olabilirdi ama Juliet araçla oynandığına dair bir iz görmüyordu. Aracın motorunun olduğu yerde ne pati izi ne benzin ne de yağın bıraktığı izler vardı.

Yani on beş metre ötede, buradan kaçmasını sağlayabilecek bir araç duruyordu. *Aslında on metre,* diye düşündü. Adamı uyarmayı denemişti ama işe yaramamıştı.

Ne demek istediğini daha açık ifade edemediği için pişmanlık duyuyordu. Ama nasıl yapabilirdi? Bir kağıt parçasına yazıp pencereye tutmuş olsa bile adam o mesafeden yazanları okuyamazdı. Kadının onu cep telefonundan araması da mümkün değildi.

Daha önce birilerinin eve uğramasını dilemişti ama artık uğramamaları için dua ediyordu. Kahrolası kurt yüzünden kendisi dahil başka hiç kimsenin ölmesini istemiyordu.

Canavarın izini bulabilmek umuduyla araziyi taradı. Onu görürse ve yaratık yeterince uzaktaysa, bir ineği veya kuşu kovalıyorsa, cipe ulaşmayı deneyebilirdi.

Cip tam olarak ne kadar uzaktaydı? Sorun buydu.

Kurt ondan çok daha hızlıydı. Ama kadının on metreyi koştuğu sürede yaratık yetmiş metre koşabilir miydi? Yüz metre? Kadın ayrıca anahtarın yerini bilmediğini göz önünde bulundurmak zorundaydı. Anahtar aracın altına düşmüşse onu bulmak ve almak zaman alırdı. Dizlerinin üzerine çökmüş cipin altında anahtarı aradığı sırada kurdun arkadan saldırdığını gözünde canlandırınca ürperdi.

Bu görüntüyü zihninden kovaladı. Endişelenmek bir işe yaramazdı. Eğer hayvanı yeterince uzakta görürse şansını deneyecekti. Ama hayvan gerçekten uzakta olmalıydı. Anahtarı bulamazsa eve dönecek kadar zamana ihtiyacı vardı. Kendini cipe hapsetmesinin yararı olmazdı çünkü kurdun camı kırabileceğine emindi. Ayrıca Howard'ın cep telefonuna ulaşmanın da yararı olmazdı çünkü çiftlikte o da çekmezdi.

Adamın cipte silah taşıdığını sanmıyordu. Eğer taşıyorsa anahtarlar olsun olmasın cipin en büyük avantajı bu olurdu. Tek avantajı.

Aksi takdirde kadının olduğu yerde kalması daha iyiydi.

Merdivenleri çıkıp her zamanki turunu attı, pencereden pencereye dolaşıp kurdu aradı. Batıda iz yok, güneyde iz yok. Doğuya geçtiğinde bir an için karda bir şey gördüğü-

pinarnarin

nü sandı, ardından kaktüs olduğunu farketti. Howard'ın ölümünü izlediği odaya döndü. Kırmızı cipin ötesine baktı, sonra yere odaklandı. Hiç.

Sonunda bakışları cipe döndü.

Howard cipin önünde durmuş eve bakıyordu.

Canlıydı! Adama seslenmek için pencereyi açmaya hazırlandı.

İçinden bir ses temkinli olmasını söyleyerek kadını durdurdu. Kurdu göremiyordu, yani çatıda bekliyor olabilirdi. Kadın pencereyi açtığı anda hiç zaman kaybetmeden ona saldırabilirdi.

Howard'a bakarken başka bir şey farketti.

Göğsü parçalanıp açılmıştı, bağırsak parçaları belinin altından sarkıyordu. O halde hala hayatta olabilir miydi?

Ayrıca hala adamın cesedini görebiliyordu, cipin yanında, yerdeydi. Diğerinin durduğu yerin hemen arkasında. İki Howard olamazdı. İki ölü Howard.

Yeniden ağlayacağını sandı, gözyaşlarının akmasını bekledi.

Gözlerinden yaş akmadı.

Artık ağlayabilecek durumun ötesine geçmişti. Howard'ı hem ayakta hem yerde ölü yatarken gördüğü için şok geçirmenin bile ötesine geçmişti. Hissizleşmişti.

Pencereyi açıp dışarı çıkma fikri aklından geçmedi değil. Kurt onu öldürürse öldürsündü. Öldürmezse çatıdan balıklama atlayabilirdi. Belki ölmezdi ama sakat kalırdı ve kurdun da gerisini halledeceğine emindi.

Hissedememeye, tepki verememeye başlamışsa yaşamanın anlamı neydi? Çoktan ölmüş müydü? İçinde yaşayan hiçbir şey kalmamış mıydı?

Elleri penceredeydi, camı açmaya hazırlanıyordu, derken Stu'yu gördü. O da ayaktaydı ve kırmızı yaraları açıkça görülüyordu. Ve arkada, erimiş karın ortasında yatan diğer Stu.

Howard şimdi daha yakındı, kararlı adımlarla eve ilerliyordu. Başını omzuna doğru eğmişti, ağzı açıktı ve adımları dengesizdi.

Ama eve doğru geliyordu.

Stu da öyle.

Anlaşılan kurt kendine destek kuvvet bulmuştu.

pinarnarin

32

Alışveriş merkezine olan kısa mesafede Sam bir gün önce hayal bile edemeyeceği boyutta bir katliamın izleriyle karşılaştı. Yoldan çıkmış bir minibüsün önünden geçti, tekerlekleri yolda aniden fren yaptığını gösteren izler bırakmıştı. Minibüsün etrafı plaj partisinden sonra etrafa yayılan bira kutularını anımsatan cesetlerle kaplıydı. Birkaç yüz metre ötede bir otostopçuyu veya en azından ondan kalanları gördü. Anlaşılan adam bütün kemikleri kırılana kadar dövülmüştü. Otobandan biraz ötedeki kulübe yanıyordu ama yangını söndürmeye çalışan kimse yoktu.

Anlaşılan polis artık her olaya koşmuyordu. Veya sayılarının azlığı bütün olaylara yetişmelerini imkansız kılıyordu. Sam iki seçenekten de hoşlanmadı.

Gerçi kasabada olmalarının nedeni buydu. Bu yüzden o ve Dean ülkeyi dolaşıp kötü olayları araştırıyor, yaratıkları yeniyorlardı. Ama şimdilik Cedar Wells'te kimseyi kurtaramamışlardı.

Belki hala bir şans vardı. Cinayetlerin ne zaman sona ereceğini söylemenin imkanı yoktu ama Dean ve Harmon Baird cadının kemiklerini yok edip büyüyü bozacak olurlarsa ve kendisi alışveriş merkezindeki katliamı engelleyebilirse bu yolculuğa değmiş olurdu.

Eğer bunu başaramazlarsa eşi benzeri görülmemiş bir başarısızlık olurdu. Bunu atlatabileceğini sanmıyordu. Dean'in daha da kötü durumda olacağına emindi.

Gaza bastığında Dean'in arabası hemen karşılık verdi. Ağaçlar bir çizgiye dönüştü ve karşıda, otoparkı dolmaya başlamış olan alışveriş merkezi belirdi.

Sam arabayı park edip fermuarlı cephane çantasını çıkardı ve yapıyı inceledi.

Henüz öğle olmamasına karşın kalabalığı içeri almışlardı. Birkaç kişi alışveriş merkezinde dolanıyordu ama araçların sayısı düşünüldüğünde Sam alışveriş merkezinin önünde kuyruklarla karşılaşmayı bekliyordu. Hatta açılış törenini bitirmiş olacaklarını bile tahmin etmemişti. Belki içeride olmalarının nedeni gökyüzünün tehditkar havasıydı.

Cam kapıları açıp içeri girer girmez insanların nerede olduğunu keşfetti. Merkez avlu tıka basa doluydu. Diğerleri, dükkanlar henüz açılmadığı için vitrinlere bakıyor, dekorasyonları inceliyordu. Her taraf Noel süsleriyle kaplıy-

pinarnarin

dı. Dev kurdeleler ve fiyonklar, kardan adamlar, şeker çubukları, Noel Babalar ve Menorah'lar. Süslenmiş çam ağaçları her yerdeydi. Sanki dekoratörler ormanın bir parçasını içeri taşımıştı.

Kalabalık neşeli görünüyordu. Tehlikede olduklarını söyleyen genel bir uyarı yapılmamış olduğu açıktı. Alışveriş merkezlerine gidip ona buna ateş açan gençler gibi görünmediğini uman Sam çantayı kolunun altına tıktı. Şerif Beckett'in yardımcılarının kalabalığın arasında dolandığını görmüştü. Ortadaki avluya ilerlediği sırada boş kürsünün yanında duran Beckett'i gördü, Belediye Başkanı'yla sohbet ediyordu. Alışveriş merkezinin yöneticisi Carla Krug ve güvenlikten Lynnette de yanlarındaydı. Lynnette kemerine bir silah takmıştı. Sam diğer güvenlik görevlilerinin de silahlı olduğunu farketti.

Beckett'le göz göze gelene kadar ilerledi. Şerif hafifçe başını sallayarak oğlanı gördüğünü belli etti ve ancak 'orada kal' anlamına gelebilecek bir bakış fırlattı.

Birkaç dakika sonra Beckett diğerlerinden uzaklaşıp ona doğru yürüdü. Belediye Başkanı Milner da genci görmüştü ve yüzü bembeyaz oldu. Sam dudak okumakta iyi olmadığından adamın Carla ve Lynnette'e ne dediğini anlamadı ama iltifata benzemiyordu.

"Sözünüzü tuttunuz mu?" diye sordu Beckett ona yaklaşırken.

"Deniyoruz," dedi Sam. Geri kalan her şey düşünüldüğünde Şerif'le yaptıkları anlaşmayı çoktan unutmuştu.

"Dean tüm bunları sona erdirmek üzere yola çıktı ama bu tür işler her zaman umut ettiğinizden karışık çıkar. Ben de burada bana ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Her şeyi kontrol altına almayı başardık."

Sam kimsenin paniğe kapılmasına yol açmak istemediğinden alçak sesle konuştu. Orta avluda birkaç yüz kişi vardı ve bunlardan otuzu konuşulanları duyabilecek kadar yakındaydı. "İşler kötüye giderse insanları ne kadar kontrol edebilirsiniz?"

Beckett kalabalığı taradı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Biz beklenmedik misafirlerle karşılaşmadan önce Dean'in başarılı olacağının garantisi yok," dedi Sam. Şerif'in ne demek istediğini anlayacağına emindi. "Ya böyle bir durumla karşılaşırsak..."

"Adamlarım yanlarına kayatuzu aldı," dedi Beckett. "Ayrıca otoparkın ormana bakan tarafına görevliler yerleştirdim. Umarım kimse buraya gelmeden onları durduracaklar. Haklısın, silah sesleri kalabalığı sarsabilir ve paniğe kapılmış bir güruhla karşılaşmak korkunç olur."

"Onları dışarıda tutmak çok daha akıllıca olabilirdi büyük ihtimalle."

"Bayan Krug açılış törenine kadar insanların vitrinlere bakabilmesini istedi. Ardından hemen para harcamaya başlayabilecekler. Ben de bu plana uydum çünkü gerekirse kapıları kilitleyebileceğimizi düşündüm."

"Bu insanlar nasıl evlerine dönecek?" diye sordu Sam. "Yollar açıldı mı?"

pinarnarin

"Bildiğim kadarıyla hayır. İnsanlar gitmeye başlayana kadar açılmış olacağını umuyoruz."

"Pek çok şey umuyorsunuz," dedi Sam.

"Belediye Başkanı Milner'ı benim kadar tanımıyorsun," dedi Beckett. "Umut dolu bir insandır. Bu noktaya kadar bu sayede geldi, ufak bir dağ kasabasının belediye başkanı oldu, yani kendisinin dünyadaki en güçlü adam olduğuna inanıyor. Şimdiye kadar hayatında tek bir kez olsun gerçek bir engelle karşılaştığını sanmıyorum. Eğer doğaüstü katiller kasabadan ayrılmalarını istemedikleri için Cedar Wells'te tıkılıp kalan birkaç bin insanla uğraşmamız gerekirse hayatının ilk sorunuyla karşılaşacağını sanıyorum." Yüzünde hemen kaybolan bir gülümseme belirdi. "Kulağa delice geldiğini biliyorum ama sen buna inanıyorsun, değil mi?"

"İnanmakla kalmıyorum," dedi Sam, "bunu biliyorum. Nedenini bile biliyorum. Bu yüzden durdurabileceğimizi sanıyoruz."

"Eğer dilemenin herhangi bir gücü varsa o zaman iyi dileklerim sizinle."

"Eğer yoksa..." Sam, Şerif'in içinden gelen sesi duyabilmesi için çantasını salladı. "Eğer yoksa o zaman büyük bir sorunumuz var demektir."

Çocuk haklı, diye düşündü Jim Beckett. Alışveriş merkezi saldırıya uğrarsa –hayalet katillerden tek bir tanesi bile söz konusu olsa– ortaya çıkacak panik, hayaletlerin yaratacağından çok daha büyük hasara yol açabilirdi. Yardımcılarıyla bu konuyu görüşüp düzeni korumak için ellerinden geleni yapmayı kararlaştırmışlardı ama birkaç bin kişilik kalabalık yıkıcı bir güç demekti.

Plan, hayaletleri topluluktan uzak tutmak ve müşterileri kontrol edilebilecek küçük gruplara ayırmaktı. Alışveriş merkezi mimari olarak ortadaki avludan her yöne uzanan büyük koridorlardan oluşuyordu, yani grup rahatlıkla üçe bölünebilirdi. Küçük grupları idare etmek tek bir büyük grubu idare etmekten kolaydı.

Ne olursa olsun umut vardı. Gerçek hayatta teorilerin ne kadar işleyeceği bilinmezdi. Beckett şeriflik yaptığı yıllar boyunca hiç bu kadar büyük bir kalabalıkla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Herhangi bir kanun görevlisinin de hayatı boyunca buna benzer bir durumla uğraşmak zorunda kaldığından şüpheliydi.

Tek bir şeyi kesin olarak biliyordu. Bu iş bittiğinde sorunu çözecek olsalar bile kimse onu övmeyecek, kongrelerde konuşma yapması için çağırmayacaktı. Bu olayları yaşamayan hiç kimse ona inanmazdı ve kendisi de gösterdiği performanstan gurur duymuyordu. Politikacıların, daha açık konuşmak gerekirse Belediye Başkanı Milner'ın kendisini ezip geçmesine izin vermişti. Oysa halkın güvenliğinden sorumlu olan oydu, Belediye Başkanı değil. Ağırlığını koymalıydı.

Birkaç dakika önce çocuk araya girmemiş olsa sil baştan aynı şeyler yaşanıyordu. Kendisini alışveriş merkezinin açılışının planlandığı gibi gitmesini onaylarken bulmuştu.

pinarnarin

Milner ve Carla Krug yoğun bir sohbete dalmıştı. Belediye Başkanı belli ki açılışta kendisine daha büyük bir rol verilmesini istiyordu.

Belki Beckett kendisine olan saygısının bir kısmını kurtarabilirdi. Kalbi hızla çarparak onların yanına gitti. Şerif'in yaklaştığını görünce konuşmayı kestiler.

"Tek bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi kendisine söz verilmesini beklemeyerek. "Yaratıkların geldiğine dair en ufak bir işaret görülecek olursa burası benimdir."

"Ne demek istiyorsun Jim?" diye sordu Carla.

"Buranın bir olay mahalli olacağını ve kontrolün bana geçeceğini söylemek istiyorum. Ne siz ne başkan Milner ne de güvenlik görevlileriniz. Kontrol bende olacak. Yeterince açık konuştum mu?"

"Bir dakika Jim," dedi Milner üç yaşındaki bir çocuğu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi yapay bir sesle. Beckett adama bir yumruk atmamak için kendini zor tuttu. Belki gün bitmeden aradığı fırsatı yakalardı. "Aceleci davranmayalım, tamam mı? Bu işte birlikteyiz."

"Hiç sanmıyorum Donald. Neler olduğunu anladığını sanmıyorum. Rica minnetle ortadan kaldırabileceğiniz bir şey değil bu. Panik ihtimalini göze alamayız. Yaratıklar gelirse kontrolü devralıyorum. Tartışma falan olmayacak."

"İnan bana Jim," dedi Carla, "istediğim son şey bir panik yaşanması. Eğer en kötüsü gerçekleşecek olmazsa senin ve adamlarının işleri karıştırmayacağınıza emin olmak istiyorum."

"Adamlarım konusunda endişelenmeniz gereksiz," dedi Beckett.

"Dükkanlarda çalışanların kim bilir kaçı Cedar Wells'te yaşıyor? Büyük ihtimalle çoğu. Yaşamayanlar, dün gece kasabada tutmak zorunda kaldıklarımız bu konuda yakınacaklar ve cinayetlerden bahsedecekler. Birkaç müşterinin yanlış şeyleri duyması yeter. Kulaktan kulağa oyununu bilmiyor musun? Biri ilk kişinin kulağına bir şey fısıldar ve laf kulaktan kulağa fısıldanıp son kişiye ulaştığında tamamen farklı bir şeye dönüşmüştür."

"Anlıyorum."

"Binadaki herkes düşünüldüğünde korkunç bir kulaktan kulağa oyunuyla karşı karşıya olacağız demektir. Beklemediğimiz bir anda insanlar paniğe kapılabilir. Yani istesen de istemesen de işler benim dediğim gibi gidecek. En ufak bir olayda ne yapılacağını öğrenmek için ben ve adamlarıma bakacaksınız. Yeniden Lynette'le görüşüp onun da bunları anladığına emin olmak istiyorum. Ekibine bu talimatları ilettiğine emin olmalıyım. Asıl istemediğim, ben düzeni sağlamaya çalışırken güvenlik görevlilerinden birinin yanlış bir şey yapması. Anlaşıldı mı?"

Belediye Başkanı Milner itiraz etmek istiyor gibi görünüyordu, ağırlığını koyma ihtiyacı duyduğu belliydi ama dudaklarını büzüp başını sallamakla yetindi.

Bu tepkiyi izleyen Carla da pes etti. "Lynnette'i çağırayım," dedi. "Aslında neden güvenliğe gidip başkalarının duyması riskine girmeden onunla görüşmüyorsun?"

pinarnarin

"İyi fikir," dedi Beckett. "Onunla doğrudan güvenlikte buluşurum."

Sam alışveriş merkezinin içini turladı, gözleri oraya uymuyormuş gibi görünen veya titreşen birilerini arıyordu. İçerde olmalarına karşın insanlar hala atkıları ve paltolarına bürünmüşlerdi. Kiminin paltosunun önü boydan boya açıktı, atkılar gevşekçe boyunlarından sarkıyordu ve bazıları da şapkasını cebine tıkmıştı. Ama hepsi gayet normal görünüyordu.

Kalabalık, vitrinlerin önünde dolanıp para harcamak için sabırsızlanıyordu. Sam de alabileceği birkaç şey görmüştü. Materyalist biri değildi, babaları ikisini de sahip oldukları mallar tarafından yönetilen insanları küçümseyecek şekilde yetiştirmişti. Ama bu, aslında yeni bir ceket veya kazağa ihtiyacı olmadığı anlamına da gelmiyordu. Eğer hukuk fakültesini bitirseydi büyük ihtimalle yüklü bir maaşı olurdu.

Şimdi Dean'in kredi kartı dolandırıcılığı sayesinde rahat bir şekilde yaşıyorlardı. Ama kendilerini aklamaları da gerekiyordu. Onlar da, topluma yararlarının dokunduğunu söyleyerek bunu kendilerince affettirmeye çalışıyorlardı.

Yemek reyonu şimdiden pizza, hamburger ve patates kızartması kokmaya başlamıştı. Bir şeyler yemesinin üzerinden saatler geçtiği için bu kokular midesinin guruldamasına yol açtı. Bazıları çoktan sıraya girmişti ve tezgah arkasındaki görevliler koşturuyordu ama kurdele kesilene kadar kimse satışa başlamayacaktı.

Meksika yemeği reyonunun arkasındaki saate baktı. 11.54. Fazla bir şey kalmamış.

Dışarıyı kontrol etmeden önce göz atması gereken bir sürü yer vardı. Adımlarını hızlandırdı.

Midesi bekleyebilirdi.

pinarnarin

33

"Ahbap, cadının kulübesinin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Dean. Bir süre önce eski okulu geçmişlerdi. Kar derinleşmeye başlamıştı. Dean'in botları ve kotu kar içindeydi.

"Elbette biliyorum," diye yanıtladı Harmon Baird. "Ben doğmadan önce ölmüş olmasına karşın oradan uzak dururdum. Büyük çocuklar bizi içeri girmeye ikna etmeyi denerlerdi. Bir kere girdim, içeri üç adım attım, sonra geri dönüp koşarak dışarı çıktım. Altıma yapmadığım için şanslıydım."

"Ve oraya gitmenin en iyi yolu bu mu?"

"Ne bileyim, şimdi oraya giden bir yol bile yapmış olabilirler. Belki üzerine gökdelen dikmişlerdir. Çocukluğumdan beri buraya gelmedim. Gelmeyi istemedim de."

Dean karşılık vermedi. Söyleyecek nazik bir şeyi yoktu. Adam yaşlıydı elbette ama çoğunlukla söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu. Doğaüstü bir şeylerin peşinde olduklarını düşünüldüğünde cadıdan daha önce bahsedebilirdi. Baird ormanda avcılık oynarken insanların ölmüş olması, onu bulduklarında Sam ve kendisini oyalaması Dean'in hasta hissetmesine yol açıyordu. İşi ciddiye alırsanız amatör bir avcı olmanın sakıncası yoktu. Aklınız dağıldığı için insanların ölmesine izin vermek bu tanıma uymuyordu.

Karşılarındaki manzaranın tartışılmaz bir güzelliği vardı. Manzaraların tadını çıkarmak hobileri arasında üst sıralarda yer aldığından Sam olsa bu manzarayı daha çok takdir ederdi. Beyaz-sarı kanyon duvarları etraflarında yükseliyor, karla kaplı zeminin daha da parlak görünmesine yol açıyordu. Orada burada sarı-kahverengi otları görmek mümkündü. Üzerlerine karın ağırlığının bindiği çalılar dik durmaya çalışıyordu. Huzur dolu bir manzara olabilirdi ama ilerledikleri sırada gittikçe daha fazla vahşi hayvanla karşılaştılar. Kuzgunlar ve güvercinler dallarda durup onları izliyor, şehirde gördüklerinden daha tüysüz gri sincaplar kuşlara eşlik ediyordu. Kahverengi çakallar, cılız köpekler gibi farklı koşullar altında yemekten büyük zevk alacakları hayvanların yanında duruyordu. Bir-iki geyik bile gördüler, bir tanesinin etkileyici boynuzları vardı. Kanyonda zarifçe hoplayıp zıplayan üç keçi, fareler ve sıçanlar, yılanlar –hem de karın içinde– ortalıkta dolanıyordu. Bir süre sonra onları izleyen en az elli çift göz vardı. Belki daha bile fazla.

pinarnarin

Hayvanların orada durmuş kendilerini izlediğini ve kesinlikle ürkmediğini görmek garipti.

Daha da garip olan hayvanların onları takip ediyormuş gibi görünmesiydi. Golf turnuvasını izleyen seyirciler gibiydiler.

"Hiç böyle bir şey görmüş müydün?" diye sordu Dean hayvanları işaret ederek.

"Çeşitli zamanlarda hepsini gördüm," diye yanıtladı Baird. "Ama hepsini bir arada hiç görmedim. Parti veya ahır dansı için toplanmış gibiler."

"Ben de bundan korkuyorum. Sence bunlar gerçek hayvan mı, yoksa cadının yaratıkları mı?"

"Cadıların kara kedileri olur sanırdım."

"Cadıların başka pek çok şeyi vardır," dedi Dean sabırsızca. "Eğer saldırırlarsa cephanemizin çoğunu onlara harcamamız gerekebilir. Cadının evine vardığımızda savunmasız kalırız. Daha ne kadar var?"

"Çok değil," dedi Baird. "Sanırım."

"Sanır mısın? Ne kadar cesaret verici. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Yanında harita getirebilirdin," diye karşılık verdi Baird. "Belki getirmeliydim."

Dean'in ensesindeki tüyler diken dikendi. Ona bakan bütün bu küçük gözler... Her zamanki izleniyor olma hissiyle aynıydı ama gözler insan gözü olmadığı için daha garipti.

Yine de orada bir tür zekanın söz konusu olduğu belliydi. Hayvanlar vahşi yaratıklar gibi hareket etmiyordu, öyle

olsa iki insanı görünce kaçmaları gerekirdi. Gerçek hayvanlar ses çıkarırdı ama bunlar tamamen sessizdi.

Dean tüfeğinin dolu olduğunu bildiği için kontrol etme dürtüsüne karşı koydu. Hava ağırdı, saldırı her an gerçekleşebilirdi. Dikkatini bir an bile önündeki hayvanat bahçesinden ayırmak istemiyordu.

"İlk önce biz ateş edebiliriz," dedi Baird birkaç dakika sonra. "Onları ürkütüp ürkütmeyeceğimize bakarız."

"Onlar beni yeterince ürküttü," diye yanıtladı Dean. Başka bir açıklaması olacağını umuyordu. Hayvanların depremden veya başka bir doğal felaketten kaçıyor olduklarını. Cepleri kayatuzu dolu kurşunlarla doluydu ama onlar cadı ve belki bir avuç nöbetçiyle uğraşmak içindi. Arabaya gidip cephane alması da mümkün değildi çünkü araba alışveriş merkezindeydi.

Önce kuşlar saldırdı. Bir an diğerleriyle birlikte yerdeydiler, bir an sonra –Dean'in gördüğü hiçbir işaretleşme yaşanmadı– havalanıp gaklamaya ve ikiliye saldırmaya başladılar.

Dean cebindeki kurşunlardan bir-iki tanesini açıp karın üzerine kayatuzundan bir çember yaptı. Yaşlı adam ve kendisi çemberin ortasındaydı. Yanında bir torba tuz daha vardı ama cadının kemikleri içindi. "Çemberin içinde kal," dedi yaşlı adama. "Ne olursa olsun." Başka kurşunları açıp tuzu dökmeyi sürdürdü. Tuz karı eritiyordu ama sonunda üç adım çapında bir çember yapmayı başardı.

Tam zamanında bitirmişti. Kuzgunlar çok hızlı uçuyordu, kanatları güçlü ve kararlıydı. Gagaları düşmanı par-

pinarnarin

çalamaya hazırdı ama kardaki çemberin hizasına geldiklerinde düşüyorlardı, havada kalmak için deliler gibi kanat çırpmaları gerekiyordu. Güvercinler –*Dahi oldukları söylenemez,* diye düşündü Dean– birkaç saniye sonra aynı şeyi tekrarladı.

O sırada diğer hayvanlar da harekete geçmişti. Geyikler ve keçiler onlara doğru koştu. Arkalarından sincaplar, rakunlar, kokarcalar ve onların da arkasında farelerle yılanlar vardı.

Memeliler arasında çembere ilk varan antiloptu. Saplamak üzere boynuzlarını Dean'e çevirdi ama çemberin oluşturduğu görünmez duvara ulaştığında elektrik çarpmış gibi geri çekildi. Titreşti, Harmon Baird'in döneminden kalma giysiler içinde bir çiftlik işçisine dönüştü. Ardından yeniden antilop formuna büründü ve yalpalayarak çemberden uzaklaştı.

"Korkmakla akıllılık ediyor," dedi Dean.

"Akıllı adamdır," dedi Baird. "Bu benim babam."

Keçilerden ikisi de aynı şeyi yaptı, çembere koşup sessiz alarm çığlıkları atarak geri çekildi.

"Baban çiftlikte mi ölmüştü?" diye sordu Dean.

"Sana öyle olduğunu anlattım."

"Doğru, anlattın." Dean o zaman kullandığı ses tonu yüzünden kendini kötü hissetti. Bu sefer yaşlı adam bilgi saklamamıştı. Baird'in anlattığını unutan Dean'di.

"Yanına gitmeliyim," dedi Baird. "Canı yanıyormuş gibi görünüyor."

Dean çemberden çıkmadan önce yaşlı adamı yakalayıp içeride tuttu. Şaşırtıcı ölçüde güçlü olan adam Dean'le mücadele etti. Sonunda yaşlı adam pes etti.

"O senin baban değil," dedi Dean. "Artık değil. İnan bana, onun yanında olmak istemenin nasıl olduğunu biliyorum ama baban öldü. Uzun zaman önce. Onu neyin öldürdüğünü söylemiştin? Bir Kızılderili mi?"

"Boğazı kesildi."

"Görüyor musun? Bu sadece babanın şeklini alan bir ruh ama o değil. Cadının büyüsü altında. Babanı huzura kavuşturmak istiyorsan cadıya ulaşmalıyız. Ama çemberi bölecek olursan hayvanlar ikimizi de öldürür ve asla başaramayız."

Harmon Baird bütün inatçılığıyla çemberin kenarında dikiliyordu. Ama Dean'in konuşması bittiğinde gözleri yumuşadı ve pes edercesine derin bir soluk verdi. "Ona nasıl ulaşacağız?"

Hayvanlar tuzdan çemberin etrafını sarmıştı. Bazıları arada bir çemberin sağlam olup olmadığını kontrol ediyordu. Kuşlar etrafında kanat çırpıyor, avlarının üzerinde daireler çiziyordu. Dean artık hepsinin kokusunu alabiliyordu, vadideki taze kar kokusu ortadan kalkmıştı.

"Henüz işin o kısmını çözemedim."

"Bir an evvel çözsen iyi olur."

"Biliyorum!" diye bağırdı Dean. "İnsanların öldüğünü biliyorum. Kardeşim alışveriş merkezinde ve o da tehlikede. Aptal değilim."

pinarnarin

Baird ona gülümsemekle yetindi. Yeri işaret etti. "Tuzun altında karın eridiğini kastetmiştim," dedi. "Güzel bir çember yaptın ama hepsi aynı anda erimediklerine göre tuzlardan bazıları yukarda ve bazıları aşağıda kalabilir. Eğer çemberin bu kadar düzgün olmazsa ne olur?"

"Ah," dedi Dean. "Özür dilerim. Eğer bu olursa o zaman Bambi ve arkadaşları bizi yer."

34

"Sam?"

Sesin geldiği yere döndü. Heather Panolli ona doğru geliyordu. Sahte kürklü bir ceket ve kot giymişti. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yüzü çok genç, çok canlı görünüyordu. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum," dedi. "Dean nerede?" Yakına geldiğinde kızdan yayılan belirsiz parfüm kokusu oğlanı sardı.

"O... başka bir yerde, konuştuğumuz bu durumu... artık bitirmeye çalışıyor," dedi Sam. "Senin burada ne işin var?"

"Dalga mı geçiyorsun? Burası bir alışveriş merkezi!"

"Biliyorum ama güvenli bir yer olduğu söylenemez. Katillerin ne kadar zeki olduklarına emin değilim. Birazcık

pinarnarin

kafaları çalışıyorsa bugünkü bir numaralı hedefin alışveriş merkezi olduğunu kavrarlar. Burada olmamalısın."

"Duyduğum kadarıyla hiçbir yer bir diğerinden daha güvenli değilmiş," dedi kız. "Ayrıca erkek arkadaşım Todd burada çalışıyor." Kitapçıyı işaret etti. "Orada."

"Uzun koyu renk saçlı Todd mu?"

"Onu tanıyor musun?"

Demek anlatacağına söz verdiği halde Heather'a o geceden bahsetmemişti. "Tanıştık," dedi Sam. "Benimle konuştuğunu görmese iyi olur."

"Neden?"

"Ona sorarsın. Şimdilik burada bırakalım." Eğer bu da kızı soru sormaya ikna etmezse başka ne ederdi bilmiyordu.

Kız üstelemedi. "Ok ve yay taşıyan Kızılderililere karşı gözlerimi açık mı tutmalıyım?"

Sam başını salladı. "Ve başka bir sürü şeye."

"Çantanda ne var?" diye sordu. "Silah mı?"

"Heather, dinle..."

"Bana anlatabilirsin Sam, ağzımdan kaçırmam."

Babanın sırrını ağzından kaçırmadığın gibi mi? diye düşündü. Sonunda çıkmaz sokak olduğu ortaya çıkmış olsa da kız onlara babasının sırrını açıkladığı için minnettardı. Hangi bilginin hayati önem taşıyacağını asla bilemezdiniz. Yine de bu, kendi sırları söz konusu olduğunda kıza güveneceği anlamına gelmiyordu.

"Heather, gitmem gerek. Ortalığı kontrol etmem gerekiyor ve fazla zaman yok."

"Tamam, seni tutmayayım Sam." Hayalkırıklığına uğramış görünüyordu. "Belki sonra görüşürüz."

"Belki," dedi Sam ve olabildiğince hızlı adımlarla kızdan uzaklaştı.

Hayalkırıklığı kızı öldürmezdi.

Cadının ruhlar ordusu öldürebilirdi.

Ortadaki avluyu çevreleyen balkonlardan birine ulaşmaya çalışıyordu ama kalabalık iyice arttığından çantasıyla insanların arasından geçmek iyice zorlaşmıştı.

Mikrofondan yükselen ses, kalabalığın artmasının nedenini açıklıyordu. Şov zamanı. Bırak park yerini, üst katları bile bitirememişti.

Kalabalığın arasında ilerlemeye çalışmak yerine iç çamaşırı dükkanının vitrinine ulaşana kadar geri çekildi. Belirip kaybolan birileri olup olmadığını tespit edebilmek için geniş bir görüş alanına ihtiyacı vardı.

Durduğu yerden alt katın küçük bir kısmını görebiliyordu. Şerif'in adamlarının gösteriyi izlemek yerine insanları izlediklerini umdu.

"Bayanlar ve baylar." Carla Krug'ın sesi hoparlörlerden yükseldi. "Kanyon Alışveriş Merkezi'nin açılışına geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz." Kalabalıktan alkış sesleri yükseldi ve Carla konuşmaya devam edebilmek için alkışların kesilmesini bekledi. Neredeyse bir dakika sonra alkışlar kesildi. "Görüyorum ki siz de benim gibi büyük bir sabırsızlıkla bugünün gelmesini bekliyordunuz. Artık son moda giysileri görmek, son çıkan kitapları almak, sinema-

pinarnarin

ya gitmek veya hoş bir yemek yemek için Flagstaff veya Phoenix'e gitmemiz gerekmeyecek. Ülkenin dört bir yanından insanlar alışveriş yapmak için kasabamıza gelecek. Son teknoloji ürünleri, en iyi dükkanlar ve en iyi satıcılar, sizin ve benim komşularımız bu alışveriş merkezinde!"

Bu açıklamadan sonra yine alkış sesleri duyuldu ama ilki kadar güçlü değildi.

"Adım Carla Krug ve beni tanımayanlarınız için kendimi tanıtayım. Ben bu alışveriş merkezinin yöneticisiyim. Ofisim ikinci katta ve iletmek istediğiniz bir görüş, iltifat ya da Tanrı korusun bir şikayet olursa beni ofisimde bulabilirsiniz. Eğer ofisimde değilsem bu muhteşem mağazalarda alışveriş yapıyorum demektir!"

Kalabalığı gözleyen Sam, Tekerlek Kafe'deki garsonları Eileen'i, Heather'ın babası Peter Panolli'yi, kütüphaneci Bayan Frankel'i ve kasabada karşılaştıkları başka pek çok insanı gördü. Neredeyse Cedar Wells'te yaşayan ve hala hayatta olan herkes bugün alışveriş merkezinde toplanmıştı. Belki kalabalık olmanın şanslarını artıracağını düşünmüşlerdi. Haklı olabilirlerdi ama beklenmedik tehlikeler de ortaya çıkabilirdi.

"Alışveriş yapmaya başlamak istediğinizi biliyorum," diye devam etti Carla. "Ben de alışveriş yapmak istiyorum. Sizi uyarayım, Freddie'nin Ayakkabıcısı'nda almayı istediğim bir çift kırmızı Manolo var, onlardan uzak dursanız iyi olur!" Kalabalık gülüştü ve Sam bu neşenin kaybolmamasını diledi. "Şimdi konuşmayı kesip kredi kartlarımı hazır-

pinarnarin

layacağım. Bugün özel bir konuğumuz var, sizden Belediye Başkanı Donald Milner'ı alkışlamanızı istiyorum. Onun konuşmasının ardından dükkanlar açılacak ve bayılana kadar alışveriş yapabileceksiniz!"

Yeniden alkışlar duyuldu ve Belediye Başkanı Milner konuşmaya başladı. Sam adamın cinayetler devam ederken nasıl hala bu kadar neşeli olabildiğini merak etti. Sorun çözülene kadar alışveriş merkezindeki hiç kimsenin kasabadan ayrılamayacağını bilmiyor muydu?

"Teşekkürler Carla," diye söze başladı Belediye Başkanı Milner. "Hepinize geldiğiniz için teşekkürler. Kanyon Alışveriş Merkezi'nin en muhteşem özelliği dışarıda hava nasıl olursa olsun kontrol altında tutulan bir havada alışveriş yapabilecek olmanız. Hepimiz, ilerleyen aylarda ve yıllarda bunun ne kadar önemli olacağını biliyoruz."

Nazik kahkahalar duymayı bekledi ama kimse gülmedi. "Pek çok insan bu projenin gerçekleşmesi için çalıştı," diye devam etti. "Bugün onlara da teşekkür etmek istiyorum. Pek çok kişi bu projenin asla hayata geçmeyeceğini düşünüyordu ama benim inancım tamdı. Bugün arkama yaslanıp size söylemiştim, diyebildiğim için çok mutluyum."

Bu söz birkaç kahkaha getirdi. "Cedar Wells, Arizona'daki en muhteşem kasaba. Belki Amerika'daki. Bugün itibariyle daha da muhteşem olacak, Amerika'nın sembollerinden olan Büyük Kanyon'un yakınlarındaki en yeni alışveriş merkezine sahibiz. Bayanlar baylar, bugün size Amerika'nın

en yeni sembollerinden birini sunuyorum, Kanyon Alışveriş Merkezi! Geldiğiniz için teşekkürler, tadını çıkarın!"

Alkışlar yükseldi. Demek adam sorunla bu şekilde ilgilenmeyi planlamıştı, yokmuş gibi davranarak. Sam ve Dean'in babası politikacıları sevmezdi. Stanford'dayken Sam biraz daha anlayışlı bir görüş geliştirmişti, bazı politikacılar sadece kendi çıkarlarını korusa da bazılarının halkın çıkarlarını göz önünde bulundurduğuna inanıyordu.

Ama Belediye Başkanı Milner babalarının inançlarını doğrulayan türde berbat bir politikacıydı.

Yaklaşık bir dakika sonra alkışlar kesildi. İnsanlar, kapılarını açıp müşterileri içeri davet eden dükkanlara yöneldi.

Sam derin bir nefes aldı. En büyük korkusu herkes aynı alana toplandığında saldırının gerçekleşmesiydi. Ama anlaşılan bu olmayacaktı.

Belki Dean ve Harmon Baird çoktan cadının kulübesine varmıştı. Belki cadı tuzlanıp yakılmış, karşı büyü yapılmıştı. Okul civarında telefonların çekmediğini biliyordu. İşi bitirmişlerse bile Dean'in arayıp haber verme şansı yoktu.

Aniden kalabalığın havası değişti, neşeli sohbetler bölündü.

"O da ne?" diye sordu sesinden korku okunan biri.

Ama belki de, diye düşündü Sam, *belki de Dean henüz kulübeye varmamıştır.*

pinarnarin

35

"Asıl istemediğimiz," dedi Dean alçak sesle, "cephanemizin bitmesi."

"Çok mantıklı," dedi Baird, "ama bir şansımız olabilir. İyice çevremize toplanmış durumdalar. Bu av tüfeğiyle..."

"Anladım." Baird tüfeğini salladı. "Arkanı kollayabilirim ama bir seferde onlarcasını ortadan kaldırmayacaktır."

"Tek kurşunla birkaç tanesinin işini bitirmek fena olmazdı," dedi Dean içten içe yaşlı adamın da antika bir tüfeği ve ev yapımı domdomları değil av tüfeği olmasını dileyerek. "Nereye ateş ettiğine dikkat et."

"Evlat, bana nasıl ateş edeceğimi söylemene gerek yok. Sen doğduğundan beri ateş ediyorum."

"İşe koyulalım o zaman." Dean tüfeği çoktan doldurmuştu. Hayvanlar çemberin etrafına toplanmış arada bir sağlam olup olmadığını kontrol ediyordu. Baird'in dediği gibi iç içe dizilmişlerdi. Sorun, seviyelerinin farklı olmasıydı: Kemirgenler ve sürüngenler yere yakındı, Geyikler ve keçiler ortada, kuşlar yukardaydı.

Dean'in hızlı hareket etmesi gerekecekti. Karın etrafındaki tepinmeler tuzun seviyesinin değişmesine yol açabilirdi. Eğer sekiz kurşunu harcayacak olursa geriye on altı kurşunu kalırdı.

Elbette, cadının kulübesine vardıklarında karşılarındaki bu ordunun küçük bir birlik gibi görünmesine yol açacak dev bir orduyla da karşılaşabilirlerdi. O zaman on altı kurşun hiçbir işe yaramazdı.

Ama yüz kurşun da işe yaramayabilirdi. Eğer burada ölecek olursa asla neler olacağını öğrenemezdi.

"İşte başlıyoruz!" diye bağırdı. İlk kurşunu yukarı nişan aldı, kuşları devreden çıkarmayı umuyordu. Kurşun kükredi ve hava uçuşan tüyler ve kuş parçalarıyla doldu. Parçalar yere düşerken titreşiyor ve siyah bir parıltıya bürünüyorlardı. Çok azı yere ulaştı, çoğu kaybolup gitti.

Diğer yaratıkların tepkisi irkilmek oldu. Çoğu donup kaldı, bazıları daha büyük hayvanların arkasına saklandı. Dean için bunun bir sakıncası yoktu. Ne kadar bir araya toplanırlarsa tek kurşunla onları aradan çıkarmak o kadar kolay olurdu. Biraz daha geride olmalarını, tuzun daha fazla dağılabilmesini diledi ama dilencilerin seçme şansı yok-

tur. Namluyu aşağı indirip yere doğru nişan aldı, teoride büyük hayvanları bileklerinden dahi vursa kayatuzunun işe yaraması ve hayvanları öldürmesi gerekirdi.

Fareler, sıçanlar, sincaplar ve kokarcalar tuz değer değmez kayboldu, kaybolurken arkalarında o garip koku kaldı.

Daha büyük olanlar, çakallar, rakunlar, bir geyik ve keçilerden biri yok olmadı ama yaralanıp sessiz çığlıklar atarak karın üzerine kapaklandı. İnledikleri sırada bazıları titreşti ve bazıları şekil değiştirip bir insan, bir hayvan olarak belirip kaybolmaya başladı.

Onlardan biri de Baird'in babasının şekline bürünen antiloptu.

"Baba!" diye bağırdı Baird yeniden. Bu sefer Dean onu yakalayamadan ileri atıldı ve böylece çemberi bozdu.

"Kahretsin!" dedi Dean. Dönüp bel hizasına bir kurşun sıktı, arka taraftaki hayvanları durdurabilmeyi umuyordu.

Hayvan ruhlarının bir an için kafası karıştı. Saldırı yolu açılmıştı ama son üç kurşunla o kadar fazla hayvan ölmüştü ki ne yapacaklarına karar vermek birkaç saniyelerini aldı.

Elbette saldıracaklardı.

Tüfeğe bir kurşun daha sürüp ateş etti. Baird babası gibi görünen ruhun yanına vardığında adam çoktan antilop şekline geri dönmüştü. Hayvan ayağa kalkıp boynuzlarını Baird'e doğru savurmaya çalıştı. Dean atlayıp yaşlı adamı son anda hayvanın önünden çekti. Hayvan dönüp yeniden saldırdı ve Dean son anda eğilip boynuzlar-

pinarnarin

dan kurtuldu. Hayvanın boynuzlarının yanından geçerken çıkardıkları ıslık sesini duymuştu. Tüfeği hayvana dayayıp tetiği çekti.

Beş, diye saydı. Üç tane daha var.

Ama o ve Baird artık açık alandaydı. Ve kalan yaratıklar kendilerine gelmişti. Kuşlar saldırıya geçmeye hazırlandı. Yılanlar ve fareler etraflarında çember oluşturdu.

Farelerden nefret ediyorum. Dean yere ateş edip bir düzine kadar sürünen, kemiren ve tıslayan yaratığın işini bitirdi.

Keskin bir bam sesi duydu ve bir dizinin üzerine çökmüş tüfeğini ateşleyen Baird'i gördü. Kurşunu keçilerden birine isabet edip yok etti. Yaşlı adam yeniden nişan alıp son geyiği de ortadan kaldırdı.

Dean kalan son hayvan grubuna nişan aldı. Rakunlardan kopan kürk parçaları havaya uçuştu, kayatuzları kokarcaların, sincapların ve son keçinin üzerine sıçrayıp onları yok etti.

Kalan çakallardan biri ağzını açıp sivri dişlerini ortaya çıkardıktan sonra Dean'e saldırdı. Dean yeterince hızlı tüfeğini çeviremedi ama Baird'in tüfeğinden bir kurşun daha fırladı. Dean kendini kaçınılmaz çarpışmaya hazırlarken canavar kayboldu ve Dean'e çarpan sadece ondan kalan rüzgardı.

Böylece her şey bitti. Kalan üç-dört hayvan kaçıştı. Dean ve Harmon kara yığılıp birbirlerine bakarak önce gülümsediler sonra kahkahalara boğuldular.

"Sanırım onlara gösterdik ha?" dedi Baird. "Nasıl kuyruklarını kıstırıp gittiklerini gördün mü?"

"Gördüm," dedi Dean soluklanmaya çalışırken. "Gerçekten de gördüm."

Huzur dolu an çabucak geçti. Dean hala güvende olmadıklarını biliyordu. Karşılaştıkları öncü kuvvetlerdi, hepsi bu, amaçları gelenleri öldürmek veya geciktirmekti.

İşin iyi tarafı, korunmaya değer bir şey olmasa öncü kuvvetlerin de var olmayacağıydı. Dean artık yanıtın Elizabeth Claire Marbrough'nun kulübesinde olduğuna her zamankinden daha emindi.

Kadın başka bir yerde gömülü olsa –örneğin Cedar Wells'teki ilk günlerinde Sam'le ziyaret ettikleri o mezarlıklarda– o zaman kendisi ve Baird zaman kaybediyor olurdu.

Hayvanların savunması, saatlerdir başlarına gelen en iyi şeydi çünkü bu sayede Dean doğru iz üzerinde oldukları konusunda umutlanmıştı.

"Hadi," dedi ayağa kalkarken. Baird'e elini uzatıp yaşlı adamı ayağa kaldırdı. "Gidip cadıyı yakalım."

Baird kıkırdadı, hala eğleniyordu. "Haftalardır aldığım en iyi teklif," dedi. "Hatta, aylardır."

Juliet Monroe titremesine engel olamıyordu. Bu kadar korkunç bir şeyi kabuslarında dahi görmemişti. Hayatı boyunca korku filmleri izlemiş, korkunç kitaplar okumuştu ve hatta ceset parçalarının sokağa saçılmasıyla sonuçlanan kanlı bir trafik kazasına bile şahit olmuştu.

pinarnarin

Ancak bunların hiçbiri kadını kendi cesetlerinin yanı başında duran iki adamın görüntüsü kadar etkilememişti.

Deliler gibi çarpan kalbini sakinleştirmek için yavaş ve derin nefes almaya çalıştı. Elleri kontrolsüzce titriyordu. Ne zaman soluk alsa gözünün önüne eve doğru yürüyen Howard Patrick'in görüntüsü geliyor ve kadın yeniden kontrolünü kaybediyordu.

Ter içinde kalmış olmasına rağmen üşüyordu ve ısıyı açmaya karar verdi. Elektrik olmadan bunu yapıp yapamayacağına emin olmasa da deneyecekti. Bunu yapmak için alt kata inmesi gerekiyordu ve alt kat Howard olmayan Howard'a ve Stu olmayan Stu'ya fazlasıyla yakındı. Kadın onları bir daha görecek olursa çığlık atmaya başlayacağından ve bir daha susamayacağından korkuyordu.

Ama bu konuyu ne kadar düşünürse –söz konusu olan saniyelerdi, dakikalar değil– ev daha da soğuk geliyordu. Belki ısıtıcıya bir şey olmuştu. Ne olursa olsun, alt kata inip termostatı kontrol etmek zorundaydı.

Bütün perdeleri kapadığı için ev karanlıktı. Merdivenin dibindeki elektrik düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı. Bir-iki kere daha denedi, yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Hiç. Elektrikler gelmemişti.

Merdivenlerden aşağı indi, salonun penceresine hem bakmamaya çalışıyor hem gözleri pencereye kayıyordu. Perdelerin birleştiği noktada dar bir açıklık vardı. Neredeyse imkansız olsa da kendini açıklıktan dışarıya bakmaya çalışırken buldu. Sonunda merdivenlerin dibindeki termostatın yanına gitti. Eski moda bir termostattı. Oku dilediğiniz yöne çevirerek ısıyı ayarlıyordunuz. Oku en sıcağa çevirip ısının yükselmesini bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Evde her ne varsa onlarla uzun süre idare etmesi gerekecekti. Salonda bir şömine vardı, içinde birkaç odun duruyordu ama kalan odunların çoğu dışarıdaydı. Kadının onlara ulaşması mümkün değildi. Evde ısıtıcılar da vardı ama elektrik olmadan onların bir yararı olmazdı. Mumları ve kibritleri, battaniyeleri ve hatta pille çalışan bir radyosu vardı. Kar yağan bölgelerde bunların olmadığı bir eve rastlanmazdı. Ahırda benzinle çalışan bir jeneratör bile vardı ama kurt dışarıdayken kadının ahıra gitmesi mümkün değildi.

Üstelik şimdi, kurdun bir de insan müttefikleri vardı.

Kadın alt katta olmasına karşın uzun süre burada kalmayı planlamıyordu. Kurdu, Stu'yu ve Howard'ı daha iyi gözetleyebileceği üst katta kalacaktı. İhtiyaç duyabileceğini düşündüğü şeyleri topladı. Kibritler, fener ve radyo. Radyonun içinde pil yoktu ama kadın raftaki kahve kavanozlarından birine birkaç pil sakladığını hatırlıyordu. Kavanozları mutfak tezgahının üzerine koyup pilleri çıkardı.

Merdivenlere dönmek üzereydi ki ön kapıdan gelen gürültüyü duydu.

Donup kaldı. Durduğu yerden kapıyı görebiliyordu. Dışarıdaki her kimse sağa doğru beş adım atıp perdelerin arasındaki boşluktan içeri bakarak kadını görebilirdi.

pinarnarin

Kapı kolu döndü ama kilitli olduğu için kapı açılmadı. Kadın sürgüyü de kapamıştı. Bunları yaptığında ne kadar ufak olursa olsun kendini koruyacak bir şeyler yapıyor olduğunu düşünmüştü. Ama artık kurdun telefonu ve elektriği nasıl keseceğini çözdüğünü kavradığı için ve onun doğaüstü bir yaratık olduğunu bildiği için kilit gibi basit bir mekanik önlemin onu durduracağından şüpheliydi.

Kapı sarsıldı. Kadın kapı kolunun kımıldadığını görebiliyordu. İçinde bir parça, ayaklanan Stu'yla Howard'ın bir tür hayalet olduğunu, maddi formları olmadığını ummuştu. Ama kurdun kapı kolunu çevirmesi ve kapıyı ittirmesi mümkün değildi.

Bu da demekti ki kurdun müttefikleri insan şeklindeydi ve insan özelliklerine sahipti. Belki de zekiydiler. Henüz konuştuklarını duymamıştı ama bu da mümkündü.

Başka herhangi bir şey yaşanmadan üst kata koştu. Gerçi üst katta daha güvende olduğu söylenemezdi. Üst katla alt kat arasında yalnızca kilitli kapılar vardı ve bu kapıların kilitleri dış kapınınki gibi güçlü değildi.

Ama o anda yaratıklarla arasındaki mesafenin birazcık olsun artmasının verdiği sahte güvenlik hissi bile hiç yoktan iyiydi.

Yatak odasına dönüp kapıyı arkasından kapattı.

Kilitlemeyi bitirdiğinde kollarında alt kattan getirdiği eşyalarla kapının dibine çöktü. Perdeden içeriyi aydınlatacak kadar ışık süzülüyor olsa da feneri yanıyordu. Kadın arkasında kalın ahşabın varlığını hissetmekten hoşlandı. Kapının yeterince güçlü olmadığını biliyordu, kurdun pençeleri onu parçalayabilir, sağlam bir tekme onu kırabilirdi. Ama yaratıklarla arasındaki bir engeldi ve duygusal rahatlama sağlıyordu. Juliet titremesinin geçtiğini farkederek şaşırdı. Tepki vermeyi bırakıp eyleme geçtiğinden beri kendini kontrol altına almayı başarmıştı. Gülümsedi.

Tam o sırada salonun penceresinin kırıldığını duydu.

pinarnarin

36

İnsanların neye tepki verdiğini göremeyen Sam merdivenlerden aşağı koşup inerken çantasının fermuarını açtı. Yolun üçte birini aştığında durduğu yöne koşmakta olan kalabalığı gördü. İnsanların yüzlerinde korku dolu ifadeler vardı. Şerif yardımcılarından biri ciğerlerinin yettiğince talimatlar yağdırıyor ama insanlara söz geçiremiyordu. Sam insanların gürültüsünden adamın ne söylediğini duyamadı.

Savaş boyaları sürünmüş, kırmızı kafa bandı takmış bir Kızılderili'den kaçıyorlardı. Adamın yüzünün sağ tarafı yoktu. Sam adamın arkadan vurulduğunu ve kurşunun çıkarken elmacıkkemiğini ve çenesini parçaladığını tahmin etti. Elinde kalabalığa doğrulttuğu bir tüfek vardı.

Şerif'in adamlarından hiçbiri ortalıkta değildi. İnsanlar merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışırken Sam onları geçmeyi denedi. Durduğu yerden Kızılderili'yi vurması mümkün değildi. Ancak yer seviyesinden sorunsuz bir atış yapabilirdi. Ama kendisi aşağı inene kadar Kızılderili pek çok kişiyi öldürmüş olurdu.

Yani tek bir seçeneği vardı. Canı yanacaktı ama babaları onlara defalarca nasıl düşeceklerini ve nasıl hemen ayağa fırlayıp ateş edeceklerini öğretmişti. Çantaya uzanıp tüfeği çıkardı ve çantayı kenara fırlattı. Silahların yere düşerken çıkardığı gürültüyü duyduktan sonra kendisi de aşağı atladı.

Doğrudan aşağı düştü, ayakları üzerine indi ama öne savrulup yuvarlandı ve ayağa kalktığında içgüdüsel olarak doğru yere nişan aldı. Kızılderili'nin durduğu yöne doğru nişan alıp tetiği çekti. Kızılderili'nin yan tarafındaki giysi dükkanının camı parçalandı ve küçük cam parçaları koridora yayıldı. Ama kayatuzu işe yaramıştı. Kızılderili'nin üzerine sıçrayan taneler adamın titreşip ateş edemeden yok olmasını sağladı.

Çantasını kapan Sam merdivenlerin altına saklandı, süslenmiş çam ağacı iyi bir siper görevi görüyordu. Tüfeği çantaya koyup yeniden fermuarını kapadı. İnsanlar onu görmüş olmalıydı ama kendisinden çok ölü Kızılderili'ye dikkat ettiklerini umuyordu.

Derken, hoparlörlerden Şerif Jim Beckett'in sesi duyuldu.

pinarnarin

"Herkesin dikkatine!" diye seslendi Şerif. "Alışveriş merkezinin doğu girişinde bir olay yaşandı ama sorun çözüldü. Paniğe kapılmanıza gerek yok. Lütfen olduğunuz yerde durup derin bir nefes alın ve etrafınızdakilerin yaralanıp yaralanmadığını kontrol edin."

Merdivenin altından Sam kalabalığın tepkisini göremiyordu. Ama duyduklarından anladığı kadarıyla Beckett'in duyurusu işleri daha da kötüleştirmişti. Anlaşılan bazıları söylenenlere uyup durmuş, geri kalanlarsa hareket etmeyi sürdürdükleri için onlara çarpmıştı.

"Durun!" diye emretti Beckett. "Herkes olduğu yerde dursun, lütfen!"

Bu sefer daha fazla insan emre uydu. Şerif yardımcıları bağırıp insanları uyarmaya başladı ve birden her taraf sakinleşti.

"Burada yaralı küçük bir kız var Şerif!" diye bağırdı biri üst kattan. Yanağı kanıyor!"

"Dışarda acil yardım ekibi var," diye duyurdu Beckett. "Şimdi içeri geliyorlar. Onlara yaralıları gösterin. En önemlisi paniğe kapılmamak, o zaman herkes yaralanır. Tekrar ediyorum, durum kontrol altına alındı, şimdilik tehlike yokmuş gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor da ne demek? Hiç cesaret verici bir söz değil," diye bağırdı biri.

Sam merdivenlerin altından çıkıp kürsünün etrafında toplanan insanların arasından geçti. Beckett, Başkan Milner ve Carla Krug'la konuşuyordu. Sam alışveriş merkezini boşaltmak ve insanları içeride tutmak seçeneklerini tartıştıklarını tahmin etti. İçeride kalırlarsa düşmanı gözetleyebilirlerdi.

Düşman doğru kelimeydi çünkü bu iş savaşa dönüşmüştü. Bütün savaşlar gibi ne kadar uzarsa o kadar fazla insan ölecekti.

Umarım Dean cadının kulübesine ulaşmıştır, diye düşündü. İyi haberlere ihtiyaçları vardı.

Kasketli ve kot ceketli biri onu omzundan yakaladı. "Adamı vuran sen misin?" diye sordu. "Onu vurduğunu gördüm."

Sam yanıt vermek yerine homurdandı, bir yandan da gülümsüyordu.

"O da neydi öyle? Bir tür Kızılderili'ye benziyordu."

Sam Paiute olduğunu tahmin ediyordu ama yorum yapmadı çünkü bu konuda bir sohbete dalmaya niyeti yoktu. Omuz silkip uzaklaşmayı denedi.

"Hey, işte Kızılderili'yi vuran adam!" diye bağıran adam, Sam'i işaret etti. "Silah çantanda mı kovboy?"

Saniyeler içinde Sam'in çevresine hoşnutsuz bir kalabalık toplandı. İnsanlar sokağın köşesinde ünlü birini sıkıştırmış gibi davranıyordu. Sam tuzağa düşmüştü.

Onu kurtaran Şerif Beckett oldu.

"Sam, bu tarafa gelir misin?" dedi mikrofona.

Sam kalabalığın üzerinden Şerif'e baktı –uzun boylu olduğu için bunu yapmakta güçlük çekmemişti– ve Beckett'in onu kürsüye çağırdığını gördü. "Özür dilerim," dedi etrafındaki insanlara. "Şerif'in bana ihtiyacı var."

pinarnarin

Kalabalık ikiye ayrılıp Sam'in geçmesine izin verdi. Bir kısmı teşekkür ederken geri kalanlar soru soruyordu. Sonunda Şerif'in yanına, kürsüye çıktı.

"Dinleyin," dedi Şerif Beckett. "Hepinizin aklında sorular olduğunu biliyorum ve ben de Cedar Wells'teki bu büyük günün olaylarla lekelenmesine üzüldüm. Şimdilik alışveriş yapmayı sürdürün ve iyi zaman geçirin, en kısa zamanda bütün sorularınızı yanıtlayacağız."

Ardından mikrofonu kapattı ve Sam'i alıp Belediye Başkanı'yla Carla'nın yanına gitti. "İyi işti evlat," dedi Beckett. "Teşekkürler."

Sam omuz silkti. "Başka hiç kimse nişan alacak konumda değildi."

"Adamlarımın onu vurma şansı yoktu ama sen onu vurmasaydın Kızılderili'nin ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Sivillerin ellerinde ateşli silahlarla alışveriş merkezinde dolaşmalarından hoşlandığıma emin değilim," dedi Carla.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Milner. "Bu, felakete davetiye çıkarmak olur."

"Bütün girişlere metal detektörleri ve nöbetçiler koymadığınız sürece buraya silahla gelen insanlar olacaktır," dedi Beckett. "Ama şu an için Sam pek çok kişinin hayatını kurtarmış olabilir."

"Sanırım," dedi Carla. "Ama..."

"Bakın, benim silahlı olup olmamamdan çok daha büyük sorunlarımız var," diye müdahale etti Sam. "Kalabalık hala paniğin eşiğinde ve dışarıda bu katillerden çok var. Biri içeri girmeyi başardığına göre başkaları da gelecektir. Eğer gelirlerse burası tam bir tımarhaneye dönecek."

"Haklı," dedi Beckett. "Hala yapabiliyorken alışveriş merkezini boşaltmalıyız."

"Bir dakika," dedi Carla. "Pek çok kişi zaten çıkışa yöneldi. Son birkaç dakikada otoparkın aldığı hali görmediniz mi? Hala gelen arabalar var ama çok daha fazlası gidiyor. Dükkanların iyiliği için olabildiğince uzun süre açık kalmalıyız."

"Ayrıca," diye ekledi Milner, "eğer alışveriş merkezini boşaltırsak insanlar ne yapacak? Yanılmıyorsam kasabadan ayrılamazlar. Yollar tıkanacak ve üstelik tamamen savunmasız durumda olacaklar. Orada onları savunma şansımız da olmaz."

"Bunda haklısın," dedi Beckett. İnsanlar kürsünün etrafına toplanmış konuşulanları dinlemeye çalışıyordu. Bu yüzden dörtlü alçak sesle konuşmaya devam etti. "Belki onları ufak gruplara ayırmanın zamanı gelmiştir ve..."

"Onları alışveriş merkezinin çeşitli noktalarına hapsetmek mi istiyorsun? Bu bizi kapatmakla aynı şey. Belki yemek reyonu haricinde."

"Bu konuyu daha önce tartıştık Carla," dedi Beckett. "Burası artık benim alışveriş merkezim ve kuralları ben koyarım."

Kadın başını salladı. Artık saçı eskisi kadar düzgün toplanmış değildi, yüzünün çizgileri belirginleşmiş, gözlerin-

pinarnarin

de yorgun bir ifade belirmişti. Uykusunu alamadığı belliydi, şimdi bir de bu açılış günü felaketi vardı. "Biliyorum," dedi. "İtiraz etmeyeceğim. Ne gerekiyorsa yapabilirsin. Yalnızca itiraz ettiğimin bilinmesini istiyorum."

"Biliniyor," dedi Beckett. "Senin herhangi bir itirazın var mı Donald?"

"Herkesin buradan sağ çıkmasını istiyorum," dedi Milner. "Ve bu kabusun bir an evvel bitmesini istiyorum."

"Ağabeyim bunun için çalışıyor," dedi Sam.

"Neden sen de bunun için çalışmıyorsun Jim?" diye sordu Milner.

"Çünkü buna ayıracak adamım yok Donald. Adamlarımın yarısı burada, yarısı da yollarda acil durum çağrılarına yanıt vermeye çalışıyor."

"Sorun değil," dedi Sam. "Dean ihtiyacı olan bütün yardıma sahip. Bu tür konularda bulabileceğiniz en iyi uzmandır."

"Ne tür konular diye sorardım ama yanıtı bilmek istediğimi sanmıyorum," dedi Milner.

"Bence de bilmek istemiyorsunuz."

Carla elini kulağına götürdüğünde Sam kadının kulağında mikrofon olduğunu ve güvenlik görevlileriyle görüştüğünü anladı. Kadının ağzı açık kaldı ve yüzü bembeyaz oldu. "Ah," dedi bluzuna iliştirilmiş mikrofona. "Tamam."

Başını kaldırdı. "Batıdaki otoparkta bir sorun var," dedi. "Durum kötü görünüyor."

"Ne kadar kötü?" diye sordu Beckett.

pinarnarin

"Sekiz ya da dokuz tanesi," dedi kadın. "Saymanın zor olduğunu söylediler."

Beckett hemen kendi yakasındaki mikrofonun düğmesine bastı. "Batı otoparkında kimse var mı? Neden kimse bana durumu rapor etmedi?"

"Sorun da bu, Jim," dedi Carla. Sesi titriyordu. "İlk önce senin yardımcını vurmuşlar."

37

Arada bir, bir kuzgun üzerlerinden geçiyordu ama normal bir günde karşılaştıklarından farklı değildi. Yine de Dean yaratıkların kendisinin ve Baird'in ne kadar ilerlediğini gözetlediğini düşünmekten kendini alamıyordu. Öyleyse bile bırak gözetlesinler. Artık cadının yapacağı hiçbir şey görevini tamamlamasına engel olamazdı.

Ya başaracak ya denerken ölecekti.

Kendilerini kuşatan hayvanları yok ettikten ve kalanları da kovaladıktan sonra Baird'in adımları hızlanmıştı. Bir süre sonra oflayıp puflamaya, güçlükle nefes almaya başladı. Dean adamın işleri bitmeden kalp krizi geçirmemesini umdu.

Baird'in Cadı Kanyonu'nun Büyük Kanyon'la kesiştiği yer olduğunu söylediği bölgeye yaklaştıklarında kanyonun duvarları arasındaki açıklık genişledi ve bulundukları yer neredeyse tepelerle çevrelenmiş bir vadi gibi görünmeye başladı. Dean, yaklaşık bir buçuk kilometre ötedeki toprak yolu, çiftliği ve başka birtakım binaları görebiliyordu.

"Orada biri yaşıyor," dedi. "Doğru yöne gittiğimize emin misin?"

Baird uzun uzun düşündü. Dean adamın bunu yapmasını iyiye işaret kabul etti, hemen bir yanıt verseydi yalan söylediğini düşünecekti.

"Çiftliğin yanındaki şu yaşlı çamı görüyor musun?" diye sordu sonunda.

"Ne olmuş?"

"O günlerde daha fidandı."

"Ahbap, seksen yıl önceydi. Aynı ağaç olduğuna nasıl emin olabiliyorsun?"

"Olamam. Ama konumunu ve arkadaki kanyonla açısını düşününce o olduğuna yemin edebilirim."

Kanyonun duvarı yarım kilometre kadar geride olduğu için herhangi bir şeyin ona olan açısını hesaplamak oldukça göreceliydi. "Bilmiyorum..." diye söze başladı sakince.

"Ne düşündüğünü biliyorum Dean. Benim hafızasına güvenilmeyecek yaşlı bir budala olduğumu düşünüyorsun. Kardeşin tehlikedeyken seni boşu boşuna buraya getirdi-

pinarnarin

ğimi sanıyorsun. Tek söyleyebileceğim, yanılıyorsun. Hayvanları unuttun mu? Eğer yaklaşıyor olmasak bize saldırmazlardı..."

"Ben de aynı şeyi düşündüm."

"...ve hafızam eskisi kadar iyi olmayabilir ama bazı şeyler, örneğin cadının kulübesi, bütün netliğiyle zihnimde. Burası beni deliler gibi korkuturdu ve ölene kadar onu unutmayacağım."

"O zaman kulübe nerede?"

"Gitmiş!" Baird küçücük gözleriyle Dean'e baktı. "Sana bunu anlatmaya çalışıyorum!" Tam oradaydı. Biri onu yıkıp tepesine çiftlik dikmiş."

"Eh, bu her zaman kötü bir fikirdir. Bugünlerde, artık herkes Kızılderili mezarlıklarının üzerine inşaat yapmamak gerektiğini biliyordu ama cadıların kemikleri üzerine bina dikmek konusunda da daha dikkatli davransalar iyi olurdu."

Eğer ev, cadının mezarının üzerindeyse tek tek parkeleri söküp betonu delmeleri gerekebilirdi. Bu arada Sammy ve Cedar Wells'teki herkes tehlikede olacaktı.

"Tamam," dedi sonunda. "Gidip neyin ne olduğunu görelim."

Yürümeye başladılar. Mekana yaklaştıklarında Dean etraftaki araçları gördü. Evin arkasındaki kamyon, önündeki kırmızı cip ve garajdaki beyaz araba. Demek çiftlikte birileri var, diye düşündü. Evi parçalama planımda sorun yaşayabilirim.

Etrafı çitle çevrili çiftlik evi iki katlıydı. Huzurlu bir manzaraydı. Arabaları saymazsanız yüz yıl öncesinden kalmış olabilirdi.

Dean manzaranın güzelliğine bir saniye bile kanmadı.

Cebinden elektromanyetik okuyucuyu çıkarıp çalıştırdı. Çiftlik evine yaklaşık 400 metre kala alet deliler gibi tepki vermeye, biplemeye, ışıkları yanıp sönmeye başladı.

"O kahrolası şey de ne?" diye sordu Baird.

"Elektromanyetik okuyucu," dedi Dean. "Buralardaki elektromanyetik dalgalarda ciddi hareketlenme var."

"Yani?"

"Doğaüstü olaylar elektromanyetik hareketlenmenin tek nedeni değildir ama en önemli nedenidir. Ortalıkta bu tür bir hareketlenmeye neden olacak başka bir şey göremiyorum."

"Yani hayaletler burada."

"Evet. Ruhların buralarda dolandığını sanıyorum."

Konuştukları sırada yürümeyi sürdürdüler, evi çevreleyen çitteki kapıya ulaştılar.

Dean kapının yanındaki kırık pencereyi farketmişti. Derken üst kattan bir kadının çığlığı duyuldu.

Kırılma sesi ve salondaki halının üzerine dökülen cam parçalarının ardından Juliet hiçbir şey duymadı. Buna ne anlam vermesi gerektiğini bilmiyordu. Eğer kapıyı kurcalayan Stu veya Howard'sa hala canlı bir vücuda sahipler demekti. Pencereden cesetleri hala görebilmesine rağmen demek

pinarnarin

ki ruhları da maddeleşmişti. İkisinin de salona döküldüğünü varsaydığı camların üzerinden ses çıkarmadan geçebileceğini sanmıyordu. Yani biri içeri girmişse kurt olmalıydı.

Plan yapacak vakti yoktu ve elinin altında işe yarayacak bir silah da yoktu. Gözleri odayı tarayıp kullanabileceği bir şeyler aradı, banyoya kendini kilitleyip kaçınılmaz sonu beklemeye başlamadan önce elinin altındaki her şeyden yararlandığına emin olmak istiyordu.

Belki bugün mezarında Ross'a katılacağı gündü veya öteki dünyada. Ama savaşmadan pes etmemeye karar vermişti.

Bu amaçla banyo çekmecesinden asetonu çıkardı. Kutunun üzerinde 'aşırı yanıcı' yazıyordu. Kulağa güzel geliyordu. Pamukla dolu plastik torbayı alıp asetonu içine döktü ve torbanın ağzını kapadı. Pamuklar maviye dönerken plastik torba ağırlaştı.

Bir kutu da saç spreyi vardı ama spreyin elinde patlamasından endişe ediyordu. Onu son çare olarak saklayacaktı.

Ardından, banyo perdesini taşıyan çubuğu çıkardı. Perdeyi ve çubuğu birbirinden ayırdı. Ayrı ayrı kullanılacak iyi silahlardı. İkisini de yatağın üzerine koydu. Bunu yaparken yatak odasının penceresinin üzerindeki perde demirini farketti. Ross'un planladığı klasik tasarımın parçasıydı. İki ucu sivri demirdendi. Banyo çubuğundan kısaydı ama daha sağlam görünüyordu. İki tarafındaki vidalar onu duvara sabitliyordu. Juliet maun masanın üzerine çıkıp vidalar yerinden sökülene kadar demire asıldı.

Yeniden pencereden baktı. Cesetler aynı yerdeydi ama Stu'nun ve Howard'ın kopyalarını göremiyordu. Eğer girişin üstü kapalı kısmındaysalar onları göremezdi. Gözleri kurdu aradı ama hayvan da ortalıkta yoktu. Çitin uzak tarafından eve doğru yürüyen iki adam gördü. Emin değildi ama galiba ikisinin de elinde silah vardı. Gerçek olduklarını, Stu ve Howard gibi kopyalar olmadıklarını varsayarsa bu kabusu atlatmaktaki en büyük şansı onlardı. Elbette öldürülmeden kadına ulaşmayı başarabilirlerse.

Bu mesafeden anlaşılır şekilde iletişim kurmanın yolu yoktu ama belki eski moda yardım çağrısına tepki verirlerdi. Zaten kaybedecek neyi vardı? Pencereyi açtı ve atabileceği en yüksek çığlığı attı.

Pencereyi kapattığı sırada yatak odasının kapısı biri yumruklamış gibi sarsıldı.

"Tamam, seni pislik," dedi. Çenesi gerilmiş, yumruklarını sıkmış, bacaklarını açıp saldırmaya hazırlanmıştı. "Şu işi bitirelim." Biri kapı kolunu çevirmeyi denerken kapı yine sarsıldı. Kurt mu, insan mı? Emin değildi. Ardından kapı yeniden sarsıldı ve bir pençe orta panoyu deldi, yaklaşık sekiz santimlik bir delik oluştu.

Demek kurt. Güzel. Aracılarla zaman kaybetmeyecekti.

Canavar yeniden kapıya pençe savurdu, bu sefer daha büyük bir delik açtı. Kadın şimdi yaratığın gümüş kafasını ve kapıdaki delikten bakan altın rengi gözlerini görebiliyordu. Yatağın kenarında durdu ve kurdun onun planını anlamamasını umdu.

pinarnarin

Ya da zihin okuyamıyor olmasını.

Kurdun arkasında bir hareketlenme oldu ve bir insan eli –görünüşünden anlaşıldığı kadarıyla Stu'nunki– içeriye uzanıp kapının kilidini açtı.

Juliet kendini her şeye hazırlayıp bir kibrit çaktı.

Kapı ardına kadar açıldı.

Kurt kapının eşiğinde duruyordu, ağzı dişlerini gösterecek kadar açılmıştı. Kafasının köşeli hatları vardı. Üçgen kulakları, büyük kafasının üzerinde alarma geçtiğini belli edercesine dikilmişti. Odayı inceledi ve gözleri Juliet'in elindeki kibrite takıldı.

Stu ve Howard hayvanın bir-iki adım arkasındaydı. Her ikisi de ölüydü, vücutları hayvanın dişleri ve pençeleri tarafından parçalanmıştı. İfadesiz yüzlerle Juliet'e bakıyorlardı. Kadın, kibriti asetonlu pamuklarla dolu plastik torbaya dokundurdu ve alev alan torbayı kapıya fırlattı.

Kurtla arasındaki mesafeyi aşan torbanın ısısını hissedebiliyordu. Torba hayvanın sağ omzuna isabet edip kürkünün alev almasına yol açtı.

Juliet, banyo perdesini alıp canavara doğru ilerledi. Perdeyi açıp hayvanın başına geçirdi. Hayvanı boğmak gibi bir umudu yoktu ama kürkünün alev almasını sağlamayı düşündü. Kurdun kafasını karıştırmak da işin karıydı.

Hayvan pençelerini savurup perdeden kurtulmaya çalıştı, başını salladı ama bir türlü üstünü açamadı. Ulumayı deniyor olabilirdi ama o ana kadar hiç ses çıkarmamış olan hayvan sessiz kalmayı sürdürdü.

Banyo perdesi cızırdayıp eriyerek hayvanın kürküne yapıştı. Kadın, hayvanın çırpınışlarından ona acı çektirmeyi başardığını anladı ve gülümsemek için kendine izin verdi.

Ama acı çekmek hayvanı öldürmeyecekti. Onu geçebilse bile Stu ve Howard girişi kapatıyordu ve kadın onları da atlatmak zorundaydı.

Banyo perdesinin çubuğunu aldı. Çubuğun herhangi bir zarar verebilecek kadar sağlam olduğundan şüphe duyuyordu ama şimdiden onlara gereğinden fazla yaklaşmıştı. Çubuğu alıp canavara saldırdı ve sapını hayvanın yüzüne indirdi. Banyo perdesinin altında hayvanın gözünü tuttumuş olmayı diliyordu.

Son anda hayvanın başı hareket etti ve darbe inmeden önce demirden kurtuldu. Kadın yeniden denedi ama kurt çubuğun ucunu ısırıp mukavvadanmış gibi parçaladı.

Hayvanın gücünü tasvir etmek imkansızdı. Diğer perde demiri, daha ağır ama kısa olan, yatağın üzerinde duruyordu. Ama aniden kadının silaha ve kendine duyduğu güven ortadan kayboldu. Sağ kalmayı istemişti. Bir an için –özellikle kurdun acı çekebildiğini keşfettiğinde– başarabileceğini sanmıştı.

Anlaşılan yanılmıştı.

pinarnarin

38

Kürsüden indikleri anda Sam, Şerif Beckett'le arasındaki mesafeyi olabildiği kadar açtı. Kanun adamının arkasından geldiğini duyuyordu ama Sam gözlerini hedeften ayırmayıp şaşkın müşterilerin arasından NASCAR yarışçısı gibi hızla geçerek otoparka koştu.

Batı otoparkının girişine vardığında polisler ve güvenlik görevlileri de olayı haber almış, görev yerlerini bırakıp otoparka gelmeye başlamışlardı.

Sam otoparka vardığında birkaç tanesi dönüp arkalarına baktı. Şerif'i görünce donup talimatları beklediler. Sam, Beckett'in onlara bir şeyler söylediğini duydu ve görevliler Sam'in geçmesine izin verdi.

Alışveriş merkezinin güvenlik görevlileri ve Şerif'in adamlarından biri hemen olay yerine varmıştı. Ellerinde silahları arabaların arkasına dizilmiş bekliyorlardı. Bir polis midesinden aldığı yarayla yerde yatıyordu. Havada barut kokusu vardı.

Diğer tarafta ormandan yeni çıktıkları belli olan düşmanları duruyordu. En az bir düzine ruh, ampuller gibi yanıp sönerek alışveriş merkezine doğru ilerliyordu. Her zamanki tiplerdi. Askerler, Kızılderililer ve çeşitli dönemlerden çiftlik işçileri. Aralarında birkaç hayvan ve bir de kara ayı vardı. İnsanların çoğu erkekti, uzun elbiseli ve önlüklü tek bir kadın vardı. Bütün insan ruhlarının elinde farklı farklı silahlar görmek mümkündü.

Kadın elindeki tüfekle Sam'e ateş etti. Sam kendini yakınındaki BMW'nin arkasına attı. Arabanın ön camı paramparça oldu.

"Kayatuzu mu kullanıyorsunuz?" diye sordu Şerif yardımcılarından birine.

"Şerif öyle emretti."

"Güzel. Normal kurşunların bunlara karşı yararı olmaz."

Alışveriş merkezi güvenliğinin de tabancaları vardı ama normal mermiyle doluydu. Aralarından biri arabanın arkasından çıkıp ateş etti. *Kurşun ziyanı,* diye düşündü Sam. Saldırganı duraksatmaktan başka bir işe yaramazdı.

Sonra ateş eden Sam oldu, nişan alacak kadar kısa süreliğine BMW'nin arkasından çıktı ve geri çekildiğinde bir polis şansını denedi.

pinarnarin

Beckett ve diğerleri başka arabaların arkasına geçip nişan aldı. Beckett yaralı polisin yanına koştu. "Benalli!" diye bağırdı. "Dayan dostum, hemen bir doktor bulacağız."

"Ben acil servise haber verdim," dedi Sam'in yanındaki polis. "Olay mahalli kontrol altına alınana kadar gelmeyeceklermiş."

"O zaman Benalli'yi onlara götürmeliyiz," dedi Beckett. "Onu kımıldatabilir miyiz?"

"Benim için... Endişelenmeyin..." demeyi başardı Benalli. "O pisliklerin işini bitirin."

"Endişelenme," dedi Beckett. "İşlerini bitireceğiz."

Birkaç ruh ateş etti. Saklanmaya gerek duymuyor, açıktan alışveriş merkezine doğru ilerliyorlardı. Belki de sıradan silahların onları durduramayacağına güveniyorlardı. Şimdilik teorileri işe yaramıştı. Yakında arabalara ulaşıp birer birer polisleri devreden çıkarabileceklerdi.

Beckett'in emriyle Şerif'in adamları ayağa kalkıp ateş etti ve yeniden saklandı. Kurşunlar arabalara ve camlara isabet etti ama ruhların silahları eskiydi ve çeliği geçebilecek kurşunlar atmıyorlardı. Sam polisler yeniden siper alana kadar bekledi ve ardından saklandığı yerden çıkıp ateş etti. Saldırganların sayısı azalmıştı. Ayı, kadın ve dört adam gitmişti. Ama ormandan başkaları geliyordu. Gözlerinin önünde bir tür gölge ordu maddeleşiyordu.

"Şerif!" diye seslendi yeniden arabanın arkasına saklandığında. "Düşündüğümüzden de büyük bir sorunla karşı karşıyayız." BMW'nin üzerinden ruhları işaret etti.

Beckett başını çıkarıp yeni gelenlere baktı ve saklanma yerine döndü. "Galiba haklısın Sam."

"Gelecek başka polisler var mı?"

"Altı tane," dedi. "Hepsinin silahları kayatuzuyla dolu ve daha önce söylemediysem şimdi söylüyorum, öğüt için teşekkürler."

"Ama hala binanın diğer taraflarını gözetleyenler var, değil mi?"

"Adamlarımız o işle ilgileniyor," dedi alışveriş merkezi güvenliğinden biri. Atletik yapılı, kızıl saçlı bir kadındı. "Keşke biz de kayatuzunu bilseydik."

"Carla'ya anlatmayı denedim," dedi Beckett. Gözlerini kırpıştırıp gereğinden fazla konuşmuş olabileceğini düşündü. Ardından boşvermeye karar verdi. "Sizin silah taşımanızı istemiyordu. Müşterilerin rahatsız olacağını düşünmüş olmalı."

Baird gibi domdom kurşunları yapabilirlerdi ama çok zaman alacak bir işti çünkü kurşunlara işaretlerin tek tek kazınması gerekiyordu. Beckett, Carla'ya haber vermiş olsa bile insanların yeterince kurşun hazırlayacak vakti olmazdı.

Sam ağaçların dibine toplanan ruhlara baktı. Otuz veya daha fazla insan ve hayvan. *Müşterileri rahatsız etmek katledilmelerine yol açmaktan iyidir,* diye düşündü. Az kalsın bunu yüksek sesle söyleyecekti ama Beckett ve Carla Krug'ın her şey bittiğinde yeterince sorunları olacağını düşünerek vazgeçti.

pinarnarin

Nişan almadan, ruhlara doğru ateş açtı. Düşman hatları kalabalık olduğundan ıskalaması imkansızdı.

Eğildiği sırada iki kurşun BMW'ye işaret etti. Arabanın sahibi aracın halini görünce hiç mutlu olmayacaktı.

Ama hayatta olacak, diye düşündü Sam. *Eğer onları durdurmayı başarabilirsek.*

"Gidelim," dedi elektromanyetik okuyucuyu cebine koyup koşmaya başlayan Dean.

Kırmızı aracın yanından geçerken göğüskafesi parçalanmış adamın cesedini gördü. Karın üzerinde pembe solucanlar vardı. Evin yakınlarında benzer durumda başka bir ceset duruyordu. Burada her ne oluyorsa gerçekten kötü haberdi.

Ön kapı kilitliydi. Koşu yüzünden nefes nefese kalan Dean geri çekilip kilidin üzerine sert bir tekme indirdi. "Ah!" diye bağırdı. Kapı sağlamdı. Bir kere daha vurdu ama açmayı başaramadı.

"Pencere!" diye bağırdı Baird'e. Camın çoğu kırılmıştı. Dean kalanları temizleyip elini soktu ve pencereyi açtı. Kapıya indirdiği iki darbeden ötürü hala acıyan ayak bileği içeri girdiği sırada az kalsın burkuluyordu ama acıyı görmezden geldi. Üst kattan mücadele sesleri geldiğini duyabiliyordu. "Hanımefendi?" diye bağırdı. "Yardıma geldim!"

Ona karşılık veren kırılma ve darbe sesleri oldu. Baird'in arkada kaldığının farkında olsa da koşup merdivenleri çıktı.

Merdivenlerin tepesine varmadan hemen önce neler olduğunu kısmen anlamıştı. İki adam ona doğru ilerliyordu. İki ruh. Görüntüleri titreşiyordu. Onları yaralarından tanıdı, dışarıda cesetlerini gördüğü adamlardı. Bu kadar çabuk dirilmelerine şaşırdı çünkü kasabada gördüğü ruhların çoğu on dokuzuncu yüzyılda ölmüş insanlardı.

Ama cadının gömülü olduğu yere bu kadar yakınken, Cadı Kanyonu'nun tam kalbindeyken kim bilir nasıl bir güç söz konusuydu?

Ruhların arkasında bir şeyler oluyordu ama Dean ne olduğundan tam emin değildi. Kırılma, darbe ve bağırışlar geliyordu. Köpek kuyruğunu andıran bir şey gördü ama ruh yeniden önünü kesti. İkisi de çıplak elleriyle Dean'e saldırıyor, kendilerine yapılanı ona yapmaya çalışıyordu.

Dean tüfeğini doğrultup iki el ateş etti. Tüfeğinin sesi merdivenlerde yankılandı ve duman ortalığı kapladı. Gözlerini kırpıştırdığında iki adam kaybolmuştu.

"Hanımefendi?" dedi. Duyduğu çığlık kesinlikle bir kadına aitti ve tetiği çektiği sırada aynı sesin babasını bile etkileyecek küfürler savurduğunu duymuştu.

Ama gürültüler kesilmişti. "Hanımefendi!" diye bağırdı yeniden, bu sefer daha yüksek sesle. "Yukarı geliyorum!"

"Dikkatli ol!" diye bağırdı bir kadın. "Ölmedi ama bu dişiyi incitmeyi başardım!"

Dişi? Dean tüfeğe bir kurşun sürüp kalan basamakları çıktı. Baird arkasından seslendi. "Neler oluyor Dean?"

pinarnarin

"Öğrenince haber veririm," diye temin etti.

Merdivenin tepesine vardığında, yatak odasında duran bir kadın gördü. Girişte tüylü, kanlı, plastik örtüyle kaplı çırpınan ve kadına pençe savuran bir şey vardı. Köpeğimsi bir yaratıktı, devasa boyutlarda bir Alman bekçi köpeği. Hava yanık tüy ve plastik kokuyordu.

"Dişi bir kurt," dedi kadın ve o zaman Dean onun Büyük Kanyon'da tanıştıkları Juliet Monroe olduğunu anladı. Koyu renk bukleleri yüzünün etrafına saçılmıştı ve her tarafı kan içindeydi. Yine de ciddi bir yara almış gibi görünmüyordu.

"Juliet? Benim Dean."

Adamın kim olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Dean'in buna üzülecek vakti yoktu. *Travma geçiriyor,* diye düşündü. Üstelik, henüz bitmemişti. "Kanyonda tanışmıştık."

"Dean. Tamam, özür dilerim. Oldukça garip birkaç gündü. Neler olduğuna inanamazsın."

"Seni şaşırtabilirim."

Yerdeki hayvan çırpınıp ayağa kalkmaya çalıştı. Dean yarı erimiş plastik kumaş yüzünden emin olamasa da hayvan bir belirip bir kayboluyor gibiydi.

"O bir kurt," diye tekrarladı Dean. "Ama gerçek bir kurt değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Hayvan koca kafasını savurup Juliet'i ısırmaya çalıştı. "Ona ne yaptın?"

"Onu yaktım," dedi. "Ardından ona bununla vurdum." Genç adama bir buçuk metre uzunluğundaki demiri gösterdi. Sivri ucu kan içindeydi.

"Demir mi?" diye sordu Dean.

"Sanırım. Ya da çelik."

"Demir sihirli yaratıklara karşı güçlü bir silahtır," dedi Dean. "Ateş de. Üzerine bir de tuz dökseydin, büyük ihtimalle tamamen yok etmiş olurdun."

"Sihirli yaratık mı?" Demiri indirip gözlerini kırpıştırdı. "Sen de bir tür uzman mısın? Nasıl oldu da buraya geldiniz?"

"Önce şunun işini bitireyim. Ardından sana her şeyi anlatırım," dedi Dean. "Halletmemiz gereken başka bir şey var ve bunu bir an evvel yapmalıyız. Evinin parkelerine özel bir bağlılığın var mı?"

"Ne?"

Genç adam yanıt vermedi. Tüfeğini plastiğin altına sokup kurdun derisine dayadı. "Çok gürültülü olacak," dedi.

Juliet başını çevirip kulaklarını kapattı.

Dean tetiği çekti.

Silah patladı ve kayatuzları hayvanın üzerine saçıldı. Hayvan kükredi, büzüldü ve kayboldu. Geriye yalnızca erimiş plastik örtü kaldı. Duvarlardaki, yerdeki ve Juliet'in giysilerindeki kanı bile kayboldu.

"Hepsi gitti," dedi Dean. "Şimdi, gelelim parkelere..."

pinarnarin

39

Otopark savaş alanına dönmüştü. Ön sıradaki arabalar harabe halindeydi, pencereleri ve farları parçalanmış, lastikleri patlamış, üzerlerinde delikler açılmıştı. Polislerin, güvenlik görevlilerinin ve Sam'in siper olarak kullandıkları arabaların etrafları kovanlarla doluydu.

Orman kenarı daha temiz durumdaydı çünkü ruhlar ordusunun askerleri yok olduklarında onlara dair bütün izler de beraberinde yok oluyordu.

Savunma hattındakilerden üçü yaralanmıştı ve Sam, Benalli'nin sağ çıkamayacağını düşünmeye başlamıştı. Beckett'in yanına gitti. "Benalli'yi ambulansa ulaştırmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi. "Kötü görünüyor."

"Biliyorum," dedi Beckett. "Ama bizi buraya çivilediler. Onu kaldıracak olursak..."

"Biliyorum," diye tekrarladı Sam. "Ama yardım edecek biri varsa şansımı denemeye hazırım."

"Ben ederim." Konuşan, kızıl saçlı bir kadın güvenlik görevlisiydi. "Siz omuzlarını alırsanız ben de ayaklarını alırım. Onu yere paralel tutmaya çalışmalıyız."

"Anlaştık," dedi Sam. Yeniden Şerif'e döndü. "Biz olmadan idare edebilir misiniz?"

"Benalli'yi kurtarın," dedi Beckett. "Biz idare ederiz."

O sırada bir kurşun arkasına saklandıkları aracın camına isabet edip Şerif'i yalancı çıkarırcasına üzerlerine cam parçaları dökülmesine yol açtı. Saldırganlar çoğalmayı sürdürüyordu ve gittikçe yaklaşıyorlardı.

Dean, umarım kulübeye ulaşmışsındır, diye düşündü Sam belki de yüzüncü kez.

"Hadi," dedi güvenlik görevlisine. Yengeç yürüyüşüyle Benalli'nin yanına gittiler. "Sana yardım bulacağız Benalli," dedi. Benalli gözlerini kırpıştırdı ama yanıt vermedi. Bir süredir konuşmuyordu.

Sam görevlinin arkasına geçip ellerini kollarının altına soktu. Güvenlikçi, adamı ayak bileklerinden yakaladı. Birlikte polisi yerden birkaç santim kaldırmayı başardılar. Hem eğilip hem onu taşımak tahmin ettiklerinden çok daha zordu, adamın yarı cansız bedeni sırtlarına büyük bir ağırlığın binmesine yol açıyordu ama vurulacak olurlarsa vurulurlardı.

pinarnarin

Sam inleyip geri geri yürümeye başladı. Arabaları kalkan olarak kullanmaya özen gösteriyorlardı. Yine de arada bir kurşunlar ucu ucuna sıyırıp geçiyordu. Bir kurşun Sam'i sıyırıp iki kamyonun arasına saplandı. Genç adam az kalsın Benalli'yi yere düşürecekti. "Daha hızlı gidebilirim," dedi güvenlik görevlisi.

"Tamam," dedi Sam. Geri geri körlemesine gidiyordu ve ne kadar hızlı gidebileceğinden emin değildi ama deneyecekti.

Benalli'nin vücudunun üst kısmı kas yapan insanlarınki gibiydi ve Sam asıl ağırlığı kendisinin taşıdığını kavradı. Bir itirazı yoktu ama bu iş bittiğinde bir daha dik durabileceğinden şüpheliydi.

Sam alışveriş merkezinin kapılarında duran güvenlik görevlilerinin insanların dışarı çıkmasını engellediklerini gördü. Bu yüzden yaralı adamı ambulansların beklediği güney otoparkına götürdüler. Acil yardım ekibi hemen yanlarına koştu.

Benalli'yi onlara teslim eden Sam doğrulup sırtını esnetti. Dik durduğunda kızıl saçlı güvenlikçiden çok daha uzundu. Kadın da sırtını tutuyordu. "Yardım için teşekkürler," dedi Sam.

"Önemli değil," dedi kadın. Başka bir şey söyleyecekti, derken dikkati kulaklığından duyduğu bir şeye kaydı ve yüz ifadesi birdenbire ciddileşti. Yüzü bembeyaz oldu. "Bayan Krug," dedi. "Belediye Başkanı'yla birlikte ofiste köşeye sıkışmışlar."

pinarnarin

Sam detayları dinlemek için durmadı. O ana kadar belayı alışveriş merkezinin dışında tutmayı başarmışlardı. Öyle devam edeceğini umuyordu. Babaları her zaman avladıkları şeylerin sır olarak kalması gerektiğini söylerdi. Farklı davranmak, onların bilinmesine yol açmak halkı korkutmaktan başka işe yaramazdı. Kötü olayların çoğalmasına bile yol açabilirdi.

Eğer yaratıklar alışveriş merkezinin içine girmeyi başarmışsa, polisler ve güvenlik görevlileri dışarıda olduklarından... O zaman içeride onlarla mücadele edecek sadece kendisi vardı.

Silah çantasını arabaların orada bırakmıştı. Benalli'yi bıraktıktan sonra oraya dönmeyi planlıyordu. Tabancası ceketinin cebindeydi ve üzerinde birkaç kayatuzu dolu kurşun vardı ama hepsi bu kadardı.

Kızıl saçlı güvenlik görevlisinde ise daha azı vardı. Yalnızca sabah ona verilen Beretta.

Sam başka bir şey duymayı beklemeden içeri koştu. Kapıdaki nöbetçiler insanları içeride tutmaya odaklanmıştı ama bir tanesi Sam'in geldiğini görüp kapıyı açtı. Sam koşarak geçip merdivenleri üçer üçer çıktı.

İnsanlar hala alışveriş merkezinde dolanıyordu ama neşeli insanların seslerinin yerini yakınan mahkumların inlemeleri almıştı. İçerde sigara içmek yasaktı ama anlaşılan bu kural çoktan unutulmuştu. Sam insanların birbirine bağırdığını duydu. Eğer yakında dışarı çıkmalarına izin verilmezse herkes birbirine girecekti.

Tuvaletlerin ve güvenlik ofisinin koridorunu yarılayıp Carla'nın ofisine yöneldiğinde ilk ruhla karşılaştı. Boynunda el izleri olan bir kadın. Başı olağandışı bir açıyla sarkıyordu. Sam'le yüzleşmek için döndüğünde kadının sol gözünün dışarıda olduğunu gördü.

Vahşi ölümler asla hoş değildir. Ama bu şanssız kadınınki gerçekten çirkindi. Ağzı açıktı, çenesi bir şey söylemek istermiş gibi sarkıyordu. Kalan gözünde hüzünlü bir bakış vardı ama elleri Sam'i boğazlamak üzere uzandı.

Sam arkadan yükselen bağırışları duydu. Seslerin Carla ve Belediye Başkanı'ndan geldiğini tahmin etti. Bir kurşununu bu tek ruha harcamaktan nefret edecekti. Kadının acı çekmenin ötesinde olduğunu biliyordu ama içinde bir parça kadına daha fazla acı çektirmek istemiyordu ve yanından geçip gitmeyi denedi. Oğlan geçerken kadın saldırdı ve o zaman Sam kadının dizine bir tekme atıp dengesini bozdu. Kadının görüntüsü titreşti, bir an kayboldu ve sonra koridora yığıldı.

Kadın düşerken Sam çoktan resepsiyonistin ofisine varmıştı. İçerisi ölülerle doluydu, bazıları iç ofisin kapısını yumrukluyordu. Kapının ötesinden Belediye Başkanı'nın ve alışveriş merkezi yöneticisinin bağırışları duyuluyordu. Hava ölülerden yükselen kokuyla ağırlaşmıştı.

Sam tabancasını doğrulttu, bu mesafeden pek çoğunu yok edebileceğini biliyordu. Ama tam tetiğin üzerindeki parmağı gerilirken hemen yanında başka bir ruh maddeleşti ve kovboy filmlerindeki demircileri andıran iri yapılı

adam, Sam'in silahını yakalayıp genç adam daha onun varlığını algılayamadan elinden kaptı.

Adam sırıttı, garip bir ifadeydi çünkü ağzındaki kesik yüzünden zaten gülümsüyormuş gibi görünüyordu ve tabancayı koridora fırlattı. Sam havadayken tabancayı yakalamaya çalıştı ama fazla yukarıdan ve fazla hızlı geçmişti.

Ruhlar dikkatlerini kapıdan uzaklaştırıp bu yeni düşmana çevirdi. Sam dokuz tane olduklarını gördü. Birkaçının silahı vardı, bazılarınınsa bıçağı ve başka kesici aletleri... Birkaçı da koridordaki kadın gibi çıplak elleriyle dövüşüyordu. Demirci görünüşlü ruh, Sam'le çıkış kapısının arasına geçti.

Durum hiç iyi değil, diye düşündü Sam.

Ergenlik çağında bir genç bıçağını savurup havayı kesti. Sam bu saldırıdan kurtuldu ama ondan kaçarken yumruklarını savuran başka bir ruhun saldırısına yakalandı. Yediği yumrukla yalpalayıp düşmeden önce güçlükle resepsiyonistin masasına tutundu. Düşmanlar başına toplanıp onu yumruklamaya ve tekmelemeye başladı. Omzuna bir bıçak darbesi isabet etti ve ceketini delip tenini kesti.

Sam onu kesen kadını bileğinden yakalayıp silahını düşürene kadar sıktı. Kendi silahıyla yok ettikleri ayıyı hatırlayarak bıçağı kaptı. Kadın geri çekilmeyi denedi ama diğer ruhlar yüzünden bunu başaramadı. Bıçağı kadının göğsüne sapladı.

Kadın titreşti ve kayboldu. Sam bıçağın kalmasını ummuştu ama kadınla aynı anda bıçak da yok oldu. Aynı anda

pinarnarin

bir sürü kişiden tekme ve yumruk yiyor olmasa bunu hatırlardı. Bir silah sesi duyuldu ve kurşun Sam'i sıyırıp düşmanlarından ikisine saplandı ama bir zarar vermedi.

Bir an için olsun nefes alabilmek umuduyla resepsiyon masasının ön tarafına ilerleyip oradaki tekerlekli sandalyeyi itti. Başka bir bıçak kaburgalarının arasına saplandı ama tehlikeli ölçüde derine inmeden bıçaktan kurtulmayı başardı. Yumruklarını savurup ruhları hamle yapabileceği kadar uzaklaştırdı. İskemleyi tekmeleyip diz hizasına eğildi.

Orada derin bir nefes alıp ölülerin yumruklarından kurtulduğu bir saniyenin rahatlığını değerlendirdi. Buradan bir an evvel kurtulması gerektiğini biliyordu. Aldığı yumruklar onu güçten düşürmeye başlamıştı ve ölümcül yara almamış olsa da ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Kendine hareket alanı yaratmak için masanın altındaki boşluğa çöktü ve masayı ayağıyla itti. Bunu yaparken ağır masayı biraz olsun kımıldatmıştı. Ardından sahip olduğu bütün gücü kullanıp masayı en yakınındaki ruhlara doğru ittirdi.

Masa devrildiğinde ruhların canı yanmadı ama birkaç tanesi devrildi, kalanlar da duvara yapıştı.

En önemlisi de Sam hareket alanına kavuşmuştu. Cebine uzanıp yedek kayatuzlarından birini çıkardı ve kurşunun arkasını açıp etrafa dökmeye başladı. Tuz değdiği anda ölüler ses çıkarmadan titreşip kayboluyordu.

Bu iş bittiğinde geriye üç ruh kalmıştı. Sam bir kurşun daha çıkarmak için uzandı ama demirci onu bileğinden ya-

kaladı. Sam sol eliyle, demircinin sol elini –o elinde bir ustura vardı– yakaladı ve bir süre mücadele ettiler. Sam bir an demircinin mücadeleyi kazanmasından korktuysa da paslı bıçağı adama çevirmeyi başardı ve demircinin göğsüne sapladı.

Adam üzerinde açılan yaraya bakarak geri çekildi. Usturayı tutan eli yana düştü. Sam adam kaybolmadan önce usturayı çıkarıp en yakınındaki diğer ruha doğru savurdu ama bir sonuç elde edemedi ve hareket etmeyi sürdürüp demircinin gırtlağını kesti.

Diğer ikisi, Kızılderili kadın ve elinde tabanca olan İspanyol adam geri çekilip Sam'den uzaklaştı. Kadının elinde o mesafeden ona yararı olmayacak ilkel bir taş bıçak vardı ama Sam adamın her an ateş edebileceğini biliyordu.

Ama cebinde hala kayatuzu vardı. Adamın silahını kaldırmasını beklemeden kurşunu açıp içindeki kayatuzunu iki ruhun üzerine döktü. Diğerleri gibi tepki verdiler.

Belirip kaybolan görüntülerinin ardından oda boştu.

Güçlükle nefes alan Sam ofisin kapısını tıklattı. "Burası tamam," dedi.

İçerideki biri kapı kolunu çevirirken koridordaki ölü kadın elinde Sam'in tabancasıyla kapı eşiğinde belirdi. Nişan aldı ve tetiği çekti.

pinarnarin

40

"Ross oraya her zaman ölü topraklar derdi," dedi Juliet. Dean ve Baird'i arka bahçedeki bir bölüme götürüyordu. "Orada hiçbir şey yetişmiyor."

Dean'e göre her taraf aynı şekilde karla kaplıydı. Kadın da aynı şeyi farketmiş olacak ki bir an için duraksayıp yüzüne dökülen bukleleri seri bir hareketle geriye doğru itti. "Buralarda bir yer," dedi. "Sadece toprak. Ne çimen ne ot var. Burada durdurulması imkansız olan ayrık otları bile yetişmiyor."

Kadın, Dean ve Baird kürekleri alıp işe koyuldu. "Karın bir kısmını kaldırırsak daha rahat karar veririz," dedi Dean. Küreği kara saplayıp kazmaya başladı. Ama kazdığından fazlası açılan çukura düşüyordu. "Bu, pek iyi bir kar küreği sayılmaz."

"Ahırda bir kar küreği olması lazım," dedi Juliet, "gidip almamı..."

"Boşver. Ölü bölgeyi tespit edecek kadar kazmamız yeter. Tarifinden anladığım kadarıyla bana cadının gömüldüğü yer gibi göründü."

"Çiftliğin bizden önceki sahipleri orayı bize göstermiş ve nedenini açıklayamadıklarını söylemişlerdi," dedi Juliet. "Buradaki eski kulübenin temellerini de gösterdiler. Karla kaplı olmadığında hala temel taşlarını görebilirsiniz." Evin yan tarafını işaret etti. "Kulübe oradaymış, şimdiki evin hemen yanında. Yirmi metre ötede."

"Mezar için yeterince uzak. Eğer fazla seçici davranmıyorsan." Dean küreği saplayıp karları kenara ittirdi. Şimdi alttaki toprağı görebiliyordu. Tıpkı kadının söylediği gibiydi. Toprak bile sağlıklı görünmüyordu. Üzerinde ne böceklerin açtığı delikler ne solucanların izleri vardı.

"Burası olmalı," dedi. "Hadi kazalım." Küreği toprağa batırıp ayağıyla üstüne bastırarak iyice derine sapladı.

Bunu yaptığı sırada, kocaman siyah kanatlı ve pembe kafalı bir akbaba birden ortaya çıkıp genç adama saldırdı. Eğilip akbabadan kurtuldu ve akbaba büyük kanatlarını açıp yeniden havalandı.

"Çirkin yaratık neredeyse saçlarımı yolacaktı," dedi kazdığı toprağı kenara atarken. Tüfeği yakınındaydı ama akbabanın cadının son savunma hattı olmadığına emindi.

pinarnarin

Ve tahmininde yanılmıyordu.

Üçü dakikalardır kazıyorlardı ki yanlarından dört ok geçti. Dean küreği bırakıp tüfeği eline aldı. Nişan alma pozisyonuna geçip saldırganların yerini tespit etti ve iki kere ateş etti. Tüfekten çıkan duman dağılırken dört saldırgan kaybolmuştu. Dean ayağa kalktı, başka saldırgan olup olmadığını kontrol etti ve yeniden küreği eline aldı.

Harmon Baird toprağa devrildi. "Vuruldum," dedi. Sesinden acı çektiği anlaşılıyordu. Dean'in onun sol bacağına saplanan oku görebilmesi için yan döndü. "Derin değil."

"Derin değilmiş, saçmalığa bak," dedi Dean. Tüfeği Juliet'e verip yaşlı adamın yanına gitti. Baird titriyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Dean bacağı çevirip iki tarafına baktı. Ok, diğer taraftan çıkmamıştı. Oku kenarından tuttu. "Canın yanacak," diye uyardı. Ve Baird'in bacağına bastırıp oku saplandığı yerden dışarı çıkardı.

Baird inleyip bacağını tuttu. Dean bir elini yaranın üzerinde tutup Baird inlemeyi kesene kadar yaraya bastırdı. "Baskı uygulamayı sürdür," dedi. "En kısa zamanda sana yardım bulacağız ama önce bu işi bitirmeliyiz."

Baird nöbet tutarken Juliet'le kazmayı sürdürdüler. Dean'in tüfeği adamın kucağındaydı.

"Cadının ruhu başka bir yerlerde başka şeylerle meşgul olmalı," dedi Dean. "Başımızın bundan daha belada olacağını düşünmüştüm."

"Belki kurdun bizi halledeceğini sanıyordu," diye yanıtladı Juliet.

"Kurt seni bile halledemedi," diyen Dean hafifçe gülümsedi. "O..."

Küreği sert bir şeye çarptı. "Sanırım bulduk."

"Çok bile sürdü," dedi Juliet.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu Baird.

"Sanırım." Dean deliği biraz daha temizledi ve küreğiyle sert yüzeye vurdu. "Ahşap."

"En azından onu tabutla gömmüşler," dedi Juliet. "Bana anlattıklarından onu bir deliğe fırlattıkları izlenimine kapılmıştım."

"Kötü bir cadı olabilir ama yine de çiftliğin sahibinin annesiydi," diye varsayım yürüttü Dean. "Eğer ondan gerçekten nefret etseydi asla doğudan buraya gelmesine izin vermez, ona ev inşa etmezdi."

"Kadını uzak tutmak ve lanetinden kurtulmak için bu evi inşa ettiğini sanıyordum."

"Öyle ama onu beladan uzak tutmak istemiş de olabilir. İnsanlarla teması kesilince sorunların ortadan kalkacağını düşünmüştür. Onu burada tek başına bırakmanın kadının deliliğine bir yararı olmasa da geri kalan herkesi çıldırtmasını engellemiştir."

"Sanırım haklısın," dedi Juliet. "Ross burayı o yüzden severdi. Bizim sığınağımız olduğunu söylerdi."

"Bazen dünyadan uzaklaşmak harika bir fikirdir."

"Kesinlikle!" diye seslendi Baird. İki elini yaranın üzerine sıkı sıkı bastırmıştı. "Evimi terkettiğime pişman olmaya başladım."

pinarnarin

"Sen," dedi Dean, "herkesin hayatını kurtardın. Hem de pek çok kez."

O ve Juliet tabutun üzerini temizledi. Eski olmasına karşın çok iyi durumdaydı. Dean büyü tarafından korunuyor olması gerektiğini düşündü. En son ne zaman bir şeyin bitmesini bu kadar sabırsızlıkla beklediğini hatırlamıyordu.

"Tamam," dedi Juliet'e. Babasının günlüğünü çıkardı. "Ben ona bir iyi geceler hikayesi okuyacağım. Onun büyüsünü ortadan kaldıracak bir büyü." Diğer eliyle metal bir kutu, bir kutu kibrit ve bir torba tuz çıkardı. "Tabutu açıp tuzu kemiklerin üzerine dökmelisin. Ardından bundaki sıvıyı üstüne akıt. Gazyağı. Kibriti çakıp üstüne at ve geri çekil çünkü çok çabuk alev alacak."

Bu kısmı Baird'in yapmasını planlamıştı ama yaşlı adam hareket edecek durumda değildi.

"Anladım," dedi kadın. "Aç, tuzla, gazla, yak."

"Zaten bugün bir şeyleri yakmak konusunda pratik yapmıştın," dedi Dean sırıtarak.

"Belki birazcık."

Karşı büyüyü buldu ve yüksek sesle okumaya başladı.

"*Cadının büyüsü, zamanın doldu, bu sözlerle seni cehenneme geri yolluyorum.*" Juliet'le göz göze geldi. "Şimdi," dedi neredeyse hiç ses çıkarmadan. Her zamankinden ciddi görünüyordu.

Juliet irkilip tabutun kapağını açmayı denedi ama kapak kımıldamadı.

"*Geceleri hüküm süren cadının büyüsü,*" diye devam etti Dean, "*sesimi duy, ışığın önünde diz çök.*"

Juliet bütün gücüyle yüklendi ve kapak açıldı.

Kadın bir çığlık atınca Dean başını günlükten kaldırdı.

Tabuttan bir duman ve toz bulutu yükseldi.

Lanet olsun, diye düşündü Dean, *demek ki işi hala bitmemiş.*

Tüfeği mezarlığın diğer ucunda Harmon Baird'in kucağındaydı.

Üçünün gözleri önünde bulut, parlak sülfürik tozdan yapılma bir kadın şekline büründü. Eğri büğrü bir kocakarıydı, yüzü nefret ve öfkeyle sarsılmıştı. Elbisesi süprüntü halindeydi ve mezardan esen soğuk rüzgar onu uçuşturuyordu. Kadından, elektriği hatırlatan bir ozon kokusu yayılıyordu.

Görüntü pençemsi ellerini büyüyü okumayı sürdüren Dean'e uzattı. Rüzgar sayfaları parçalamayı denedi, oğlan iki eliyle defteri tutup okumayı sürdürdü.

"*Cadının büyüsü, şeytanın büyüsü,*" diye bağırdı, "*senin kemiklerini tuzluyorum!*"

Mezardan uzaklaşmış olan Juliet'e baktı. *Kahrolası cadıya yaklaşmaya korkuyor,* diye düşündü Dean. Kadını suçlamıyordu.

Ama hem babasının defterini tutup hem kemikleri tuzlayamazdı. Adım atabileceğine dahi şüpheliydi çünkü kımıldayacak olursa rüzgar onu sürükleyebilirdi.

Hadi Juliet! Cadıyı tuzla!

pinarnarin

Buz gibi rüzgar yeniden okumayı denediğinde adamın ağzına dolup konuşmasını engellemeye çalıştı. Tozlar gözlerine ve tenine saplandı.

Cadının pençeleri neredeyse Dean'e ulaşmak üzereydi. Defteri elinden almayı başarıp Dean'i dokunuşuyla öldürebilir miydi? Tüfek patladı ve cadı kulakları sağır eden bir çığlık kopardı.

Mezarın diğer tarafındaki Baird cesaretini toplamıştı. "Bu nasıldı Bayan Marbrough?" diye sordu. "İsterseniz bende daha çok var!"

Cadı, Dean'den uzaklaşıp Baird'in yanına gitti. Dünyaya ait olmayan bir rüzgar adamın giysilerine dolanıp kasırga misali adamı sardı. "Juliet!" diye bağırdı Dean. "Tuz!"

Juliet onu duyup kendine geldi ve cesaretini toplayıp mezara doğru ilerledi. Tuz torbasını savurdu. Rüzgar bir kısmını uçursa da yeterince tuz mezara döküldü.

Cadı yeniden bir çığlık attı.

"Cadının büyüsü!" diye bağırdı Dean. Rüzgar giysilerini parçalıyor, saçını uçuşturuyor, onu mezardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Başka biri olsa yere devrilmiş olurdu ama dizlerini birleştirip dengesini korudu. Cadının kazanmasına izin vermeyecekti çünkü o bir Winchester'dı ve Winchester'lar bunun gibi savaşlar için doğmuştu. "Gazı dök Juliet!" Büyüyü büyük bir ciddiyetle okumaya devam etti. "Artık sona ersin!"

Juliet gazyağını tuzun üzerine döktü. Rüzgar sıvının bir kısmını uçursa da yanmaya yetecek kadarı tabuta döküldü.

Cadı, Harmon Baird'e ulaştı ve cılız bir dal parçasıymış gibi tüfeği elinden aldı. Baird'in gözlerinden ne kadar korktuğu anlaşılıyordu. Ama kadını itip ondan kurtulmaya çalıştı. En azından Dean başlangıçta öyle olduğunu sandı.

Ardından büyünün son satırlarını okurken gerçeği anladı. Baird kadını tutmuş, onun Juliet'e veya Dean'e saldırmasını engelliyordu. Onunla mücadele etmiyordu. Kadın kurtulmaya çalıştığı için mücadele ediyormuş gibi görünüyorlardı.

Juliet kibriti çaktı ama rüzgar kibriti söndürdü. Elleri titreyerek kibrit kutusunu açtığında kibritler ortalığa saçıldı. Kadın bir tanesini yakaladı.

"Artık kemiklerin yanacak ve her şey yoluna girecek!" diye bağırdı Dean.

Büyünün son kelimelerini söylediği sırada Juliet kibriti attı.

Hiçbir şey olmadı.

Dean neredeyse küfredecekti ki mezarlıktan yükselen soğuk rüzgar birden ısındı ve rüzgar propana dönüşmüş gibi alev aldı. Alevler Elizabeth Claire Marbrough'u ya da ondan kalan ne varsa onu sardı ve kadın ölümcül acı içinde son bir çığlık attı. Juliet poposunun üstüne kara düştü, canı yanıyordu ama hayattaydı.

Baird çoktan düşmüştü. Elleri kasılmıştı ve gözleri gökyüzüne bakıyordu. Ağzından, kulaklarından ve burnundan kan akıyordu.

"Harmon," dedi Juliet. "O öldü mü?"

pinarnarin

"Cadıya dokunmaması gerekirdi," diyen Dean elinden tutup kadının ayağa kalkmasına yardım etti. "Kaldıramayacağı kadar fazlaydı."

"Ama cadıyı durdurdu..."

"Doğru." Dean suçluluk hissetmiyordu. Yaşlı adam bu maceradan sağ çıkamayabileceğini bilse de kendi tabiriyle *kırklığı* durdurmak için harekete geçmişti. Ama suçluluk duymuyor olmak başka türlü bir suçluluk duygusu yaratıyordu. "Eğer cadıyı durdurmasaydı kadın sana veya bana ulaşabilirdi.

Her iki koşulda da işi tamamlayamazdık. Cadı hala burada olurdu. Kaçması ihtimaline karşı büyüyle mühürlenmiş görünen mezarında. Güçleri de Cedar Wells'e hükmetmeyi sürdürürdü. Sen ve ben de... Şimdi Harmon'un olduğu yerde olurduk."

Ölü adama baktığı sırada kadının gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bacağındaki ok yarasından artık kan akmıyordu. Ellerinin ve yüzünün derisi, adam sanki fırtınaya yakalanmış gibi kızarmıştı.

"Bilmiyorum... Gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyorum Dean. Her şey kulağa yetersiz geliyor."

"Ona teşekkür et," dedi Dean. "Ben öyle yapıyorum. Bu işe gönüllü olan oydu."

Mezarın içindeki alevler küçülüp sonunda kıvılcımlara dönüştü. Kutudan siyah bir duman yükseldi ve nazik bir rüzgar –doğal bir rüzgar– dumanı dağıttı. Dean küreğiyle tabutun kapağını kapattı ve üzerine toprak atmaya başladı. "Onu gömmeme yardım eder misin?" diye sordu. "Yola çıkmalıyız. Kardeşim bizi merak etmiştir."

"Pozisyonumuzu kaybetmek üzereydik," diye açıkladı Jim Beckett. "O silahlardan bazıları bizi olduğumuz yere çivilemişti ama onların saflarına katılan yeni ruhlar bizi kuşatmak için her yandan ilerliyordu. Sürekli ateş ettiğimizden tabancalarımızı yeniden dolduracak vaktimiz bile olmuyordu ve silahlarımız ısınmıştı. İşimizin bittiğini düşündüm."

"Ve birden ortadan kayboldular?" diye sordu Sam. Konuşmadan önce yanıtı biliyordu.

O ve Dean, Tekerlek'te Beckett ve Juliet Monroe'yla oturuyordu. Winchester Kardeşler sabah yola çıkacaktı. Kuzeybatıda garip bir şeyler oluyor gibi görünüyordu ve onu kontrol etmeye karar vermişlerdi. Ama kasabadan ayrılmalarından önce Şerif onlara bir yemek ısmarlamak istemişti. Artık çiftlikte kalmak istemediğinden Juliet de otelde bir oda tutmuştu, bu yüzden Dean kadını da davet etti.

Restoran neredeyse boştu. Tehdit geçmiş olsa bile Cedar Wells'teki insanlar bu gece evde kalmaya karar vermişti anlaşılan.

Belki de, diye düşündü Sam, *tehlike geçtiği için evdeler. Aileleriyle olduklarına memnunlar.*

Aynısı onun için de geçerliydi.

"Doğru," dedi Beckett. "Birden ortadan kayboldular. Bir saniye önce çevremiz sarılmıştı ve tek düşüncem ölme-

pinarnarin

den kaç tanesini beraberimde götürebileceğimdi. Bir saniye sonraysa hepsi kaybolmuştu ve boşluğa ateş ediyorduk."

"Ya sen Sam?" diye sordu Juliet. "Sen neredeydin?"

"Dışarının güvenli olduğunu söylemek için Carla Krug'ın kapısını çalıyordum. Belediye Başkanı Milner kapıyı açmaya başlamıştı ki ruhlardan biri benim silahımla bana ateş etti. Elbette içindeki sadece kayatuzuydu." Sırıttı. "Kurşun kapıya çarptığında Milner kız gibi çığlık attı. Onlara kadının bizi benim silahımla öldüremeyeceğini söyledim. Kendisi nasıl öldürüldüyse öyle öldürmesi gerekiyordu ama Milner kapıyı kilitledi ve dışarı çıkmadı. Kadınla boğuşmak istemedim çünkü kayatuzunun canımı yakacağını biliyordum, hele de kısa mesafeden. Ama gözden kaybolduğunda ona doğru ilerlemeye başlamıştım."

"Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar Milner kapıyı açmadı," diye ekledi Beckett. "Carla o zaman bile kapıyı açmaması için ona yalvarıyordu."

"Alışveriş merkezindeki insanlara anlatmak üzere resmi bir hikaye uydurdunuz mu?" diye sordu Dean.

"Donald ve ben bir hikaye bulduk," dedi Beckett. "Ama anlatmak için dışarı çıktığımızda çoktan ortalıkta bir hikaye dolanmaya başlamıştı. Silahlı soyguncuların açılış günü hasılatını almak için alışveriş merkezine saldırdığı söyleniyordu."

"Hiç mantıklı değil," dedi Sam. Etini kesti. Orta pişmiş, içi hala hafif pembe. "Ama sanırım mantıklı olması gerekmiyor."

"İnsanlar kendilerini ikna etmişti," dedi Beckett. "Sanki ben bir şerif değilmişim gibi bana açıklama yapıyorlardı."

"Gerçeği bilmelerinden iyidir," dedi Dean. "Gerçi Baird'in fedakarlığını bilmeleri hoş olurdu."

"Onun bu kasabadan hoşlanmadığını söylemiştin," dedi Juliet. "Belki kasabalıların onu kahramana dönüştürmesini istemezdi."

"Belki." Dean bira şişesini havaya kaldırdı. "Harmon Baird'in şerefine."

Sam şişesini Dean'inkine vurdu. Beckett buzlu çayını, Juliet beyaz şarabını kaldırdı ve kadeh tokuşturdular. "Harmon Baird'e."

Sam, Dean'in bütün övgüleri Baird'in toplamasına izin vermesine şaşırmamıştı. Baird ve Juliet'in. Olayı anlatırken kadının rolünü büyütmüş, cesaretini göklere çıkarmıştı. Dean pek çok insanın hayal bile edemeyeceği yetenekleri olan muhteşem biriydi ve işin aslı övülmekten hoşlanırdı. Ama bunun gibi zamanlarda alçakgönüllü davranır, kendi katkılarının neredeyse farkında değilmiş gibi görünürdü.

Elbette kalan zamanlarda bu alçakgönüllülük kayboluyordu. Dean'in her iki halini de bilen ve kabullenen Sam, kardeş olmanın böyle bir şey olduğunu düşündü. *Dean olmayı istemezdim,* dedi kendi kendine. *Ama onun yanımda olması güzel.*

"Ya sen Juliet?" diye sordu düşüncelerini ağabeyinden uzaklaştırıp. "Müstakbel alıcılara çiftliğinde bir cadının gömülü olduğunu söyleyecek misin?"

pinarnarin

Juliet şarabından bir yudum alıp kadehi bıraktı. "Alıcıları falan unutun," dedi ve güldü. "Orası için savaştım artık asla satmam."

"Kasabada mı kalacaksın?" diye sordu Beckett.

"Eğer kasabalılar beni kabul ederse. Elizabeth Marbrough kadar izole bir hayat sürmek istemiyorum."

"Kasabalılar sizi aralarında görmekten mutlu olacaktır," dedi Beckett. "Ben de."

Sam, Dean'e baktı. Dean belli belirsiz omuz silkti, omuzların çok hafif bir hareketi bir saniyeliğine büzülen dudaklar. Gözlerinde gizli bir gülümseme vardı.

Sam, Dean'in Juliet'e çıkma teklif etmeyi planladığını biliyordu. Bunu anlayacak kadar uzun süredir ağabeyiyle dolaşıyordu. Kasabada tek bir geceleri kalmıştı ama Dean mecbur kaldığında hızlı hareket etmesini bilirdi. Üstelik kadının motel odası onlarınkinin üç kapı ötesindeydi.

Ama o omuz silkişle Dean kardeşine önemli olmadığını söyledi. Başka kadınlar, başka genç ve güzel dullar olacaktı. Dean'in gülümsemesi *Bırak bu kızı da Şerif kapsın,* diyordu.

"Geceyi burada noktalasak iyi olacak," diyen Sam iskemlesini itti.

Bu hareketi yakalayan Dean başını sallayarak kardeşini onayladı. "Evet, haklısın. Yarın erkenden yola çıkmamız gerek."

"Hesabı ödeyebiliriz," diye önerdi Sam. Bunu nezaketen önermişti çünkü Şerif çoktan yemeği kendisinin ısmarlayacağını söylemişti. Aslında böylesi daha iyiydi. Bir kanun görevlisine yemek alırken kredi kartı suçu işlemek istemiyordu.

"Hayır, hesap benden," dedi Beckett. O ve Juliet de ayağa kalktı ama gitmeyi planladıklarını gösteren bir şey yoktu ortada.

"Öyle diyorsan," dedi Dean.

"Kesinlikle. Zaten masraf gösterebilirim. Donald Milner'ın ağzını açıp tek kelime bile edebileceğini sanmıyorum."

Sam ve Dean sırayla Şerif'in elini sıkıp Juliet'e sarıldı ve ön kapıdan serin gece havasına çıktılar. Impala restoranın önüne park edilmişti. Sam, Dean'e otoparktaki silahlı çatışmadan bahsettiğinde Dean arabasının çatışmanın ortasında kalmış olmasından çok korkmuştu.

"Çok hoş bir kadın," dedi Sam yolcu koltuğuna geçerken. "Şerif'in şansını denemesine aldırmadığından emin misin?"

"Söylediklerinden anladığım kadarıyla," diye karşılık verdi Dean, "o cesur bir adam. Ama Juliet'le uğraşırken cesaretinin en ufak kırıntılarına bile tahmin edemeyeceği kadar çok ihtiyacı olacak. Deli dolu bir kadın, onun hakkında sana bu kadarını söyleyebilirim. Hayat dolu ve dürüst olmak gerekirse bana pek bana göre değil."

Sam ağabeyine baktı. Karanlıkta onun ne düşündüğünü ve neyi, neden yaptığını anlamak zordu. Derken Dean kahkahalara gömülüp motoru çalıştırdı. Teypte Bad Company

pinarnarin

çalmaya başladı. "Her neyse," dedi Dean, yeniden konuşmayı başardığında, "zaten kasabadan ayrılıyoruz ve kimsenin kalbini kırmak istemem." Motele doğru yola çıktılar.

"Doğrusu buymuş gibi geldi."

pinarnarin